

ALFRED ELTON

VAN VOGT

UNIVERSUL UMBRELOR

□ 1 □

Locotenentul Morton Cargill părăsi barul și se împiedică de ceva. Se opri și se întoarse instinctiv, căutând un lucru de care să se țină. Așa văzu o femeie ieșind din același bar, care se împiedică la rândul ei și aproape căzu peste el.

Se sprijiniră unul de altul, păstrând un echilibru precar. Ea își reveni mai repede și murmură:

— Domnule Membru, ai promis că mă duci acasă cu mașina.

— Poftim? spuse Cargill și fu pe cale să adauge: „Păi nu te-am văzut în viața mea!”

Dar se abținu, pentru că brusc îi trecu prin cap că de fapt nici beat nu fusese în viața lui. În plus, ultima oră trăită de el în acea zi fusese atât de vagă, încât se gândi că spusele ei au totuși o noimă.

În mod sigur, intenționase să-și „tragă” o fetiță la sfârșitul serii. Atunci, ce mai conta? Doar erau în 1953, iar el era bărbat și mai avea doar trei zile de permisie de pe navă. Ce rost avea să mai despice firul în patru legându-se de faptul că nu o cunoștea pe femeia aceea?

— Și unde spuneai că e mașina ta?



Fata se îndreptă clătinându-se spre un Chevrolet coupe, roșu. Îl lăasă să o ajute să descuie ușa. Apoi se prăbuși pe scaunul din dreapta, cu capul aplecat într-o parte. Cargill urcă la volan și aproape alunecă la podea.

Reuși să scape o clipă de mintea tulbure și se gândi uimit: „Nu sunt destul de treaz ca să conduc o mașină. Mai bine chem un taxi”.

Dar impulsul se pierdu repede. Deja fusese agățat – ce mai conta cum? – și era destul de beat ca să nu-și mai facă procese de conștiință. Apăsă hotărât pe accelerator.

După ciocnire, Cargill făcu un prim efort de a ieși din mașină. Dar ușa nu voia să se deschidă. Încercând să se miște, constată cât de temeinic este blocat între fiare. Și, uluit, își dădu seama că doar printr-un miracol scăpase de rănire și de moarte.

Încercă să ajungă la ușa cealaltă, dinspre fată. Și urmă al doilea mare șoc pentru el. Botul mașinii era armonică. Chiar și în semiîntunericul de acolo, Cargill putu să-și dea seama că fata e moartă. Însăimântat, făcu încă un efort de a deschide ușa. De data asta reuși. Se strecură tremurând afară și apoi o porni împleticindu-se prin întuneric. Nimeni nu încercă să-l oprească. Strada părea pustie.

În dimineața următoare, palid și puțin mahmur, citi în ziar o relatare despre accident.

CADAVRUL UNEI FETE GĂSIT ÎNTR-O MAȘINĂ DISTRUSĂ.

Mașina fetei a fost distrusă complet după ce s-a lovit de un copac. Doamna Marie Chanette a murit noaptea trecută din cauza pierderii de sânge care a urmat accidentului. Cadavrul a fost descoperit în dimineața aceasta, devreme, și se crede că dacă ar fi fost descoperită din timp și ar fi primit îngrijiri medicale, femeia ar fi reușit să supraviețuiască.

Doamna Chanette, care se despărțise recent de soțul ei, lasă în urmă o fiică de trei ani și un frate, despre care se spune că ar locui în New York. Se așteaptă decizia rudelor în privința organizării funeraliilor.

Nu se menționa nicăieri vreun posibil însoțitor. O ediție de prânz aducea detaliul că fusese văzută vorbind cu un soldat. Paragraful cu pricina a fost tratat mai pe larg de un ziar de seară. În dimineața următoare, în coloanele ziarelor se vorbea deja despre o crimă comisă de un soldat. Simțindu-se îngrozitor, Cargill se întoarse mohorât în cazarmă.

Își găsi ușurarea o săptămână mai târziu, când a fost trimis cu tot cu grupul lui în Coreea. Acolo lăasă să treacă un an între el și impulsul acela de lașitate care îl făcuse să se târască afară în întunericul nopții, lăsând în urmă o femeie pe moarte. Curând, experiența luptei îl întări în fața realității morții

cotidiene a altora și, încet-încet, îngrozitorul sentiment de vină se atenua. Se întoarse la Los Angeles în 1954, cu gradul de căpitan. Se simțea vindecat complet de vină. Se afla acasă de câteva luni, când primi o scrisoare cu corespondența de dimineață:

Stimate domnule căpitan Cargill, V-am văzut pe stradă alaltăieri și am remarcat că numele dumneavoastră încă se găsește în cartea de telefon. Mă întreb dacă veți avea bunăvoința să vă întâlniți cu mine la Hotelul Gifford în seara acestei zile (miercuri), în jurul orei 8:30.

A Dvs., cu curiozitate, Marie Chanette.

Cargill citi scrisoarea nedumerit. O clipă, numele persoanei nu-i spusese nimic. Apoi își aminti totul, observând totodată cu uimire: „Dar nu avea de unde să-mi știe numele!”

Avu nevoie de câteva minute ca să se scuture de senzația de frig care i se cuibărise de-a lungul șirei spinării. La început, hotărî să nu se ducă la întâlnirea solicitată, dar pe măsură ce se apropia seara, nu mai putu rezista imboldului.

„A Dvs., cu curiozitate”! Cum adică?

Intră în holul splendidului hotel Gifford la 8:15 și luă poziție în spatele unei coloane. De acolo putea să supravegheze intrarea principală.

După o lungă așteptare, pe la 9:30, se gândi să se retragă, după a cincea tentativă de identificare a Mariei Chanette. Nu remarcase bărbatul din spatele altei coloane, care vorbea cu fata. Fata zâmbea acum dulce – zâmbetul secret al unei femei care câștigase o dublă victorie: își apăraseră virtutea, dar își și demonstrase ei însăși că încă este atrăgătoare. Apoi tânăra își întoarse privirea scurt, cunoscător, fixându-l în treacăt pe Cargill. După care își îndreptă din nou atenția spre principalul ei interlocutor, tânărul, căruia îi zâmbi din nou cu multă blândețe. În cele din urmă îl luă de mână pe cavalerul ei și îl trase după ea cu convingere, intrând pe o ușă deasupra căreia plutea o inscripție luminoasă stilizată și nu prea clară, care spunea CAMERA VISELOR.

O dată cu schimbarea poziției, culoarea din obrajii lui Cargill începea să dispară. La fel și hotărârea lui. Era prea mult pentru el: fusese respins de cinci femei într-o singură seară.

Lângă el apărură un bărbat corpulent. Acesta îi spuse în șoaptă:

— Domnule căpitan, ce-ar fi să vă plimbați făptura prin alt hotel? Eșecurile dumneavoastră repetate au început să ne cam stânjenească oaspeții. Cu alte cuvinte: amice, ia-o din loc. Ia-o repede din loc.

Cargill se uită cu ochi palizi la figura detectivului casei. Tocmai hotărâse



că ar fi mai bine să-și ia tălpășița, când o voce feminină îi spuse cu o voce cristalină ca un clopoțel:

— Mă așteptați de mult, domnule căpitan? Cargill se întoarse pe loc, cu ochi recunoscători, aproape înlăcrimați. Dar se opri, cu creierul cuprins de un uragan interior. Murmură buimăcit:

— Tu... ești Marie Chanette.

Era schimbată, dar nu încăpea nici o îndoială. Ea era. Cu coada ochiului îl văzu pe detectivul hotelului plecând pleoștit. Lângă coloană erau acum doar ei doi, el fixând-o pierdut.

— Chiar tu ești! spuse el. Marie Chanette. Numele ei se dezlipea cu greu de pe buzele lui, de parcă cele două cuvinte ar fi fost niște pietricele care îi încurcau vorbirea. Începuse să-și dea seama cât e ea de schimbată, cât de diferită.

Fata pe care o agățase cu un an în urmă fusese bine îmbrăcată, dar nu ca asta. Cea de față purta un sari roz aprins, având pe umeri o haină croită din blana unui animal incert. Era cea mai luxoasă haină văzută de Cargill de la întoarcerea lui în America.

Apoi hainele ei încetară brusc să mai constituie o problemă.

„Bine, dar ești moartă”, ar fi vrut el să spună. „Am citit în ziar o relatare de la înmormântarea ta”.

Dar nu a spus-o. În schimb, o auzi pe fată murmurând:

— Hai să intrăm în bar. Putem să discutăm acolo... despre vremurile trecute...

Cargill dădu pe gât primul pahar fără alte comentarii. Privind întrebător la fată, observă că ea îl privea la rândul ei cu un zâmbet indulgent, abia sesizabil.

— M-am tot întrebat, spuse ea, cum ar fi să mă întorc și să beau un pahar cu un asasin. Nu-i așa că nu-i deloc amuzant?

Cargill începu să-și adune argumentele pentru apărarea lui. Era aici ceva ce el nu prea înțelegea, un scop mult mai profund decât ceea ce apărea la suprafață. Prea adesea își suprimase ostilitatea proprie, ca să n-o recunoască acum imediat la alții. Femeia asta îi voia moartea și era cazul să fie cu mare băgare de seamă.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, zise el cu asprime și cu o ușoară urmă de amenințare în glas. Și nici nu cred că te cunosc de undeva.

Femeia nu-i răspunse pe loc. Deschise poșeta și scoase de acolo două fotografii mari, pe care i le întinse peste masă fără o vorbă.



Cargill rămase cu privirea ațintită prostește la cele două poze. În cele din urmă, ochii și mintea i se coordonară și le luă cu o mișcare bruscă.

Ambele prezentau un bărbat în uniformă de ofițer care tocmai ieșea dintr-o mașină grav avariata. Detaliile pozelor aproape că-l lăsară pe Cargill fără suflare. Într-una dintre ele, fata era încastrată în ușa din partea ei. Avea fața răvășită și ochii acoperiți de sânge. Cea de-a doua prinsese din față figura ofițerului. Fusesse luată dintr-un unghi aproape imposibil, de undeva din spatele fetei. Ambele fotografii prezentau foarte clar figura ofițerului și ambele îl arătau cum se strecoară afară de pe locul șoferului. Iar ofițerul avea exact fața lui.

Cargill lăsă să-i cadă fotografiile printre degetele dintr-o dată amorțite. Se uită la fată printre gene.

— Ce vrei? Întrebă el aspru, apoi și mai violent. De unde ai pozele astea?

Ultima întrebare îi și cataliză acțiunea următoare. Luă fotografiile, de parcă voia să le apere de fată, sau parcă ar fi fost singurele dovezi împotriva lui. Cu degete febrile, începu să le rupă bucățele.

— Poți să le păstrezi, spuse fata liniștită. Am negativele.

Cargill își foi picioarele și se pare că și ridică privirea, pentru că un chelner se prezentă venind ca din pușcă. Se auzi comandând ceva de băut, apoi se văzu pe sine, la venirea băuturilor, cum dă pe gât paharul de whisky. Apoi începu să gândească mai la rece. Dacă după atâta vreme fata era în viață, asta însemna că împotriva lui nu se putea formula nici o acuzație.

Văzu cum fata caută pe pipăite ceva în geantă. Scoase o țigară fosforescentă, o băgă în gură, pufăi din ea și apoi suflă un norișor de fum. Fără să pară a-și fi dat seama de ochii lui holbați la vederea „țigaretii”, băgă din nou mâna în geantă. Apoi scoase ceva ce semăna cu un fel de carte de vizită puțin mai mare, pe care i-o aruncă peste masă.

— Poate te vei întreba, spuse ea, despre ce e vorba în toate acestea. Iată ceva ce explică situația, într-o oarecare măsură. Te rog să citești.

Cargill abia auzea ce i se spunea.

— Țigara aia, spuse el. N-ai aprins-o.

— Țigara?

Fata părea descumpănită. Apoi păru să înțeleagă. Mai băgă o dată mâna în geantă și scoase o a doua țigară, similară cu cea pe care o fuma, și i-o întinse.

— Funcționează automat de fiecare dată când tragi din ea, îi explică fata. E foarte ușor. Dar pur și simplu am uitat că nu vor exista încă aproape o



sută de ani. Sunt foarte bune calmante.

Chiar că avea nevoie de un fum! Țigara părea să fie făcută dintr-un fel de plastic, dar aroma era cea a unui tutun pur, fin. Cargill inhala de trei ori adânc. Apoi, cu nervii mai liniștiți, uită cât de formidabilă e țigara aceea și ridică documentul aruncat de ea pe masă. Pe cartonaș se afla o inscripție luminoasă:

***SOCIETATEA INTER-TEMPORALĂ PENTRU AJUSTĂRI PSIHOLOGICE
Recomandă TERAPIE DE REAJUSTARE Pentru Căpitan Morton Cargill.***

5 iunie 1954 ***INFRAȚIUNEA: CRIMA TERAPIA RECOMANDATĂ: A FI
ASASINAT.***

Cargill avu senzația că se scufundă și deveni conștient de întunericul care începea să se adune în mintea lui. Auzi dintr-o dată clar muzica *boogie-woogie* venită de la un picup aflat în apropiere. Se scutură, stupefiat. Se uita la față printr-o ceață tot mai groasă.

— Bine, dar asta e o prostie, mormăi el. Îți bați joc de mine.

Ea scutură din cap.

— Nu eu am făcut regulile. M-am dus la ei și imediat după aceea n-am mai putut controla nimic. În ceea ce te privește, din momentul în care ai ridicat cartonul...

Vocea ei se retrăgea în depărtare. Apoi se lăsă noaptea.

□ 2 □

Întunericul se termină, dar vederea îi rămase încețoșată. Clipi puternic câteva secunde, după care câmpul vizual i se limpezi. Se uită automat înjur.

La început, nu înțelese clar că nu se mai află în CAMERA VISELOR. Deși lucrurile din jurul lui erau cu totul diferite, mintea lui încercă o clipă cu disperare să vadă ceva similar. Se străduia să-și spună că barul de cocteiluri a fost brusc văduvit de mobile.

Dar iluzia se risipi. Văzu că șade într-un scaun la un capăt al unei camere mobilate cu gust. La stânga lui se găsea o ușă deschisă, prin care putea vedea marginea unui pat. Iar peretele aflat în față era o oglindă.

Mai încercă o dată să adapteze ceea ce știe la realitățile camerei. Asta pentru că atunci când se uită prin „oglină” văzu că dincolo se afla o față, care stătea în ceea ce părea să fie imaginea oglindită a scaunului lui. Era chiar fata care semăna cu Marie Chanette.

Cargill se ridică în picioare. Timp de două minute, cu o frenezie provocată de panică, explorează apartamentul. Ușa pe care o văzuse atunci când



i se limpezise vederea era a unui dormitor care avea anexată o baie. Baia avea o ușă ce dădea spre exterior, care însă era încuiată, înțelese că peretele camerei de zi nu era deloc o oglindă. Era o fereastră.

Dincolo de această fereastră se afla practic perechea apartamentului în care se afla el. Aceeași cameră de zi și aceeași ușă care ducea la cealaltă cameră – Cargill nu putea spune dacă e vorba de alt dormitor, dar presupunea că altceva nu poate fi. Pe un perete al camerei de zi se găsea un ceas care indica „6 mai, 6:22 P. M”.. Evident, ceasul se opriese cu o lună în urmă.

Tot acest timp, se mișcase cu febrilitate. Acum era retras cu mare băgare de seamă într-un scaun și stătea în el, privind la fată. Își aminti spusele ei din barul de cocteiluri. Își aminti și de acel cartonaș, cu amenințarea lui mortală.

Încă se gândea la cartonaș, când fata se ridică în picioare și veni la bariera de sticlă dintre ei. Îi spuse ceva, sau mai degrabă gura ei se mișcă în ritmul vorbirii. Dar la el nu ajunse nici un sunet. Cargill se simți galvanizat. Sări din scaun și strigă:

— Unde suntem?

Fata clătină din cap. Zăpăcit, Cargill se apucă să exploreze peretele, în căutarea unui mijloc de comunicație. Se uită apoi înjur prin cameră, sperând să vadă un telefon. Nu era niciunul. „Oricum, nu m-ar fi ajutat cu nimic nici un telefon”, gândi el înfuriat.

Ca să folosești telefonul, trebuia să formezi un număr. Totuși, exista o metodă. Căută înfrigurat în buzunarul interior al hainei un creion și hârtie. Respirând ușurat, scoase cele două obiecte. Apoi scrise cu degete tremurânde: Unde ne aflăm?

Lipi hârtia de geam. Fata înclină din cap că a înțeles și se întoarse la poșeta ei. Cargill o văzu scriind ceva într-un carnețel; apoi fata se întoarse la bariera de sticlă, ridicând carnețelul. Cargill citi: Cred că suntem în Orașul Umbrelor.

Nu avea nici o noimă pentru el. Asta unde mai e? scrise Cargill.

Fata ridică din umeri și răspunse: Undeva în viitorul tău și în viitorul meu.

Asta îl calmă de tot. Din capul locului fusese convins că are de a face cu niște oameni ciudați. Strânse din ochi și începu să calculeze variante. Se gândi cu mare grijă dacă nu cumva este în pericol să fie victima unui cult care se ocupă cu asemenea absurdități. Uită de fată și se întoarse la scaunul lui.



— N-or să îndrăznească să se atingă de mine, își spuse el cu voce tare.

Cum stăteau lucrurile, nu putea spune cu exactitate. Dar se părea că familia acestei Marie Chanette descoperise într-un fel identitatea omului care fusese cu fata atunci când murise. După obiceiul prostesc al omului obișnuit, acum dădeau în întregime vina pe el pentru accident.

Cargill se gândi că de fapt nu simte deloc vinovat. Și în mod sigur nu avea nici cea mai mică intenție să accepte toate absurditățile puse în fața lui de niște rude nevrotice. În el izbucni furia, dar acum era cu adresă și nu mai era stimulată de teamă și confuzie. În minte începură să se nască zeci de planuri de ripostă. O să spargă geamul, o să doboare ușa de acces de la baie, o să distrugă toată mobila din cameră. Oamenii ăștia își vor blestema zilele pentru cea mai mică acțiune împotriva lui. Pentru a treia oară, de data asta foarte decis, se ridică în picioare. Tocmai luase scaunul ca să execute prima parte a planului, când din aer, exact din fața lui, se auzi o voce de bărbat.

— Morton Cargill, am datoria să-ți explic de ce trebuie să fii ucis.

Cargill rămase așa cum era, înțepenit de uimire.

Ieși din amorțeală și mintea începu să-i funcționeze din nou. Cuprins de panică, se uită în jurul lui, căutând difuzorul ascuns din care venea vocea. Presupunea că este un dispozitiv mecanic. Respinse iluzia de moment că vocea vine direct din aer. Dar privirea lui mătură în zadar tavanul, podeaua și pereții. Își propuse să caute mai cu atenție, folosindu-se de pipăit, cu ochii închiși, când vocea vorbi din nou, de data asta direct în urechea lui.

— Este necesar, spuse vocea, să se vorbească cu dumneata în prealabil, din cauza efectului asupra sistemului nervos.

Deslușea cu greutate semnificația cuvintelor. Se luptă cu senzația de panică. Vocea venea dintr-un punct aflat la doar zece centimetri de urechea lui. Și totuși, acolo nu se afla nimic. În orice direcție se întorcea, camera era goală.

Vocea îi vorbi pentru a treia oară, de data asta din spate.

— Vezi, domnule căpitan Cargill, în acest tip de terapie este important să se reechilibreze nivelul electro-coloidal al corpului. Asemenea schimbări nu pot fi induse artificial. Hipnoza nu este adecvată, pentru că oricât de profundă ar fi transa, o parte a minții rămâne în continuare conștientă de existența unei iluzii. Vei înțelege imediat ce vreau să spun, atunci când îți voi spune că, chiar și în cazul celei mai profunde amnezii, i se poate ordona subiectului să-și amintească tot ce i s-a întâmplat. Faptul că memoria există și este capabilă să-și reamintească orice în cazul unui stimul adecvat, explică de ce terapiile standard nu sunt de folos.



De data aceasta, nu mai încăpea nici o îndoială. Discursul fusese lung, iar Cargill avusese timp să se întoarcă în jurul lui, atât cât să se asigure că vocea vine dintr-un punct din aer aflat la circa treizeci de centimetri deasupra capului său. Descoperirea asta avu darul să-i zdruncine unul din pilonii stabilității lui psihice. Între timp scăpase din mâini scaunul cu care intenționase să distrugă mobila. Acum îl apucă din nou, cu mâinile încheștate de spătar, cu ochii strânși, cu corpul aproape la fel de țeapăn ca lemnul scaunului, și ascultă vocea fără corp continuând inexorabil:

— Schimbările rapide și violente pot fi interiorizate doar printr-o acțiune. Nu este suficient să-ți închipui că o mașină se îndreaptă spre tine cu viteză maximă, chiar dacă această imagine este realizată în condițiile unei hipnoze profunde. Doar când mașina se îndreaptă într-adevăr cu viteză spre tine, iar pericolul este real și concret în fața ochilor tăi, abia atunci ia sfârșit îndoiala. Abia atunci toate componentele minții și corpului tău acceptă realitatea.

Cargill începea și el să piardă o mare parte din îndoielile proprii. Căpătă pentru prima oară senzația acută că toată povestea asta e reală. Aici nu era vorba doar de niște rude furioase. Lăsa scaunul să-i cadă din mâini. Era foarte nesigur pe el. Se afla în prezența un pericol bine definit, personal și imediat. Și era un lucru cu care se putea lupta. Timp de peste un an, fusese condiționat să aibă o serie de reacții atunci când era amenințat – o stare de alertă lipsită de cea mai mică remușcare, combinată în mod paradoxal cu o relaxare tonifiantă. Spuse:

— Ce-i asta? Unde mă aflu?

Poziția lui devenise teribil de importantă pentru el. Avea nevoie de informații ca să-și găsească un loc în spațiu. Această situație era nouă și diferită de tot ce trăise până atunci. Era absolut vital faptul că făcuse primul pas necesar pentru combaterea unei amenințări: acceptarea, cu rezerve, a ideii că pericolul era real.

Cineva făcea ceva împotriva lui. Oricine ar fi fost, avea suficienți bani ca să construiască cele două apartamente cu aspect ciudat. Totul părea foarte scump și, fie și numai din acest motiv, foarte convingător. Vocea venită din aer continuă, ignorându-i întrebarea:

— N-ar fi fost suficient să li se spună tuturor descendenților lui Marie Chanette că ai fost omorât. Fata trebuie să vadă scena morții. Trebuie să se uite la dumneata după ce ai fost omorât. Trebuie să poată să-ți atingă carnea rece și să înțeleagă în sfârșit finalitatea celor petrecute. Abia atunci vom fi asigurat ajustarea echilibrului electro-coloidal.

Și vocea încheie liniștită:



— Dar acum îți sugerez să te odihnești puțin. Vreau să ai timp ca să reflectezi la cuvintele mele. Te voi contacta încă o dată în seara aceasta, înainte de ședința de terapie.

Cargill nu putea să accepte finalitatea acelor cuvinte. Timp de câteva minute, continuă să pună întrebări, vorbind exact în direcția punctului din care venea vocea. Dar nu primi nici un răspuns. În cele din urmă, hotărât și îndârjit, renunță la această abordare și recurse la cea violentă, de mai înainte. Lovi cu scaunul în bariera de sticlă timp de zece minute. La fiecare lovitură, scaunul de lemn crăpa și vibra și se dezmembra bucată cu bucată. Cu toate acestea, sticla nici măcar nu se zgâriase.

Cargill acceptă fără tragere de inimă faptul că bariera de sticlă era inexpugnabilă. Se îndreptă spre baie și încercă ușa care dădea spre exteriorul apartamentului. Smuci de clanță și simți că-l lasă tot curajul: ușa era din metal masiv. Timp de o oră tot încercă să treacă de ușă, fără vreun rezultat vizibil.

În cele din urmă, se îndreptă spre dormitor și se lăsă în pat, cu intenția de a se odihni scurt timp. Dar se pare că adormi instantaneu.

Cineva îl scutura. Cargill își reveni din amețeala somnului auzind un glas de femeie, care îi spunea sacadat în ureche:

— Grăbește-te! Nu avem timp de pierdut. Trebuie să plecăm imediat!

Fiind un bărbat care se aștepta să fie omorât din clipă în clipă, acesta fu primul lucru care îi trecu prin cap. Sări rapid din pat, atât de brusc, încât simți că-l apucă crampele musculare.

Își recapătă în întregime cunoștința stând în șezut, în patul din dormitorul apartamentului cu perete de sticlă. Fata care se aplecase asupra lui îi era cu totul străină. În timp ce o privea, ea se depărta puțin de el și se aplecă asupra unei mici mașini. O văzu din profil: era încordată, atentă, trăda o tensiune aproape copilăroasă. Probabil că ceva nu mergea bine, pentru că fata începu să înjure într-o manieră deloc potrivită pentru o domnișoară așa de frumoasă. Fata se întoarse și se uită la el cu o disperare evidentă.

— Fir-ar al... (Cargill nu înțelese cuvântul), nu sta acolo ca un mort. Vino aici și trage de maneta asta! Trebuie să ieșim de aici.

Cargill încerca să înțeleagă dintr-o dată mai multe lucruri. Privind temător spre ușa deschisă, el șopti instinctiv „ssst”.

Ochii ei îi urmăriră privirea.

— Nu te sinchisi de ei. Nu încă. Acum, dă-i bătaie! Cargill se mișca cu greutate. Gândurile îi amorțeau mișcările. Prezența fetei îl zăpăcea. Îngenunche lângă ea, devenind brusc conștient de parfumul subtil care



emana din trupul ei. O clipă, minuscula pârghie de care trăgea fata îi ocupă întregul câmp vizual. Iar fata îi mai vorbește o dată:

— Prinde-o bine și trage tare!

Cargill nu se putea mișca mai departe. Se pare că expresia de pe figura lui reușește să o impresioneze pe fată, care se oprește și se uită lung la el.

— Noroi, zise ea (așa suna în urechile lui, „noro”). Ia spune tu la mama ce te roade? Ce te supără?

Pur și simplu, nu se putea stăpâni. Mentea îi se răsucea, se întorcea, se chircea, era muncită de îndoieli și de temeri.

— Cine ești? bolborosi el. Fata se pleoștește, edificată.

— M-am prins, zise ea. Totul e prea brusc pentru tine. N-ai avut timp să te gândești. Bietul de tine, nenoro.

Așa suna în urechile lui: „nenoro”. Poate de la „nenorocit”.

Fata dădu din umeri.

— Bine, stăm aici până vine una dintre Umbre.

— Până vine ce?! Fata mormăie:

— Când o să învăț să-mi țin gura? Iar și-a dat drumul.

În ultimă instanță, tonul ei îl amuți. Simți cum obrații îi se aprind ușurel. Dar își reveni repede.

— Ce e toată chestia asta? Întrebă el cu asprime. Tu ce învârti pe aici? Ce...?

Fata întinse o mână, parcă dorind să se apere de brusca agresiune.

— Bine, bine, spuse ea. Mă predau. Hai să stăm jos și să avem o discuție frumoasă, ce zici? Mă numesc Ann Reece. M-am născut acum douăzeci și patru de ani, într-un spital. Mi-am petrecut primul an al vieții stând în principal pe spate. După aceea...

Cuvintele fetei îi înfuriau. Avea asupra lui efectul unui medicament astringent. Gândurile îi deveniră brusc coerente, dar reușește să-și reprime cam o duzină de porniri de a o strânge de gât. Hotărârea din ochii lui probabil că o impresiona. Fata își depărta buzele parcă dorind să spună încă un lucru în bășcălie, dar, uitându-se la el mai cu luare-aminte, renunță.

Apoi fata vorbește pe alt ton:

— Poate că până la urmă o să ajungem la un liman. Bine, prietene. Acum un minut nu ți-aș fi spus nimic. Ai fost extras din secolul douăzeci și adus în... mă rog, în prezent. Asta e tot ce scoți de la mine. Fac parte dintr-un grup care luptă împotriva umbrelor. Și am fost trimisă aici după tine...



Fata se opri și se încruntă, iar sprâncenele i se uniră.

— N-are importanță! Acum, rogu-te, nu mă întreba de unde știam că o să te găsesc aici. Nu-mi mai pune nici o întrebare. Această mașină m-a adus în această cameră aflată în inima Orașului Umbrelor și ne va scoate pe amândoi afară, dacă reușești să deblochezi pârghia asta. Dacă nu vrei să mergi cu mine, te rog totuși să deblochezi chestia, ca să pot pleca măcar eu la... (Cargill nu înțelese deloc cuvântul) de aici. Din partea mea, poți să rămâi aici și să te omoare. Acum, te rog, rezolvă-mi manetă!

„Să te omoare”! Asta îl stârni! Nu se poate spune că ar fi uitat, dar furtuna din mintea lui trimisese senzația de pericol undeva în fundal. Se aplecă în față, cu degetele pregătite să prindă maneta minusculă.

— Se trage sau se împinge? șopti el.

— Se trage.

Cargill smuci brusc de manetă.

Prima atingere îl uimi. Era de parcă ar fi apucat de o peliculă de unsoare. Pielea degetelor lunecă pe suprafața fină a metalului. Mai apucă o dată, înțelegând brusc dificultatea problemei și începând să transpire abundant.

— Trage brusc! spuse fata.

Trase brusc. Simți o ușoară smucitură. Maneta se deplasase câțiva milimetri.

— Am dat-o gata! își auzi el propria voce, victorioasă și răgușită.

— Repede, apucă de bara netedă, spuse fata, în timp ce îi ghida mâna să urmeze ordinul.

Cealaltă mână a fetei prinsese deja bara cu pricina, chiar deasupra mâinii lui.

După aceea nu-și mai aminti decât că prin fața lui trecuse o lumină slabă și că tot corpul îi vibra. Iar la urmă se trezită pe o podea tare și netedă, într-o încăpere mare.

□ 3 □

Cargill nu se uită imediat la față. Se ridică cu iuțeală în picioare și-și duse mâna la cap. Gest reflex, care făcea parte din grija lui față de propria persoană. Nu-și descoperi nici o durere, nici o amețeală, nici un fel de dezechilibru.

Habar nu avea de ce se așteptase la o asemenea reacție. Începu să analizeze situația, mai întâi cea din jurul lui, din cameră. Era mai mare și mai



întăia decăt prima impresie pe care o avusese. Era făcută din marmură și părea să fie un fel de anticameră. Cu excepția unor mici obiecte destinate odihnei vizitatorilor ocazionali, era practic lipsită de mobilă. La ambele capete ale lungii camere se afla un portic în arc, dar în ambele cazuri ușile se deschideau pur și simplu într-un hol larg. Singura fereastră a camerei, aflată la stânga lui Cargill, dădea spre niște tufișuri înalte, așa că nu putea să vadă ce se afla dincolo.

Privea cu aviditate pe fereastră când, brusc, deveni conștient că fata se uita la el cu un zâmbet ironic. Cargill se întoarse și se uită la ea.

— Și de ce, mă rog, să nu fiu curios? întrebă el bățos.

— Continuă, te rog, spuse ea, chicotind. Dar să știi că arăți caraghios.

El îi adresă o privire furioasă. Era o fată mult mai mică decât crezuse el inițial și părea și puțin mai în vârstă. Își aminti de limbajul folosit de ea și își zise că probabil are cam douăzeci și cinci de ani și că e necăsătorită. Femeile tinere măritate și cu copii își țin de obicei gura. În plus, numitele femei nu-și pierd vremea riscându-și viața intrând în grupuri exotice de rebeli aventuriști.

Cinismul analizei îl satisfăcu pe Cargill. Îl ajută să-și mai relaxeze mintea atât de chinuită. Pentru prima oară de la părăsirea celulei se gândi;

— la te uită, mă aflu într-un viitor îndepărtat! Și de data asta sunt liber”.

Simți brusc dorința să vadă ceva înainte de a se întoarce în secolul douăzeci. Voia să știe, să trăiască experiențe. Simțea furnicătura iminentei plăceri a noutății. Se întoarse încă o dată spre fereastră, după care renunță iar, amintindu-și de remarcă fetei cum că arăta caraghios.

Se uită în jos spre propriul trup. Era dezbrăcat aproape complet, singura îmbrăcămintă fiind ceva care semăna cu șortul de gimnastică. O îmbrăcămintă nu chiar indecentă, dar Cargill deveni iritat, de parcă ar fi fost surprins într-o postură delicată. Avea picioare tari, puternice, dar acum arătau mai subțiri decât erau în realitate. Niciodată nu arătase prea bine în chiloți de baie.

Spuse supărat:

— Ai fi putut să mă aștepți cu niște haine. Se lasă frigul.

Chiar se lăsa. Prin fereastră se putea vedea că afară se înnoptează. Dacă ar fi fost în continuare în California, probabil că acum afară bătea briza de seară venită dinspre ocean. Chiar și în miez de vară, asta însemna răcoare.

Fata îi răspunse foarte firesc:

— Unul dintre oameni îți va aduce ceva. Vei pleca de aici îndată ce se



lasă întunericul.

— Așa deci, spuse Cargill.

Clătină din cap, de parcă ar fi vrut să scape de ceața care îi persista în minte. Toate minutele acelea, în care stătuse în picioare în fața ferestrei, adaptându-se la noul lui mediu, erau de mare importanță, dar erau cel mai mic segment al experienței lui de viață.

Era neliniștit, iar neliniștea lui izvora din câteva considerații majore. Se afla în acea lume din viitor pentru că o societate psihologică inter-temporală voia să se folosească de el pentru a-și vindeca un pacient. Moralitatea acestei vindecări îl cam depășea pe Cargill, dar numai gândul la ea îl făcea să vadă roșu în fața ochilor. Ce fel de agenție de vindecare e asta, să te omoare ca să calmeze nevrozele altcuiva?

Se luptă cu furia pe care o simțea, pentru că, cel puțin pentru moment, pericolul rămăsese undeva în urmă. În fața lui se afla misterul grupului care-l salvase și care intenționa să-l mute la noapte în alt loc.

Cargill deschise gura ca să pună întrebarea care-l frământa, dar fata fu mai rapidă:

— Am să te las aici, poți să te uiți peste tot. Trebuie să vorbesc cu cineva. Te rog să nu mă urmezi.

Înainte ca el să prindă glas, fata ajunsese deja la ușa din stânga ferestrei.

— Stai o clipă, spuse el. Vreau răspunsuri la niște întrebări.

— Bineînțeles că vrei, spuse Ann Reece, râzând ușor. O să-l întreb pe el mai târziu.

Apoi îi întoarse spatele și plecă, înainte ca el să mai poată spune ceva.

Singurătatea îl mai liniști. Prezența altora în jurul lui, în timp ce încerca să se adapteze unei noi situații, constituise o mare presiune asupra sa. Toată lumea părea să aibă planuri cu el și pentru el. El personal nu putea avea nici un plan. Tot ce-și putea permite pe moment era să încerce să vadă ce se află dincolo de fereastra aceea.

Privind mai cu atenție prin sticlă, Cargill avusese inițial impresia că se uită într-un parc bine întreținut. Acum impresia i se schimbă. Asta pentru că, printre crenguțele care formau o adevărată rețea, putea vedea o stradă. Era acel tip de stradă la care visezi în momentele de imaginație magică. Strada șerpuia printre copaci înalți, printre palmieri și pomi fructiferi. Avea vitrine de magazine care dădeau spre niște clădiri cu forme ciudate, care răsăreau dintr-o mare de verdeață. Lumini ascunse împrăștiu o lumină lină pe la colțuri și pe inflexiunile curbilor. După-amiaza se întunecase bine și fiecare



fereastră strălucea aprinsă parcă de o căldură venită din interior. Avu brusc revelația unor interioare cu totul deosebite față de tot ce văzuse el până atunci.

Toate acestea îi trecură prin minte după ce aruncă o privire scurtă printre ramurile unui tufiș de trandafiri. Cargill se trase înapoi tremurând. Aruncase prima lui privire asupra unui oraș aflat la sute de ani în viitor. Era o experiență care îl înviorase.

Mai aruncă o privire lungă, dar ceea ce putea vedea era prea fragmentar ca să-i satisfacă nevoia tot mai mare de a înțelege. Se retrase de la acea priveliște fascinantă și ieși și el pe ușa pe care dispăruse fata. Văzu coridorul, iluminat de o sursă slabă, care se reflecta de altă ușă, aflată la câțiva metri mai la dreapta. Ezită. Ann Reece îi interzisese să o urmeze, dar nu îl amenințase. Încă stătea acolo, în picioare, nehotărât, când deveni conștient de faptul că în camera luminată de dincolo de ușă discută un bărbat și o femeie.

Cargill ciuli ureche. Dar nu putu auzi nici un cuvânt spus acolo. Ceea ce îl interesa era tonul din vocea bărbatului. I se păru că acesta dă niște ordine și că femeia protestează. Cargill recunoscuse vocea Annei Reece, care părea foarte supusă. Reacția fetei îi impuse propria reacție. Nu era cazul să dea buzna peste ei. Mai bine să se așeze și să aștepte.

Era la jumătatea drumului de întoarcere, îndreptându-se spre scaunul pe care îl părăsise, când lovi cu piciorul ceva care scoase un sunet metalic. În întunericul aproape total, îi trebui puțin timp ca să recunoască aparatul care îl adusese, împreună cu fata, din apartamentul cu perete de sticlă. Își zgâi ochii la obiectul acela straniu, perfect conștient că e o minune a tehnicii. Și brusc îi veni o idee nebunească: dacă ar putea lua mașina asta și s-ar strecura afară, în noaptea care se lăsase, atunci ar fi liber nu numai față de cei care îl capturaseră inițial, ci și față de grupul acesta de complotiști. Lucru foarte important acum, când auzise vocea hotărâtă a bărbatului din camera cealaltă.

Cargill se lăsă în genunchi lângă aparat, ca un hoț de noapte. Avea două capete, aducând cu o halteră folosită de sportivi. În întuneric, ochii lui căutară acea pârghie care le produsese emoțiile anterioare. Nu era vizibilă. Doar folosindu-se de vârfurile degetelor reuși s-o găsească, împingând-o și rotind-o ușor. Era caldă la atingere, dar altfel nu prezenta nici un fel de activitate. Cargill își retrase degetele. Nu era momentul cel mai potrivit să testeze posibilitățile mașinii.

Se ridică în picioare nesigur de ce va urma. Deveni conștient de pașii care veneau de pe hol. Se întoarse cu fața spre ușă. Pașii intrară în cameră,

apoi locul se umplu de o lumină difuză și de un foșnet continuu.

În prag stătea o formă. O *umbră*.

Formă de *umbră, umbră* în substanța ei însăși... umbră... Mentea lui Cargill continua să caute un truc cu ajutorul căruia să-și explice ceea ce vedea, să găsească ceva solid acolo unde nu era nimic altceva decât formă. Prin acel lucru cețos putea să vadă peretele din spate. Și totuși, chiar în timp ce vedea ceea ce vedea, încerca să nege realitatea.

În cele din urmă, privirea încetă să-i mai sară de colo-colo și înțelese conștient că se uită la o fantomă cu formă umană, o ființă gazoasă, întunecată, o creatură improbabilă, un... ceva uman, care spunea:

— Da, este unul din ei. Nu pot detecta nimic. Dintr-un punct apropiat, din spatele lui Cargill, se auzi glasul Annei Reece:

— Cam câți sunt?

— Nu mai mult de o duzină în toată această zonă temporală. E un fenomen interesant.

Conversația avea loc peste capul lui Cargill, atât la propriu, cât și la figurat. Lui Cargill, care de multe ore se afla într-o imensă tensiune nervoasă, afirmația că era un fenomen interesant i se păru caraghioasă, luând în seamă fantastica făptură care o rostise. Așa că începu să râdă nestăpânit. Și râse până când îi dădură lacrimile, iar apoi, slăbit, râse până ce alunecă la podea. Stătu acolo, epuizat, până când ceva îl atinse și căpătă senzația că este... mutat.

Mergea pe propriile picioare. Îi era greu să înțeleagă ce se întâmplă, dar simțea presiunea țărânei pe tălpile pantofilor și jocul mușchilor de la picioarele care se mișcau înainte-înapoi.

Mult timp privi cum i se ridică și apoi cum îi coboară călcâiele, în lumina lanternei din mâinile fetei. De fiecare dată ridica fărâme de țărână. Iar sunetele înfundate îl treziră deodată la realitate. Picioarele își continuara înaintarea automată, dar creierul lui Cargill începu să se concentreze asupra mediului înconjurător.

Era întuneric beznă. Nici urmă de vreun oraș. I se părea că merg pe un drum de țară neasfaltat. Cargill ridică privirea, dar probabil că cerul era acoperit cu un strat gros de nori, pentru că nu reuși să vadă nici Luna și nici vreo stea. Cargill gemu în sinea lui. Ce să se fi întâmplat? La un moment dat se afla într-o anticameră uriașă dintr-un oraș. Apoi venise stafia aceea întunecată care îl examinase (probabil, dar ce să extragi dintr-o singură privire și câteva cuvinte?). Iar apoi acest drum de țară în plină beznă, pe care își urmează însoțitoarea care nu scotea un cuvânt.



— Ann! spuse Cargill cu fereală. Ann Reece.

Fata nici nu se întoarse, nici nu se opri.

— Deci ai reușit să ieși, spuse ea.

Cargill se întrebă o scurtă clipă din ce a reușit să iasă. Din amnezie, cu siguranță. O amnezie temporară. Dar gândul dispăru repede. Pentru un om care își pierduse deja cunoștința de câteva ori, încă o perioadă de rupere a legăturilor cu lumea înconjurătoare nu mai conta.

Se afla aici. Doar asta conta.

— Unde mergem? întrebă el, cu o voce cât se poate de normală.

Tonul din vocea fetei indica o ridicare din umeri.

— Nu puteam să te las în oraș, spuse ea.

— De ce nu?

— Te prindeau *umbrele*.

Propoziția avea în ea un ritm iritant, care îi atrase pe loc atenția lui Cargill. „Te prindeau *umbrele*. Te vor prinde *umbrele*”. Parcă vedea niște copii amenințați seara cu *umbrele*.

Apoi începu să se gândească intens la faptul că deja fusese văzut de cel puțin o umbră. Și-i spuse fetei. Urmă o pauză.

— Nu este... unul dintre ei, răspunse ea în cele din urmă.

— Despre cine vorbești?

— Are un plan... fata ezită. Are un plan de luptă împotriva lor.

Mintea lui Cargill făcu imediat saltul spre ceea ce îl rodea.

— Și ce rol joc eu în planul lui de luptă?

I se răspunse cu tăcere. Cargill așteptă, apoi grăbi pasul și o ajunse din urmă. Mergeau acum umăr la umăr.

— Spune-mi, insistă el.

— E foarte complicat, răspunse fata, tot fără să se întoarcă spre el.

Trebuia să avem pe cineva din trecutul îndepărtat, pentru ca umbrele să nu-și folosească asupra lui mințile lor cvadri-dimensionale. S-a uitat la tine și a spus că nu poate să-ți prezică viitorul. Ici și colo apar în istorie oameni care sunt... complicați... pur și simplu. Tu ești cel care a fost ales.

— Ales! exclamă Cargill. Dar se cufundă imediat în tăcere. Mintea îi fusese invadată brusc de o imagine imposibilă, care spunea că tot ce s-a întâmplat cu el fusese plănuiră. Văzu cu ochii minții cum un soldat beat este selectat să distrugă o mașină. Nu, stai, asta nu se poate. În noaptea aia s-a dus să se îmbete pentru că așa a vrut el. Asta nu puteau să i-o impună.



Apoi tensiunea mentală intensă se potoli. Prea multe variante ca să le poată calcula. Privi cu o intensitate calmă spre profilul incert al Annei Reece.

— Vreau să știu, spuse el, în ce fel se dorește folosirea mea.

— Nu știu, răspunse ea. Nu sunt decât un pion. O prinse puternic de braț.

— Nu știi, pe dracu! Îi vorbi el cu răutate. Unde mă duci acum?

Fata încercă - inutil - să-i îndepărteze cu cealaltă mână degetele încleștate pe brațul ei. Apoi Ann Reece dădu din umeri.

— Mă doare mâna, se plânse ea.

Cargill îi dădu drumul fără prea mare entuziasm.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Te duc la o ascunzătoare de-a noastră. O să ți se spună acolo ce urmează.

Cargill se gândi la alternativele pe care le are și cu fiecare secundă trecută acestea i se păreau tot mai neplăcute. Lucrurile se mișcau mult prea rapid, dar câteva elemente rămâneau stabile. Acum i se părea o, certitudine că nu se mai află în secolul douăzeci. Scurta privire aruncată asupra acelei umbre cu formă umană deja intrase în categoria incredibilului, dar amintirea încă avea suficientă substanță ca să-i stabilească solid apartenența la altă lume decât cea familiară lui. La fel de convingătoare era și prezența acelui dispozitiv folosit de Ann Reece ca să-l scoată din camera aflată în Orașul Umbrelor.

Nu-i era deloc limpede cum se întâmplaseră toate aceste evenimente. Faptele se contraziceau. Deci exista o Societate Inter-Temporală pentru Ajustări Psihologice, iar această societate, în cadrul unei activități de rutină, îl adusese în viitor ca să joace un anume rol în terapia unuia dintre clienții ei. Totul suna fantastic - și era foarte greu de înțeles cum de urmașa Mariei Chanette se putea împăca cu o asemenea idee - dar exact așa suna justificarea pe care i-o oferise. De asemenea, asta era realitatea din spatele afirmațiilor făcute de vocea fără corp din acel ciudat apartament cu două camere. Se pare că niciuna și nici celălalt nu anticipaseră apariția Annei Reece.

Apariția ei în scenă introdusese un nou set de variabile, care cu greu ar fi putut fi prevăzute. „A spus că ei m-au ales pe mine”, gândi el. Asta îi schimba radical poziția. Nu mai era un „efect”. Era „cauza”, deși de o manieră pe care încă nu o înțelegea. Era „cauza” a ceea ce cineva își dorea.

Grupul aflat în spatele lui Ann Reece intenționa să-l folosească împotriva ființelor de care se temea, ceea ce iarăși implica faptul că el avea

ceva ce-l făcea util. Ce spusese fata...? A, da, că viitorul lui nu poate fi prezis, că nu se putea obține urmărirea acțiunilor sale – mă rog, ceva ce lui îi părea foarte firesc. Totuși, fata făcuse o afirmație precisă: „Ici și colo apar în istorie oameni care sunt... complicați... pur și simplu”. Ce-l făcea pe el atât de complicat?

Tot încercând să înțeleagă logic cele întâmplate cu el, continuă să meargă, pufnind încruntat. În cele din urmă, spuse:

— Să știi că nu-mi place deloc situația asta. Am impresia că nu trebuie să merg cu tine în acea ascunzătoare.

Asta nu păru că o sperie pe Ann Reece.

— Nu fi prost, spuse ea. Unde ai putea să te duci? Cargill începu să analizeze neliniștit această variantă. O dată, în Coreea, unitatea lui se retrăsese în dezordine și rămăsese în spatele liniilor inamice timp de două zile. Își închipui că o evadare din actuala situație ar fi la fel de neplăcută. Nedecis, se apucă să-și analizeze situația. Era conștient că are haine pe el, dar în semiîntuneric îi era imposibil să spună ce fel de haine. Se simțea, totuși, bine în ele, îi era cald, erau confortabile. Era evident că nu-i dăduseră haine care să bată la ochi. Se hotărî pe loc.

— Nu cred, o anunță el, că am să mai merg în direcția ta.

Se depărta de ea și o luă la goană de-a lungul drumului, în direcția din care veniseră. După mai puțin de zece secunde, plonja în afara drumului și se trezi că e zgâriat de niște tufișuri dese. Lumina lanternei Annei Reece fulgeră în urma lui, evident căutându-l. Dar reflexiile fasciculului îi facilitară evadarea, permițându-i să se orienteze printre tufișuri.

Ajunse într-o poieniță pe care o traversă, – ajungând din nou în tufișuri. O auzi strigând pentru prima oară:

— Prostule! Vino înapoi!

Timp de câteva minute, cuvintele ei spulberară liniștea nopții, dar acum nu mai auzea decât scurte izbucniri. O dată i se păru că aude ceva în genul „ferește-te de planiaci”. Dar pentru el nu avea nici un sens. Trecu de culmea unui deal și nu mai auzi nimic.

Cargill continuă să înainteze hotărât, dar prudent, prin întuneric. Atâta sălbăticie îl uimea, dar trebuia să continue să se miște. Probabil că dimineața vor începe să-l caute și trebuia să fie cât mai departe posibil de drumul pe care o lăsase pe Ann Reece. Noaptea era întunecată, cu un cer permanent acoperit. Mirosul puturos de apă îi spuse că se apropie de un râu leneș sau de un lac. Cargill schimbă direcția de mers. Acum traversa ceva care părea a fi un loc deschis, când, brusc, în noapte, un fascicul de far se opri asupra lui.



Se auzi vocea ascutită a unei fete:

— Fir-ai tu să fii! Am țeava scuipătorului pe tine. Așa-i suna lui în urechi: „scuipător”. Ce-o fi aia?

— Ridică mâinile!

În reflexiile fasciculului, Cargill apucă să vadă un obiect metalic mat, pe care nu-l putu asemui decât cu un tub radio al epocii lui, doar ceva mai alungit. Obiectul era îndreptat spre el.

Fata ridică vocea și strigă:

— Hei, tati, am prins singură un intermed. Așa suna în urechile lui: „intermed”. Fata continuă, entuziastă:

— Hai, tati, ajută-mă să-l urc la bord.

Abia după aceea își dădu seama Cargill că acela fusese momentul în care trebuia să fugă. Dar acea armă nefirească îndreptată asupra lui îl făcuse să stea pe loc. Dacă ar fi fost o pușcă obișnuită îndreptată în întuneric, s-ar fi pierdut imediat în întuneric. Dar toate astea și le spuse abia atunci când era deja prea târziu.

Înainte să se poată decide, din întuneric apăru un bărbat îmbrăcat foarte neîngrijit.

— Bună treabă, Lela, spuse acesta. Ești o fată tare deșteaptă.

Cargill aruncă o privire furișă spre noul sosit: slăbănog, privire rapace, barbă cât cuprinde. Omul luase o poziție în spatele lui și ținea o armă asemănătoare cu a fetei îndreptată spre el.

— Străine, dă-i drumu, că altfel te scui.

Deci arma era într-adevăr un „scuipător”. Cargill o luă dezolat înainte. În fața lui se profila vag în întuneric o structură alungită, cu un bot bont și cu o coadă la fel de boantă. Lumina lanternei se reflectă scurt pe suprafața sticloasă a obiectului. Apoi:

— Urmeaz-o pe Lela prin ușa aia.

Acum chiar că nu mai avea nici o scăpare. Bărbatul și arma sa erau chiar în spatele lui. Cargill se trezi într-o încăpere mare, slab iluminată, uimitor de bine construită și arătând în același timp intimă și al naibii de scumpă. Împins, traversă podeaua cu covor și intră printr-un hol foarte comod într-un coridor îngust, ajungând într-o cămăruță minusculă, care era chiar mai puțin iluminată decât prima.

Câteva momente mai târziu, sub privirile severe ale bărbatului rămas în cadrul ușii, fata îi monta un lanț în jurul ambelor glezne. Apoi auzi o cheie întoarsă de două ori și o simți pe fată retrăgându-se.



— Ai în colț un pătucean, spuse ea.

Cei doi se retraseră prin coridor, spre lumina mai intensă. O auzi pe fată cum strigă fericită că „a prins în sfârșit unul”.

Bărbatul spuse:

— Poate n-ar strica s-o ștergem de aici. S-ar putea să fie mai mulți ca el prin preajmă.

Lumina din camera lui Cargill se stinse de tot. Apoi o scurtă smucitură și o mișcare verticală foarte lină. Cargill își dădu seama, uluit, că se află într-o aeronavă.

Mintea lui sări pe loc la Ann Reece și la avertismentul ei: „Ferește-te de *planiaci*!” Oare despre asta era vorba? Încet, cu grijă, își căută drumul prin întuneric până la patul indicat de fată. Ajunse la el și se lăsă prudent pe spate.

Își petrecu apoi cam un minut pipăindu-și lanțul cu degetele. Metalul era dur, lanțul propriu-zis nu avea mai mult de treizeci de centimetri, lungime excelent aleasă pentru a împiedica un om să fugă.

Brusc, se simți mult prea obosit ca să mai gândească ceva. Se lăsă pe spate și adormi instantaneu.

□ 4 □

Cargill avea o senzație de mișcare leneșă, în voia vânturilor. Dintr-un motiv oarecare, rezistă tentației de a se scula și rămase întins pe spate, în întuneric. În toată acea fază, încă adormit, nu își amintea unde este. Nu-și amintea nici cine este el. Dar, treptat, deveni tot mai conștient de mișcarea de sub el. Se scutură și simți lanțul din jurul gleznelor. Sunetul îl alarmă și se sculă din pat dintr-o singură mișcare.

Ochii se opriră pe tavanul curbat, metalic. Își aminti brusc, prea brusc. Se aplecă și atinse lanțul cu mâna. Era rece și-i dădea o senzație de gol. Apoi, chiar pe când se decidea să se așeze la loc, își dădu seama că nu era singur. Începu să întoarcă privirea și prinse cu coada ochiului ceva, suficient de iute ca să-și poată feri la timp fața cu mâinile.

Un bici îl plezni peste degete și îi alunecă pe gât, înțepându-l și arzându-i pielea.

— Ridică-te, puturos netrebnic.

Bărbatul aflat în cadrul ușii pregătea deja biciul pentru o nouă lovitură.

Îcnind, Cargill își smulse picioarele de pe pat și le puse pe podea. Îl cuprinsese o furie oarbă și era pe cale să se arunce asupra personajului, când

clinchetul metalic al lanțului îi aminti că avea un handicap esențial. Asta îi înmuie furia și îi ascuți senzația de dezastru personal.

Biciul îl mai lovi o dată. Cargill se ghemui și reuși să pareze o parte a loviturii cu mâneca hainei. Vârful subțire al biciului trecu razant pe lângă umărul lui și se izbi de metalul peretelui.

Iar omul își retrase încă o dată biciul.

Își recunoscă atacatorul: era însoțitorul tinerei din noaptea trecută. Văzut la lumina zilei, individul părea numai piele și os. Îi dădu cam patruzeci de ani. Pe față avea o barbă crescută câteva zile bune. Omul avea buzele subțiri și ochii cu o uitătură curioasă, în vreme ce restul figurii indica intenții rele. Purta o pereche de pantaloni unsuroși și o cămașă mizerabilă, deschisă la gât, care lăsa să se vadă un piept păros și plat. Omul îi adresă un rânjel din cadrul ușii.

— Fi-ți-ar pielea afurisită, mișcă-te.

Cargill își spuse: „Dacă încearcă să mă lovească din nou, sar la el”.

Apoi răspunse răspicat, ca să mai tragă puțin de timp.

— Ce vrei să fac?

Asta păru să-l înfurie și mai mult pe individ.

— Îți arăt eu ce vreau să faci!

Biciul se ridică și ar fi coborât, dacă nu ar fi fost saltul direct din pat al lui Cargill. Impactul violent al celor doi îi tăie respirația, dar își trânti atacatorul în canatul metalic al ușii.

Omul scoase un țipăt și încercă să-l împingă înapoi. Dar Cargill îl prinsese bine și nu-i mai dădea drumul. Cu o mână prinse bine cămașa omului, iar cu cealaltă îl lovi puternic în falca îngustă și osoasă.

Îl făcu knock-out pe loc. Trupul omului se prăbuși fără vlagă la pământ. Cargill îl urmă la podea, îngenunchind stângaci. Începu, cu degete tremurânde, să-l caute prin buzunare.

De departe, din coridor, se auzi vocea fetei din noaptea trecută:

— Hei, ia ridică tu mâinile, sau te scuipe.

Cargill sări ca ars, gata să sară la ea. La vederea armei, ezită, apoi se retrase încet de lângă corpul bărbatului. Rămase în poziție de drepti lângă patul lui îngust.

Fata se apropie și îi trase tatălui ei un șut în coaste cu vârful pantofului.

— Ridică-te, tâmpitule, spuse ea.

Omul tresări și apoi se ridică în capul oaselor.



— Îl omor! bolborosi el. O să-l omor pe nenorocitul ăla de *intermed*.
Nici de data asta nu înțelese despre ce e vorba, dar așa i se păru că aude.

Fata se înfurie și se uită de sus la el.

— N-o să omori pe nimeni. Tu ai vrut-o și ai primito direct în dinți. Ce voiai să faci, mă rog?

Omul se ridică în picioare cu greutate și începu să-și pipăie falca.

— Nenorociții ăștia de *intermezi* îmi fac greață cu dormitul lor. Nu știu ce să faci, domnule!

Fata îi spuse cu răceală:

— Nu fi tâmpit, tată. Încă n-a fost antrenat: Ce, vrei să-ți citească gândurile?

Se strecură pe lângă tatăl ei și intră în cameră.

— Și, în plus, ține-ți mâinile alea jengoase la locul lor. Eu l-am prins, eu îl bat, dacă e necesar. Dă-mi biciul ăla.

— Uite ce e, Bela Bouvy, spuse tatăl, eu sunt șef pe flotorul ăsta și să nu uiți asta câte zile oi avea.

Dar îi înmâna biciul și adăugă supus:

— Nu voiam decât să-mi facă micul dejun. Și îl vreau repede.

— O să-l ai. Acum, valea! spuse ea imperativ. Mă ocup eu de restul.

Omul se întoarce și dispăru din vedere. Fata făcu un semn cu degetul mare:

— Gata. Tu, la bucătărie.

Cargill ezită, gândindu-se dacă n-ar fi mai bine să reziste. Dar cuvântul „bucătărie” îl ducea cu gândul la mâncare. Și își dădu seama că îi era cumplit de foame. Se ridică tăcut în picioare și porni șchiopătând spre ușa indicată de fată, în timp ce se gândea că altfel creaturile astea ar fi în stare să-l țină în cămăruță, legat în lanțuri.

Dar disperarea îl cuprinse brusc. Parcă simți o greutate prăvălită peste capul lui. Era mai rea decât conștiința faptului că are lanțuri la picioare.

Bucătăria era de fapt un coridor îngust, între niște pereți groși, translucizi. Era lungă de vreo trei metri, iar la capătul îndepărtat avea o ușă, dincolo de care se puteau vedea niște mașinării. Atât bucătăria, cât și sala mașinilor, erau inundate de lumina care venea prin pereții translucizi. Cargill se uită în jur uimit. Nici urmă de cuptor sau de alt echipament obișnuit de gătit. Nu văzu nici hrană, nici veselă, nici dulapuri. Se uită după niște fante în peretele sticlos și văzu sute de linii orizontale, verticale, diagonale, curbe,



diagonale. Niciuna nu părea să aibă vreun scop. Dacă vreuna dintre ele mărgea vreun sertar sau vreun panou, nu-și putea da seama.

Se întoarse spre fată cu o privire întrebătoare. Ea îi vorbi fără să aștepte:

— Dimineața asta nu avem nori. O să avem câtă căldură vrem noi.

El se uită cu mare interes, în vreme ce ea întindea o mână, desfăcea palma și atingea partea de sus a peretelui, pe locul curburii spre tavan. De fapt, doar degetul opozabil și cel mic atinseră sticla. Cu o mișcare rapidă, își trecu ușor palma într-un plan paralel cu cel al podelei. O bucată mare de sticlă alunecă fără zgomot de-a lungul unei traiectorii complicate pe liniile remarcate de el mai înainte și se înfipse într-o nișă. Cargill își întinse gâtul ca să vadă. De unde era el, se vedea un panou de o transparentă de cristal, în spatele căruia se aflau niște sertare. Ce era pe sertare, nu-și putea da seama.

Fata dădu în lături panoul cu o mișcare firească. O clipă, corpul ei ascunde ceea ce făcea. Când se retrase, ținea în mână niște pește proaspăt și cartofi. Peștele aducea a păstrăv și era surprinzător de curat. Și totuși, nici Bouvy și nici fiica lui nu păreau să fi știut dinainte ce vor mânca.

Cargill începu să suspecteze existența unor dispozitive care curățau automat peștele de solzi și îl și tranșau.

Fata făcu câțiva pași în direcția lui. Își mai plimbă o dată degetul mic și cel opozabil pe partea superioară a peretelui. Altă secțiune a peretelui bătut de soare lunecă. Și un al doilea panou lăsă să se vadă alt rând de rafturi.

Fata deschise panoul și plasă una dintre farfuriile pe unul din rafturi.

În timp ce închidea panoul, din pește se ridica abur, carnea căpătând o minunată nuanță maronie-aurie. Cartofii își pierdură albeața aceea dură și trecură la starea evidentă de cartofi copti.

— Cred că asta e tot, spuse Lela Bouvy. Apoi adăugă:

— Mănâncă.

Fata luă farfuria cu mâinile goale și se opri la frigider, de unde scoase un măr și o pară de pe un raft de jos și ieși, ținând în continuare în mână farfuria.

Cargill rămase singur în bucătărie. Când fata se întoarse să mănânce și ea, el deja mâncase un măr, își prăjise câteva pulpe de pui cu cartofi și le mânca foarte preocupat. Fata se opri în cadrul ușii.

Dacă făceai abstracție de expresia ei cam mohorâtă, era o fată frumoasă. Sau așa i se părea lui Cargill. Părul nu era prea bine pieptănat, dar nici năclăit, nu era și avea o strălucire plăcută ochiului, care arăta că îi acordă o oarecare atenție. Avea ochii de un albastru aprins, buze pline și bărbie

ascuțită. Purta pantaloni de doc, gen salopetă și o cămașă deschisă la gât, care lăsa să se vadă parțial un bust foarte ferm și bronzat.

Ea îi vorbi cu suspiciune în glas:

— Cum se face că un *intermed* deștept ca tine s-a lăsat prins atât de ușor?

Cargill înghiți cartofii pe care îi mestecase sârguincios și răspunse:

— Nu sunt un *intermed*.

Ochii intensi albaștri îl fulgerară iute furioși.

— Ce fel de răspuns ticălos e și ăsta?

Cargill mancă ce mai rămăsese în farfurie și răspunse:

— Sunt cinstit cu tine. Nu sunt un *intermed*.

Ea se încruntă.

— Atunci ce ești? întrebă ea țeapănă, dar furia dispăruse din ochii ei albaștri, lăsând loc unei ușoare schimbări de nuanță. Nu cumva ești o *umbră*?

Înainte ca el să se decidă drept cine să se dea, fata răspunse singură la propria întrebare:

— Sigur nu ești *umbră*. O *umbră* ar ști totul despre nava noastră și cum gătim noi, fără să mai trebuiască să se uite la mine. *Umbrele* au grijă de flotoarele noastre, ale *planiciilor*, atunci când sunt prea stricate ca să ne descurcăm noi cu ele.

Momentul potrivit pentru înșelăciune, dacă o fi fost, dispăruse. Nu va ști niciodată ce ar fi câștigat pe pista respectivă. Cargill spuse morocănos:

— Nu sunt nici *umbră*.

Încruntătura fetei se accentua.

— Dar și un *intermed* ar fi trebuit să știe cum gătim noi.

Se uită la el cu mare suspiciune.

— Cum te numești?

— Morton Cargill.

— De unde ești?

Cargill îi spuse și se uită încântat cum ochii aceia își schimbă din nou nuanța. În cele din urmă, fata dădu din cap a înțelegere.

— Deci ești unul din aceia, hm? spuse ea vădit tulburată. Să știi că pentru alde tine primim recompense frumoase.

Și izbucni:

— Ce ai făcut? Ce ai făcut acolo, de unde vii, de au venit *umbrele* după



tine?

Cargill dădu din umeri.

— Nimic.

Nu avea nici cea mai mică intenție să-i dea amănunte despre incidentul cu Marie Chanette.

Ochii ei albaștri îl mai fulgerară o dată.

— Să nu îndrăznești să mă minți, spuse ea. Tot ce am de făcut e să-i spun tatei că ești un fugar și asta o să-ți pună capac de tot.

Cargill spuse cu cea mai mare sinceritate pe care o putea exprima.

— N-am ce-i face. Pur și simplu, habar n-am ce se întâmplă.

Și continuă, ezitând:

— În ce an ne aflăm?

În momentul în care puse întrebarea, simți că nu mai poate respira.

□ 5 □

Nu se gândise la asta mai înainte. Nu avusese timp. Ceasul din camera cu perete de sticlă din Orașul Umbrelor îi arătase că se află pe 6 mai, dar nu spunea în ce an. Totul se întâmplase foarte repede. Chiar și întrebările puse Annei Reece din primele minute după sosirea lui fuseseră atât de încărcate de ideea dementială că s-ar putea să fie undeva în viitor, încât consecințele efective nu apucaseră încă să ajungă până la mintea lui.

Ce fel de viitor? În ce an? Ce se întâmplase în sutele de ani care probabil că trecuseră? Unde? Cum? Cine? Își dădu seama că mintea lui a intrat într-un vârtej de gânduri și se strădui să se concentreze. Cel mai important era în acel moment să știe în ce an se află.

Lela Bouvy dădu din umeri și-i spuse ca unui copil:

— Două mii trei sute nouăzeci și unu. Cargill începu să mediteze:

— Ceea ce nu pot să înțeleg, e cum de s-a schimbat lumea atât de total de la vremea mea.

Și îi descrie fetei Statele Unite din 1954. Fata își păstrase calmul.

— Păi totul a fost firesc. Cei mai mulți oameni vor să fie liberi, nu să fie nevoiți să trăiască într-un loc, sau să fie legați de un loc idiot de muncă. Lumea încă nu s-a eliberat de tot. Noi, planiciii, suntem deocamdată singurii norocoși.

Cargill avea propria idee despre libertatea unora care depind de alții ca să le repare mașinăriile de zburat. Dar era interesat de informațiile primare și

nu să risipească iluziile unei fete. Așa că spuse cu prudență:

— Câți *planiaci* crezi că există?

— Cam cincisprezece milioane.

Cargill avea și aici îndoielile lui, dar lăsă lucrurile să curgă.

— Și *intermezi*? întrebă el.

— Cam trei milioane sau cam așa ceva, spuse ea cu dispreț în glas.
Lașii trăiesc în orașe.

— Dar *umbrele*?

— Sunt o sută de mii, poate mai puțin, poate mai mult, dar cam atâta.

Cargill își dădu seama că nu are cum să verifice cât de precise sunt aceste cifre. Fata nu părea tipul de om care să fie la curent cu asemenea probleme. Dar reuși să-i ofere o imagine de ansamblu asupra epocii, umplând un mare gol în cunoștințele lui. El reuși să înțeleagă cum e cu sălbăticia peisajului, cele câteva orașe, numărul mare de planiaci care rătăceau la întâmplare la mică altitudine. Făcu un semn din cap că a înțeles, mai mult pentru el însuși, apoi deschise gura și începu să o descoase:

— Bănuiesc că *umbrele* sunt cele care conduc, spuse el, insinuant.

— Nimeni nu conduce pe nimeni, spuse Lela iritată. Gata, ai pus destule întrebări, acum vezi-ți de treaba ta.

Și ieși.

Cargill rămase singur aproape tot restul zilei. A văzut-o pe Lela în scurte momente, când aceasta veni să prepare prânzul pentru ea și pentru tatăl ei.

Abia după amiază începu să se gândească serios la cele aflate. Ideea de descreștere a populației îl deprimase din capul locului. Brusc, lupta pentru supraviețuire i se păru un lucru de importanță minoră. Ambiția lacomă a secolului douăzeci se dovedea acum lipsită de valoare, distrusă de o catastrofă care nu decurgea din forța brută, ci aparent din dorința de evadare. Probabil că presiunea civilizației fusese mult prea mare. Oamenii fugiseră de civilizație ca de ciumă, îndată ce li se ivise ocazia.

Totuși, chiar și retrospectiv, acest lucru i se părea foarte improbabil. Civilizația părea foarte bine înrădăcinată aici. Într-adevăr, științific și cultural omul ajunsese la un apogeu. Deși activitățile lui ca animal social lăsau mult de dorit chiar și pe timpul lui, omul se lupta, căuta, învăța... Undeva trebuie să existe o rigiditate, intolerabilă, o minciună fundamentală. Prin implicații, din cele spuse de fată, Cargill ghici adevărul: autoritatea avusese pe vremuri o poziție excesiv de predominantă. În consecință, oamenii fugiseră de

civilizația care, tot mai mult, le spunea că ei nu știu nimic, că trebuie să se conformeze modelelor care li se pun în față de către cei care știu, sau mai precis de către cei care au dreptul legal de a ști.

Instinctiv, oamenii încercaseră o întoarcere la starea de Cauză, în loc de a fi simplu Efect. Respinseseră ierarhia intelectului, care, întotdeauna înghețată, niciodată dinamică, avusese dintotdeauna tendința de a impune restricții. Oamenii se luptaseră o mie de ani în Evul Mediu, ca să se lovească de fiecare dată de aceleași forțe oarbe care doreau să controleze, ca să se predea de fiecare dată pentru un timp, să se lase legați cu lanțuri tot mai groase. Apoi, văzând alarmați unde ajung, oamenii se luptau la fel de orbește să scape.

I se păru foarte descurajant că modelul s-a repetat iarăși. Înțelese că nici măestrul reclamei, nici geniile de la TV, nici Cadillac-urile, Buick-urile și Jaguar-urile nu reușiseră să-și mențină strălucitoarea atracție... Ceva în mod sigur le lipsise. Poate că dreptul la autodeterminare.

În bucătărie se lăsase întunericul. Cargill își dădu seama că nava coboară la o altitudine mai mică. Nu înțelese cât de mică până ce auzi coca de metal de sub el scrâșnind la atingerea ramurilor de sus ale arborilor. Un minut după aceea, simți o lovitură și un șoc. Flotorul se mai târî câțiva metri pe pământ și se opri. Cargill reuși să prindă cu urechile un uruit înfundat venit de afară.

Lela veni în încăpere. Sau mai degrabă veni pornită în bucătărie. Cargill avu brusc intuiția a ceea ce vrea ea să facă și se grăbi să se ridice în picioare. Dar era prea târziu. Ușa camerei motorului era deschisă, iar fata executa coborârea unei secțiuni a peretelui de sticlă. În vreme ce el privea, ea lăsă la pământ o secțiune cu balamale a peretelui și ieși din navă, dispărând și din câmpul lui vizual. Cargill simți pe față adierea unei brize marine umede. Zgomotul înfundat era al valurilor mării.

Fata reveni cam după un minut și se opri în camera lui.

— Dacă vrei, poți să ieși, spuse ea și continuă, după o ezitare: Nu încerca să fugi. N-o să ajungi departe, iar tata s-ar putea să te ardă cu scuiptorul.

Cargill îi răspunse cu falsă supunere:

— Unde aș putea să fug? Bănuiesc că o să stați cu mine.

Se uită pe furiș la expresia ei. Fata părea de-a dreptul ușurată. Nu era o reacție pozitivă, dar era sugestivă și îi întărea ideea că Lela Bouvy era foarte bucuroasă că pe flotor se mai găsește și altcineva decât tatăl ei. O clipă mai târziu, în timp ce traversa bucătăria schiopătând din cauza lanțului, Cargill își

făcu în liniște planul de a câștiga încrederea fetei. Un prizonier aflat în situația lui avea tot dreptul să recurgă la orice truc posibil și la orice obiect necesar pentru evadare.

Nu se opri în ușa camerei motoarelor. Va descoperi dimineața cum se deschide. Își târî picioarele înlănțuite pe niște trepte care de fapt erau o parte din zidul exterior, lăsată în jos din niște balamale. După o clipă, ieșea pe o plajă nisipoasă. Își petrecură cea mai mare parte a serii prinzând crabi și alte animale marine care se îmbulzeau în jurul luminii pe care o coborâse Bouvy în apă. Coasta mării era sălbatică, stâncoasă, cu excepția unor petice de nisip puțin întinse. Pe alocuri, o pădure primordială ajungea până la marginea stâncilor care dominau marea neodihnită de sub ele. Lela scotea micile animale cu o plasă mică și le arunca într-o grămadă din care Cargill separa cu degetele pe cele dorite de cele nedorite. Era ușor să alegi și să arunci înapoi pe cele pe care Lela le indica drept necomestibile și să le bagi pe celelalte într-o găleată. Periodic, fata ducea câte o găleată plină cu delicatese în flotor.

Lela era într-o stare vizibilă de fericire. Ochii îi străluceau de plăcere în reflexiile luminii, iar figura ei era vioaie, plină de culoare. Avea buzele întredeschise și nările umflate. De câteva ori, când Bouvy se depărtase ceva mai mult și nu putea să-i audă, ea îi strigase lui Cargill:

- Nu e minunat? Nu e așa că asta e viață adevărată?
- E minunat, îi striga răspunsul Cargill. Iar într-un rând adăugă:
- N-am văzut niciodată așa ceva.

Asta părea să o satisfacă și într-o anume măsură era și adevărat. Era o plăcere să trăiești în aer liber. Ceea ce ea părea să nu înțeleagă, era că a trăi înseamnă mult mai mult decât să stai undeva afară. Viața civilizată avea mai multe fațete, nu doar una.

Cargill era îngrijorat de posibilitatea de a fi nevoit să se obișnuiască cu acest tip de existență. Și chiar ar fi fost înțelept să se obișnuiască. Aici, în spațiile acestea deschise, putea să se piardă pentru tot restul vieții. Nu era deocamdată dispus să se gândească ce va însemna asta din perspectiva plictiselii, a senzației că ești inutil. Pe moment, ideea unei asemenea vieți limitate avea aspecte înfricoșătoare.

Își încetară activitatea abia mult după miezul nopții, iar el se întoare în patul lui, începând să rumege evenimentele nopții. În ultimă instanță, îl lovi ideea că ceea ce face fata e de mai mare importanță. Ea îl căutase mereu, ea fusese cea care încercase să-i sugereze cât de mari sunt plăcerile vieții de planiac, de o manieră foarte grăitoare. În plus, experiența lui destul de bogată cu femeile îi spunea că fata e singură. Dacă ceea ce urmărea ea era

să îl folosească pe post de mascul sau dacă era vorba de iubire, asta nu depindea decât de educația pe care o primise fata. El presupunea, din modul în care se comporta ea, că era vorba de o femeie excesiv de sfioasă. Oricum, în acel moment, el nu se simțea pregătit să înceapă acțiunile preliminare pentru a trece peste rezistența unei fete simplute.

În ziua următoare, fata veni în partea aceea a vasului de nenumărate ori. Cargill, care căutase fără succes secretul deschiderii ușii de la camera motoarelor, o întrebă în cele din urmă cum se face. Ea îi arătă fără ezitare. Pur și simplu trebuia să atingi simultan ambele margini ale ușii.

După ce fata plecă, Cargill se îndreptă direct spre camera mașinilor, se oprit o clipă să studieze motorul – ceea ce se dovedit un lucru absolut inutil, pentru că era complet încapsulat – și apoi făcu să alunece spre podea o secțiune a peretelui și se uită la pământul de sub el.

Lumea care trecea cu viteză pe sub el era complet sălbatică, dar de un fel ciudat. Cât vedeai cu ochii, erau copaci și tufișuri aproape neatinse de mâna sau uneltele omului. Dar între păduri și tufișuri se înălțau clădiri. Chiar și de la o jumătate de kilometru, înălțimea la care se afla Cargill, toată clădirile văzute arătau nelocuite. Coșuri de cărămidă zăceau căzute între tufișuri. Ferestrele, văzute de la distanță, fie erau goale, fie îl priveau sticlos și mort. Grajdurile zăceau într-o rână, iar ici și colo lemnul, cărămida sau piatra de construcție căzuseră cu totul, iar ruina, care nici înainte nu fusese tencuită, se lățea pe pământ.

La început, singurele structuri văzute de el fuseseră ferme și acareturile lor. Dar, brusc, sub el apăru și un oraș. Efectul dezolant al locului părăsit de oameni era aici și mai accentuat – garduri într-o rână, trotuare crăpate și invadate de ierburi, plus aceleași case distruse. Când trecu peste un al doilea oraș de mult abandonat, Cargill închise panoul care ascundea fereastra și se întoarse neliniștit la patul lui.

El provenea dintr-o lume în care practic ultima palmă de pământ arabil era în proprietatea cuiva care îl și folosea. Acum era șocat să vadă că suprafețele acelea imense fuseseră lăsate să revină la starea naturală, primitivă. Încercă să vizualizeze ceea ce îi spusese fata și ceea ce observase el din devastarea ce trebuie să fi avut loc. Dar nu ajunse la nici un răspuns. Se întrebă dacă dezvoltarea mașinilor făcuse în sfârșit agricultura inutilă. Dacă așa era, atunci aceste semne de decădere și dezintegrare erau doar semne ale unei stări de tranziție. Va veni vremea când aceste ferme-fantomă și orașe-fantomă se vor întoarce în țărâna din care se născuseră, în stilul lor complex. Va veni timpul ca aceste monumente costisitoare ale unei civilizații anterioare să se ducă și să fie uitate, precum fuseseră orașele lumii antice.

Mai petrecu încă două nopți pescuind. În cea de-a patra zi, Cargill auzi glasul unei femei care vorbea tare, venind din camera de zi. Era o voce foarte neplăcută, care l-a uimit.

Curios, nu se gândise mai înainte că acești oameni comunică unii cu alții. Dar era clar că femeia aceea dă indicații și ordine celor doi Bouvy, tatăl și fiica. Aproape îndată ce ea se opri din vorbit, Cargill simți că nava își schimbă cursul. Spre lăsarea serii, Lela veni la el.

— Seara asta o să campăm împreună cu alții, spuse ea. Așa că vezi cum te porți.

Glasul îi trăda o agitație foarte intensă. Fata plecă, fără să aștepte ca el să răspundă.

Cargill calculă posibilitățile cu ochii strânși. După patru zile de mers împleticit, cu lanțuri la gât, fără vreun semn că îi vor mai fi scoase vreodată, era gata pentru orice schimbare. „Tot ce am de făcut, își spuse el, e să prind doi oameni cu garda jos”. Atunci nici el nu va trebui să se poarte cu mânuși. „Atenție, gândi el, mai bine să nu-mi fac speranțe prea mari”.

Cu toate acestea, i se cam părea că prezența altor oameni ar putea să provoace o ocazie de evadare.

□ 6 □

Prin ușa deschisă, Cargill aruncă o privire spre activitatea de afară. Mai mulți bărbați mergeau pe jos, purtând undițe. Curentul de aer produs de deschiderea ușii îi aduse în nări mirosul de râu și plăcuta boare umedă de ierburi.

Întunericul se lăsa rapid. În cele din urmă, Cargill nu mai putu să suporte să rămână în cămăruța lui. Se ridică și, atent să nu se împiedice de lanț, ieși și se lăsă în iarba înaltă. Scena care se întindea în fața lui era idilică. Ici și colo, pe sub copaci, erau parcate nave. Erau cel puțin o duzină la vedere, dar i se păru că prin frunzișul des de la marginea mării zărește și luminile altora. Sunetul vocilor plutea prin aer și, nu își dădea seama de ce, acum nu i se mai părea nici strident, nici vulgar.

Simți pe cineva mișcându-se lângă el. Lela Bouvy se așeză și ea în iarbă și-i spuse pe nerăsuflăte:

— Viață frumoasă, ce zici?

Cargill ezită și apoi, întrucâtva spre surprinderea lui, se trezi că în sinea lui este de acord cu ea. „În fiecare din noi”, gândi el, „există dorința de întoarcere la natură”. Dorința de a te relaxa, impulsul să te lași la pământ, pe iarba verde, să asculți foșnetul frunzelor într-un vânticel abia simțit – toate

astea le simțea în el însuși. Avea în el aceeași dorință care îi mânase pe acești planiaci să abandoneze sclavia ordonată a civilizației. Se trezi cu trista înțelegere a faptului că abandonul civilizației înseamnă și întoarcerea la ignoranță. Dar spuse cu voce tare:

— Da, este foarte frumos.

Din întuneric se ivi o femeie înaltă, care inspira putere.

— Unde e Bouvy? Întrebă femeia.

Cu o lanternă în mână, clipi și apoi o propti asupra lui Lela și Cargill. Privirea ei rămase fixată pe cei doi mai mult decât ar fi fost cazul.

— Să fiu a naibii și încă o dată a naibii, veni vocea puternică din întuneric. Micuța Lela și-a găsit un bărbat!

Lela izbucni:

— Nu fi mai proastă decât trebuie să fii, Carmean. Femeia scoase câteva hohote tunătoare de râs.

— Auzisem eu că ai un bărbat, spuse ea în cele din urmă, iar acum că mă uit la el văd că ai cu ce te mândri. Lela spuse indiferent:

— Nu înseamnă nimic pentru mine.

— Da? o luă Carmean în derâdere.

După care, brusc, păru să nu o mai intereseze subiectul. Fasciculul lanternei se îndreptă în altă direcție și îi lăsă singuri, în întuneric. Lumina se concentra acum asupra lui taica Bouvy, care stătea într-un scaun, rezemat de coca navei.

— Acolo erai, spuse femeia.

— Mda.

Femeia cea solidă porni spre el.

— Ridică-te și dă-mi scaunul ăla, spuse ea. N-ai auzit de bunele maniere?

— Ține-ți limba la ea acasă, curcă bătrână, spuse Bouvy, prietenește.

Dar se ridică și dispăru în navă, revenind într-o clipă cu încă un scaun.

În timpul absenței lui, femeia ridicase deja scaunul pe care stătuse el și îl dusesse la cam zece metri depărtare, în josul apei.

De acolo, ea strigă la Bouvy:

— Adu mai aproape făcătura aia. Noi doi avem de vorbit ceva. Plus că bănuiesc că turturelele alea vor să fie singure.

Și gâlgâi a râs.

Lela îi spuse lui Cargill cu o Voce gâtuită:

— Asta este Carmean. E unul din șefii noștri. Când vorbește așa, se crede nostimă, dar nu e.

— Cum adică, unul din șefii voștri? Întrebă Cargill. Fata păru surprinsă de întrebare.

— Ea ne spune ce să facem, spuse ea, adăugând grăbită: Desigur, nu poate să se bage în viața noastră privată.

Cargill începu să digere noua informație. În timpul acestei perioade de liniște, apucă să audă când și când glasul lui Carmean. De câteva ori, femeia spusese „*intermezi*” și „*umbre*”. Iar într-un rând spuse „cum mă vezi și cum te văd”.

În vocea ei se simțea nerăbdarea. Asta îl făcea pe Cargill să vrea să audă ce spune, dar își dădu repede seama că nu are cum să scoată înțelesuri din cuvinte disparate. Se relaxa și spuse:

— Credeam că oamenii ca voi duc o viață liberă și că nimeni nu vă spune ce să faceți și unde să mergeți.

— Trebuie să ai anumite reguli, spuse Lela. Trebuie să știi unde să tragi linia. Să știi ce poți face și ce nu poți face.

După care adăugă, cu un glas foarte sincer:

— Dar noi suntem liberi, nu ca nenorociții de intermezi în orașele lor. Ultima frază fusese spusă cu tot disprețul.

— Și ce se întâmplă dacă nu faceți ce spune ea? Întrebă Cargill.

— Pierzi beneficiile.

— Beneficiile?

— Pastorii nu mai predică pentru tine, spuse Lela, nimeni nu-ți, mai dă de mâncare, umbrele nu-ți mai repară flotorul. Chestii de astea adăugă ea foarte firesc.

Cargill își zise că nu și-ar face griji în privința pastorilor. Avusese pe vremuri o conversație cu un capelan militar, înainte să plece din State în Orientul Extrem. Omul încercase o apropiere foarte familiară, spunându-i că e o mare posibilitate să meargă și el „spre vest”. Cargill își aminti că îi spusese omului că vestul ăsta se termină la Pacific pentru el și că încă își simțea picioarele cam ude după ce traversase această graniță și că în general e foarte bine să te interesezi cât de caldă e apa.

Cargill îi considera pe mai toți oamenii religioși pe care îi cunoștea niște ipocriți. Implicațiile credinței că ai un suflet erau atât de numeroase, încât dacă nu te comportai conform acestor implicații, credința devenea mai mult o umbrelă de vreme rea, sau o fațadă colorată. Cargill nu cunoștea pe nimeni

care prin acțiunile proprii să arate că se consideră pe sine ca o structură energetică foarte subtilă, reunită într-un corp material.

Nici faptul că Lela i-a spus că nu ar mai primi hrană nu-l apăsa prea tare, pentru că impresia lui era că *planiciii* își strâng de mâncare de prin râuri, de la malul mării și din pădurile sălbatice. Poate că asta nu le aducea o abundență permanentă de-a lungul anului, dar în mod sigur minunatele sisteme de refrigerare și de gătire de la bordul flotoarelor le permiteau să acumuleze foarte mult în sezonul de recoltare. Ceea ce scotea în evidență adevărata restricție, unica importantă din cele spuse de ea. Dacă *umbrele* nu mai reparau navele, situația era într-adevăr dezastruoasă. De unde și concluzia că singura soluție e să înveți să-ți repari singur flotorul. Era interesant cum un număr atât de mare de oameni se lăsau atât de ușor controlați: Aceasta arăta că nu partea materială era cea care conta, ci credințele și atitudinile de grup. Acești oameni, ca mulți alții înaintea lor, erau sclavii propriei lor gândiri.

După o lungă tăcere, Cargill spuse:

— De ce recunosc *umbrele* autoritatea lui Carmean și a celorlalți șefi?

— Pentru că vor să ne comportăm bine.

— Bine, dar voi capturați *intermezi*! Fata ezită, dar îi răspunse:

— Se pare că nimănui nu-i pasă de un intermed. Cargill înclină din cap. Își aminti de tentativele lui de a obține informații de la ea, în ultimele zile. Aparent, fata nu se gândise niciodată la toate aceste restricții care i se aplicau direct. Acum, deși încă părea inconștientă de acest lucru, fata îi oferise o imagine completă a unei societăți cu o structură rigidă. Cargill gândi, mai mult disperat decât optimist, că va putea totuși să găsească o cale de a profita de situație. Se foi supărat și lanțul zornăi, amintindu-i că planurile lui în lumea asta nu au nici un efect direct asupra metalului.

Carmean, urmată îndeaproape de Bouvy, își aduse scaunul înapoi lângă navă. Îl puse jos și veni la ei, rămânând în fața lui Cargill. Se întoarse pe jumătate și spuse:

— Mi-ar fi de folos un băiat voinic, Bouvy.

— Nu e de vânzare, răspunse vocea gătuită a Lelei.

— Vorbeam cu tatăl tău, copilo, așa că ține-ți limba în gură.

— O auziși pe fată, spuse Bouvy. Avem aici un bărbat bun.

Vocea trăda mai degrabă șiretenie decât sinceritate. Omul era clar dispus să facă afacerea, dar voia să scoată maximum de profit din ea.

Dar Carmean i-o reteză scurt:

— Nu face pe negustorul cu mine, spuse ea, după care adăugă, amenințător: Mai bine ține ochii cășcați. *Intermezii* ăștia nu au nici un Dumnezeu când e vorba de o fată atât de arătoasă.

Bouvy mormăi ceva, dar îi vorbi în continuare vesel.

— Nu-mi vinde mie gogoși. Lela o să stea cu tatăl ei și o să-l ajute toată viața ei. Nu-i așa, dulceațo?

— Vorbești ca un prost, tată. Mai bine ține-ți gura închisă.

— Nu e deloc supusă fata asta, spuse Carmean cu șiretenie. Se vede de departe ce gândește ea în ascuns.

Bouvy se așeză pe unul dintre scaune.

— Așa, doar ca să știu și eu, Carmean, ce zici că mi-ai da pe el? Întrebă Bouvy.

Cargill ascultase primele faze ale tranzacției șocat, cu senzația că trăiește în afara realității. Dar își dădu seama rapid că este pe cale să fie vândut.

Aceasta sublinia, dacă mai era nevoie, că pentru acești *planiaci* el nu era nimic altceva decât o proprietate, un bun mobil, un sclav care putea fi forțat să muncească, care putea fi biciuit, sau chiar ucis, fără să-i pese cuiva de asta. Soarta lui era o problemă personală, care nu interesa pe nimeni în afara lui. „Cineva o să fie tras în piept”, spuse el în gând cu o expresie a vremii lui. Un om atât de decis să scape, ca el, era o afacere foarte proastă pentru Carmean, sau pentru oricine altcineva. În ultimă instanță, își spuse că o să-și asume toate riscurile și-și va folosi experiența de om care a fost în prima linie.

Tocmeala nu se terminase încă, Carmean își oferea propria navă în schimbul lui Cargill și al navei lui Bouvy.

— E un model nou, spuse ea, cu glas nerăbdător. Zece ani de aici încolo n-o să ai nici un fel de probleme cu ea.

Ezitatea lui Bouvy era evidentă.

— Oferta nu e cinstită, spuse el, plângăcios. *Umbrele* o să-ți dea ce navă nouă vrei tu. Așa că nu-mi oferi nimic care să însemne pentru tine ceva.

Carmean ripostă:

— Îți ofer ceea ce eu pot să am și tu nu poți să ai.

— Prea multă bătaie de cap, mai spuse Bouvy. Trebuie să-mi mut toate angaralele.

— Angaralele tale! spuse cu dispreț masiva femeie. Nu merită să te obosești pentru gunoiul pe care-l cari cu tine. În plus, am acolo o navă plină

cu o mulțime de lucruri de valoare.

Bouvy luă rapid hotărârea.

— Dacă schimbăm navă cu navă cu tot ce are fiecare înăuntru, facem afacerea.

Carmean râse scurt.

— Cred că mă iei mai de proastă decât par. O să-ți las mai multe decât ai văzut tu vreodată, dar îmi iau și eu o grămadă de lucruri.

Lela, care până atunci stătuse tăcută, spuse:

— Voi doi spuneți baliverne. Ce hotărâți voi nu are nici o valoare. Eu l-am prins, al meu e. Asta e legea, iar tu te folosești de poziția ta de șef ca să încalci legea, Carmean.

Chiar și în întuneric, ezitarea lui Carmean era deja evidentă. În cele din urmă, ea spuse:

— Mai vorbim despre asta mâine dimineață. Între timp, Bouvy, tu să-ți înveți fătuca asta să fie mai respectuoasă.

— Asta o să fac, spuse Pa Bouvy, cu un ton amenințător în glas. Nu-ți face griji, Carmean. Tocmai ți-ai cumpărat un *intermed* și dacă avem necazuri mâine dimineață, o să vedem toți cum e biciuită o fată nerecunoscătoare.

Carmean râse triumfătoare.

— Asemenea vorbe îmi place să ascult, spuse ea. Bătrânul arată în sfârșit cine e șeful la el în flotor.

Se pierdu în întuneric, încă râzând. Taica Bouvy se ridică în picioare.

— Lela!

— Ce e?

— Du-l pe *intermed* în navă și leagă-l bine în lanțuri.

— Bine, tată, spuse ea, ridicându-se în picioare. Mișcă! i se adresă ea lui Cargill.

Fără un cuvânt, mișcându-se încet, din cauza lanțului, Cargill intră în navă și se prăvăli în pat.

Se trezi probabil peste câteva ore. Cineva îl trăgea de lanț.

— Fii atent, șopti Lela Bouvy. Încerc să desfac asta. Stai liniștit.

Încordat, Cargill făcu ce i se spunea. Un minut mai târziu, era liber. Fata șopti din nou:

— Mergi înainte, prin grădină. O să fiu în spatele tău. Și ai grijă.

Normal, Cargill avu grijă.



Cargill stătea în întuneric, pe iarbă, fără să simtă vreun îndemn deosebit să se miște. Senzația că e liber încă nu prinsese rădăcini launtrice, Noaptea se făcuse mult mai rece, iar mai toate mașinile erau întunecate la culoare. O singură navă mai arunca o lumină printr-o ușă deschisă pe jumătate, iar aceasta se afla și ea la circa treizeci de metri în josul râului, față de locul în care se ghemuise el.

Cargill își calculă prima mișcare, Acum înțelesese foarte rapid noua lui situație. Nu avea nevoie decât să se strecoare în afara taberei ăsteia și să meargă încotro avea chef. Cel puțin, așa i s-a părut o clipă, că nu are de făcut decât asta. Și totuși, ceva îl reținea de la această primă mișcare.

În întuneric, înaintarea era dificilă și dimineața va fi încă periculos de aproape de *planiaci*. Își imaginează cum va fi descoperit din aer, își închipui o căutare terestră cu susținere aeriană. Va fi descoperit în mod sigur în primele ore de după ivirea zorilor, Eventualitatea asta îi dădea fiori reci și îl făcu să calculeze variante alternative. „De-aș putea să fur una din navele astea”, se gândi el nedecis.

În spatele lui se auzi un foșnet, apoi vocea șoptită a Lelei Bouvy:

— Vreau să iei nava ei. Numai așa te las să pleci. Cargill se întoarse în întuneric. Cuvintele ei implicau faptul că avea o armă cu care intenționa să-l forțeze să facă cum voia ea. Dar întunericul dintre copaci era prea mare ca să vadă dacă e înarmată. Era clar ce înseamnă „nava ei”. Era nava lui Carmean. Probabil că reacția lui fusese prea lentă, pentru că Lela îl îndemnă:

— Mergi!

„La urma urmelor, nava lui Carmean e la fel de bună cu oricare alta”, își zise Cargill.

— Care e nava ei? șopti el.

— Aia care are lumină.

— Aha!

O parte din hotărârea pe care reușise să și-o adune se risipi. Căci nu era totuna dacă numita Carmean era adormită sau trează. În ciuda proaspetelor scrupule, Cargill porni la drum. Măcar putea să cerceteze situația, înainte să se decidă. Câteva minute mai târziu, se oprea în spatele unui copac, la vreo cinci metri distanță de nava lui Carmean. Lumina slabă care ieșea prin ușa parțial deschisă dădea ierbii o ușoară irizare. La marginea zonei slab iluminate, Carmean în persoană stătea în iarbă.

Cargill, care tocmai se decisese să continue înaintarea, o văzu la timp.

Se opri brusc și nu se liniști decât cu greu la gândul că a scăpat ca prin urechile acului. Într-un târziu, se uită în urmă și o văzu pe Lela apropiindu-se de el. O opri grăbit. O duse la adăpostul unei plante cu frunze dese și îi explică situația, apoi o întrebă dacă mai e ceva în navă.

— Nu. Ultimul ei bărbat a căzut de pe navă acum trei luni. Cel puțin, așa spune Carmean că s-ar fi întâmplat. De atunci își caută alt bărbat, dar niciunul nu vrea s-o ia. De aia te vrea pe tine.

Pentru Cargill, era o idee nouă. Șocat, avu un moment imaginea picturală a lui însuși în calitate de soț înlănțuit. Cu cât scăpa mai repede de oamenii ăștia, cu atât mai bine. Iar în perspectiva planurilor lor, oricum mârșave, se simțea îndreptățit să fie crud. Nu mai simțea nici un fel de reținere. Îi șopti Lelei:

— Sar la ea și-i dau una în cap. Ai ceva cu care s-o pot pocni?

Se simțea sălbatic și lipsit de milă. Spera că fata îi va da arma ei, iar în următoarea clipă simți cum Lela îi strecoară în mână un obiect metalic și o clipă chiar crezu că i-a dat-o. Lela îi șopti cu ferocitate:

— Asta e de la tăblia patului tău. O să arate ca și cum te-ai fi eliberat și ai fi luat-o ca armă.

Logica ei nu-l convinse pe deplin pe Cargill, dar văzu că fata încearcă să se convingă pe sine. Era important să existe o explicație a acestei evadări, pentru că Bouvy o să fie fără îndoială furios pe ea.

Cargill porni cu prudență. Imediat ce ajunse în spatele copacului de lângă Carmean, masiva femeie se ridică în picioare, făcând să duduie pământul.

— Deci ai reușit în sfârșit s-o iei, Grannis, îi vorbi ea unei persoane pe care Cargill nu o putea vedea.

— Da, se auzi o altă voce, din spatele copacului lângă care Cargill se ascunsese împietrit.

Și vocea bărbatului continuă:

— N-am putut să ajung mai repede.

— Câtă vreme ai putut să ajungi..., spuse Carmean indiferentă. Să mergem înăuntru.

Cargill nu avea nici o idee de ce ar trebui să facă. O clipă foarte scurtă fu convins că cel mai bine ar fi să-l atace din spate pe necunoscut și pe Carmean.

Și deodată, în zona luminată apărură o *umbră*.

Morton Cargill rămase acolo unde se afla, în spatele copacului. Prima lui

senzație de groaznică dezamăgire făcu loc convingerii că încă mai sunt speranțe. Era martorul unei întâlniri de taină, în miez de noapte. Probabil că *umbra* va pleca repede, după ce va fi vorbit cu Carmean, iar atunci va avea o nouă ocazie să pună stăpânire pe navă.

Începu să se retragă prudent. Apoi se opri. I se păru că ar putea să tragă cu urechea la cele spuse acolo. Tocmai se gândea cum să se apropie, când Lela lunecă lângă el, venind din urmă.

— Ce s-a întâmplat? șopti ea furioasă. De ce stai aici?

— Ssst! o făcu Cargill să tacă.

Era ceva aproape automat. Era foarte hotărât în ceea ce voia să facă, pentru că avea certitudinea că orice era legat de *umbre* îl privește direct și nemijlocit. „Trebuie să nu-mi iasă din minte nici o clipă, își spuse el, că cineva m-a adus aici în scopul de a mă folosi”.

Prinderea lui de către Lela fusese un incident nefericit, pe care planificatorii inițiali nu-l luaseră în calcul. Nu-i acordă nici o atenție fetei și lunecă din spatele copacului, îndreptându-se spre flotorul lui Carmean. Ajunse cu bine la ușă și se lipi de peretele metalic de lângă aceasta.

Aproape imediat urmă și prima dezamăgire. Vocile dinăuntru erau prea îndepărtate ca să le audă. Ca și mai devreme, atunci când Carmean vorbea cu taica Bouvy, la el ajungeau doar ocazional cuvinte întregi.

La un moment dat, o voce de bărbat spuse:

— Când a fost asta? Nu-mi amintesc să fi fost de acord.

Puțin mai târziu, vocea lui Carmean se ridica la stridența unei note triumfale.

— Nu-ți face griji pentru noi. În cazul unor probleme, noi suntem gata. Vocile veniră mai aproape.

— Atunci e bine, spuse *umbra*. Hai să mergem să-l luăm pe acest Cargill. N-am să mă simt bine până nu-l văd din nou în siguranță, în mâinile noastre.

Cargill nu așteptă să audă mai multe. Cu repeziciune, dar și cu prudență, se întoarse, de-a lungul carcasei navei. Se ghemui în întunericul de la curbura botului flotorului. Lumina de pe iarba din fața ușii se intensifică o dată cu deschiderea ușii. *Umbra* păși afară.

În spatele bărbatului-*umbră* se vedea, prin el, un copac. Capul și corpul aveau formele umane, iar atunci când se întoarse, în așteptarea lui Carmean, îi văzu clar ochii. Erau ochi fantomatici, pentru că nu străluceau în lumină. Dar oricât de întunecați ar fi fost, erau ochi, fără urmă de îndoială.

Carmean ieși și ea din navă.

— Să fim înțeleși. Îl țin pe acest Cargill pe nava mea până îmi dai tu de veste, da?

În vocea ei se simțea o notă de satisfacție.

— Exact, veni răspunsul sever. Iar atunci când îți trimit vorbă, mi-l aduci fără întârziere. Când va veni vremea, vei avea toți bărbații pe care ți-i dorești.

Umbra tăcu.

— Care e nava?

Cargill nu prinse vorbele lui Carmean, dar probabil că aceasta îi indică direcția. Porniră într-acolo, ieșind din zona iluminată și pierzându-se în întuneric.

Lela veni repede din ascunzătoarea ei. Se opri fără suflare în întuneric, lângă el.

— Repede, spuse ea. Trebuie să urcăm la bord și să plecăm.

— Să plecăm? Noi? întrebă Cargill.

Nu avea timp să discute implicațiile pluralului. În noapte se auzi limpede și tare cum cineva bate în metalul unei nave și apoi vocea lui Carmean.

— Bouvy, deschide! Eu sunt.

Peste câteva secunde avea să i se descopere fuga. Cargill ajunsese la ușa navei lui Carmean, se opri doar cât s-o vadă pe Lela intrând înaintea lui și apoi intră și el.

— Tu ridică nava în aer, șopti el. Eu îi țin pe loc. Nu era prea sigur cum o să se descurce împotriva unor arme, dar avea o idee vagă că era important să țină ușa deschisă până ce nava se va ridica în aer.

Urmă o pauză prelungită și apoi nava avu o ușoară smucitură sub el. Cargill își ținu respirația, numărând secunde până când flotorul începu să urce.

Imediat după aceea, închise ușa cu mâini tremurânde și strigă spre Lela:

— Poți să închizi luminile?

Urmă o perioadă de tăcere, apoi întunericul. Cargill deschise cu mare grijă ușa și scrută întunericul din spate.

La doar câțiva centimetri de ochii lui lunecă o coroană de copac. Lentoarea cu care trecură frunzele prin fața ochilor lui îi spuse multe despre viteza de care erau capabile pe timp de noapte aceste nave de putere foarte



mică.

Din față ajunse la el vocea stinsă a Lelei.

— Încerc să-l aduc deasupra râului. Acolo e mai multă lumină. Ne urmărește cineva?

Cargill nu era sigur. Se uita în jos, oblic, la tabăra care începea să se trezească încet la viață. Chiar și acea minimă activitate era bine ascunsă de frunzele dese. Văzu licăriri de lumină și apoi sunetul unor voci însuflețite. Dar Cargill nu putea spune dacă în acele prime câteva minute de la plecarea lor se ridicase vreo altă navă pentru a-i urmări.

Mașina lor părea să fi prins viteză. Se uită în jos și văzu să sunt deasupra râului. Acum înțelegea intențiile Lelei. Apa avea reflexe ușoare de lumină. El estimează viteza cu care călătoreau la peste cincisprezece kilometri pe oră.

Tabăra dispăru încet după un cot al râului. Când nu o mai văzu, închise ușa și o porni spre camera bună la toate. Era întrucâtva mai mare decât camera similară de pe nava lui Bouvy, dar funcționalitatea era aceeași. Aruncă o privire în camera de control.

Lela stătea în scaunul pilotului, fără să se uite la el. Cargill ezită, apoi se întoarse spre ușă. O deschise și își petrecu următoarea oră privind intens în întuneric. În timpul cartului lui, răsări și luna, iar nava accelerează sensibil. Încă se aflau la câțiva metri deasupra pădurii.

□ 8 □

Preotul asculta încruntat obiecțiile lui Cargill. Era un bărbat solid, sever și problema lui era că nu prea înțelegea ce vrea Cargill să spună. Strâmbătura lui se schimbă brusc într-o expresie de mânie pură.

— Al naibii să fiu! spuse el, Un *intermed* încearcă să scape de înșurătoarea cu una din fetele noastre!

Fără avertisment, omul lansă spre capul lui Cargill un pumn ca o șuncă bine împănată.

Cargill se ghemui exact la timp ca să evite impactul total al loviturii. Uriașul pumn îi atinse obrazul și îl trimise împleticindu-se în celălalt colț al camerei.

Se întoarse cu ochii scăpărând, cu corpul aplecat, gata să atace. Din stânga lui, Lela spuse cu asprime:

— Am să-ți ard piciorul cu scuiătorul. O să te ard și n-o să mai poți merge niciodată. Nu începe să te bați tocmai acum.



Amenințarea îl opri pe Cargill, care avu senzația că Lela era pornită să-l lase olog oricum. Atunci chiar n-ar mai fi fost în măsură să fugă vreodată.

— Sadie, urlă preotul.

Parcă așteptând strigătul, o femeie mică se catapultă prin ușă și se opri lângă ei, respirând greu. Da, Henry, spuse ea.

— Ai grijă de acest *intermed*, spuse preotul, în timp ce domnișoara Lela și cu mine – și omul zâmbi cunoscător – facem aranjamentele. Aceste nunți forțate cu *intermezi* costă ceva mai mult, știi asta.

Apoi părăsi camera, împreună cu Lela.

Cargill se îndreptă spre fereastră. Prin sticlă se putea vedea flotorul care îi aparținuse lui Carmean. Era la mai puțin de treizeci de metri distanță. „Dacă aş putea să urc în el, gândi Cargill, în zece secunde aş fi plecat de aici”. Din nefericire, Lela fusese precaută și închisese ușa flotorului. Își dădu seama că femeia cea mică se apropiase, de el.

— Eu știu ceva, spuse femeia în șoaptă și totuși tare. Cargill se uită la ea. Avea o uitătură lacomă întipărită pe chip, care îl scârbi din capul locului. Nu spuse nimic. Femeia mai șopti o dată răgușit:

— Am auzit știrile la radio dimineața asta, se grăbi ea să-i spună. Ce-mi dai să-i spun bătrânului că la căsătorie se împotrivește chiar Carmean?

Acum, că secretul comportamentului ei era rezolvat, era clar și că pentru cuplul preoțesc implicațiile unei eventuale căsătorii erau grave. Se decise să nu se târguiască. Făcu rapid un inventar al conținutului buzunarelor proprii. Un creion, un pix, un inel de chei cu chei, ceva monede de argint și portmoneul lui.

Femeia le examina cu o dezamăgire vizibilă.

— Asta e tot ce ai? întrebă ea.

Brusc, figura ei se învioră. Întinse mâna și atinse ceasul lui brățară.

— Asta ce mai e?

Cargill desfăcu cureaua și i-l duse la ureche.

— Îți arată timpul, spuse el.

Se întrebă cum oare e posibil ca oamenii ăștia să nu știe ce e acela un ceas. Nu-și putea aminti să fi văzut ceva de măsurat timpul la bordul flotorului lui Bouvy, sau la acela al lui Carmean.

Femeia se arătă pe loc dezgustată.

— Am auzit de lucrurile astea. Dar la ce sunt bune? Soarele răsare dimineața și apune seara. Pentru mine, asta e de ajuns.

Cargill, care învăța rapid, își recupera rapid ceasul dintre degetele ei.



— Dacă tu nu ai la ce-l folosi, eu am, spuse el. Acum, aş vrea să-mi spui nişte lucruri.

— Nu-ţi spun, se îmbăţoşă femeia.

— Ba ai să-mi spui, îi replică el, sau altfel îi spun soţului tău că tocmai ai primit de la mine ceva.

— Dar nu mi-ai dat nimic.

— Asta o poti discuta cu el după aceea, spuse Cargill.

Femeia ezita, dar îndată spuse înţepată:

— Ce vrei să ştii?

— Ce au spus la radio?

Se pare că ideea de a împărtăşi nişte ştiri o agita. Se aplecă în faţă cu un aer conspirativ.

— Carmean spune că toată lumea trebuie să te caute. Zice că te cer *umbrela*. Şi mai zice că nu trebuie să lăsăm să aibă loc nici un fel de cununie. Nu mi-a plăcut niciodată femeia asta, spuse micuţa preoteasă, cu înverşunare în glas. Dacă...

Dar se opri şi se îndepărtă de el câţiva paşi.

În cameră intrară îndată Lela şi preotul. Fata era palidă, iar bărbatul era furios.

— Nu facem afacerea, spuse el. Nu vrea să-mi plătească cinstit.

— Vom trăi în păcat, spuse Lela şi mai palidă. Ți-am dat ocazia, ai refuzat.

— Trăiţi voi în păcat, ripostă preotul, iar eu voi aduce asupra voastră mânia de Sus.

Lela îl trase pe Cargill de braţ.

— Voia să schimbăm nava noastră pe rabla lui. Să mergem.

Cargill o urmă, nefiind prea sigur cum ar trebui să reacţioneze la cele abia întâmpate. Îşi aminti gândurile lui de mai înainte despre religie şi „preoţi” şi, deşi incidentul se potrivea cu intenţiile lui, nu era dispus să creadă că el confirmă sau infirmă opiniile lui anterioare. Ceea ce era surprinzător era că şi Lela şi „Henry” considerau că puterile acestuia din urmă sunt reale. Şi că fiecare accepta, într-un fel, că sufletele sunt implicate în acest conflict şi că există o pedeapsă posibilă la nivel de suflet. „Dar dacă, gândi el, sufletul există, sau cel puţin în spatele celor cincizeci de mii de ani de căutare a sufletului se află un fenomen real?”

Îi era greu să îşi imagineze că această realitate nu fusese decât episodic zărită în atâta vreme. Oamenii fuseseră probabil prea rigizi. De prea

multe ori puterea imensă a statului fusese folosită pentru a impune un set inflexibil de credințe. Iar acolo unde apăruse o fisură în acestea, oamenii începuseră să creadă într-o stare simplă, numită „suflet”. Iar în legătură cu aceasta apăruse cuvântul „nemuritor”, repetat cu atâta insistență, încât lui îi era limpede că nimeni nu se gândise serios la el.

Toată povestea asta îl tulbura, pentru că, exemplu concret de nemurire, el supraviețuise momentului normal al morții lui cu aproape patru sute de ani. În consecință, pentru el realitatea – sau irealitatea – sufletului sau a forței vitale, a spiritului, sau oricum i s-ar zice, era mai mult decât o problemă academică, așa cum era pentru cei mai mulți oameni.

Era prins într-o experiență uluitoare, care în mod sigur implica esența procesului vieții, cunoscută sau necunoscută, inclusiv înțelesul ascuns din spatele fenomenului sufletului, căutat de mii de religii și de sute de mii de zei.

Într-un sens, era o greșeală să gândești în termeni de „suflet”, pentru că această credință avea o semnificație religioasă, care implica automat respingerea de către credință a științei, dependența credinței de superstiție, de ceva imposibil de verificat. În timp ce, dacă ar fi fost vorba de un fenomen real, acesta s-ar fi manifestat într-un număr infinit de moduri și ar fi fost automat subiectul unor legi ale naturii. Faptul că aceste legi ar putea să nu fie aceleași cu cele ale continuumului spațiu-timp, cunoscut sub numele de univers material, nu ar însemna că aceste fenomene ale sufletului nu sunt supuse unui sistem de legi corelate științific.

„Dacă, gândi Cargill în timp ce intra în flotor, după Lela, eu sunt un câmp energetic în universul real, de fiecare dată când acest câmp se manifestă cineva spune aha! – și iată, avem o altă filosofie”

Avea credința fermă că această enigmă trebuie neapărat rezolvată.

Zilele treceau una după alta. În fiecare dimineață, flotorul lor se înălța cât de sus îi permitea motorul cu propulsie solară. În zile foarte strălucitoare și cu atmosferă limpede, se înălțau la peste cinci kilometri. O ceață groasă îi putea aduce înapoi, la o înălțime de sub un kilometru. Iar în zilele foarte înnorate sau ploioase aveau mari dificultăți în trecerea dealurilor mai înalte. În asemenea zile, altitudinea maximă părea să nu fie mai mare de două-trei sute de metri.

Era o viață stranie, aproape ieșită din curgerea timpului, cu nimic de făcut, cu excepția atenției sporite la apropierea solului și a somnului pe un pat din camera cea mare a navei sau a planurilor de evadare.

Obstacolul în calea evadării era Lela. Cargill avea impresia că nu mai



văzuse în viața lui o fată atât de decisă și de prudentă. Dormea în camera de control, cu ușa încuiată. Și totuși, dacă el se agita, lumina de la ea se aprindea și ea venea să se uite la el prin ușa transparentă. Și asta nu se întâmplase numai o dată, ci de fiecare dată. Atenția ei sporită îi zădărnicea toate planurile. Sfârșitul acestei faze a relațiilor lor avu loc într-o noapte – Cargill nu-și mai amintea dacă era a zecea sau a unsprezecea noapte de la evadarea lui, căci pierduse șirul timpului.

Flotorul se așează pe iarba de lângă un râu, iar el deschise ușa de afară, păși pe iarbă și o porni rapid printre copaci. În spatele lui se auzi un geamăt înăbușit. Fasciculul unei lanterne puternice străpunse întunericul amurgului avansat și îl profila în lumina lui. La treizeci de metri în fața lui, un copac căzu, uscat, fumegând.

Cargill, care nu se așteptase ca fata să fie în stare să tragă în el din camera de comandă, se opri în loc. Încet, furios, se întoarse la navă. Pentru situația în care ar fi eșuat, pregătise un mic spectacol, iar momentul acestuia sosise.

În ușa îl aștepta Lela, furioasă, înnebunită.

— Încercăi să fugi! Îl acuză ea.

Cargill se opri din mers și se uită intens la ea.

— Normal că voiam să fug. Din ce crezi că sunt făcut, din piatră?

Probabil că tonul lui purta o parte din semnificația cuvintelor, pentru că o parte din furia fetei se cam topise. Culmea, nici nu se putea spune că o mințise de tot. În calitate de burlac și om al Armatei, învățase să nu fie prea mofturos în materie de femei. După unsprezece zile petrecute singur cu Lela, nu se mai gândea la ea ca la un dușman care îl făcuse prizonier. Fata avea frumusețea dată de tinerețe și o pasiune mai mult decât suficientă ca să satisfacă un bărbat.

Dar scopurile lui mergeau mult mai departe decât cucerirea unei femei. Avea intenția să preia controlul complet al flotorului. Iar acum se uita la ea cu intensitate, acolo unde era, în ușa de acces în navă, profilată pe lumina din interior. Fata avea în mână un scuiptor. Asta era problema lui.

Se apropie îndrăzneț de ea.

— Ai de ales, spuse el. Noi doi sau trăim împreună aici, ca bărbat și femeie, sau mă omori.

— Să nu îndrăznești să te apropii mai mult, spuse Lela, dar vocii ei îi lipsea convingerea.

Fata adăugă, bâlbâindu-se:

— Trebuie să mă mărit cum trebuie. Cargill îi spuse convingător:



— Știi că trebuie să stau cu tine. Unde aș putea să mă duc?

Și se apropie și mai mult de ea, atât de aproape încât atunci când ea ridică arma, țeava acesteia îi atinse cămașa.

— Am de gând să stau cu tine, dar nu vreau să fiu tratat de sus și nici să fiu mânat de la spate.

Și se împinse deliberat în țeava armei. Fata începu să se retragă. El întinse mâinile și-i prinse între degete umerii. Ignorând arma, o trase cu blândețe în brațele lui.

Fata rămase țeapănă, dreaptă, bolborosind încontinuu ceva de genul „E un păcat! E un păcat!” Când o sărută, îi tremurau buzele. Ea încercă să se smulgă din îmbrățișare, dar trupul i se înmuie îndată. Trase arma dintre ei și o ținu într-o parte, parcă temându-se să nu se descarce accidental. Dacă vreodată o ființă umană s-a aflat în stare de conflict interior, atunci ea a fost acea ființă.

— Dă-mi arma, spuse Cargill. Trebuie să fim egali. O femeie trebuie să aibă încredere în bărbatul ei. Nu se poate altfel.

O sărută încă o dată, iar de data aceasta ea nu mai opuse nici o rezistență. Plânse puțin, acel plâns care există de când există relația dintre bărbat și femeie. Instinctiv, Cargill îi sărută lacrimile și apoi întinse mâna și luă arma.

Pentru o clipă, pierderea armei o făcu să tresară. Apoi... apoi îl lăsă s-o ia.

□ 9 □

Cargill avea impresia că posibilitățile de comandă ale flotorului îi permiteau să-și îndeplinească dorințele. Dar ce-și dorea? Săptămânile treceau, iar el tot nu se decisese. Dintr-un motiv oarecare, fusese implicat într-un complot. Dacă făcea o mișcare care-l aducea la vedere, atunci complotiștii se apropiau iarăși periculos de el și ar fi încercat să-l oblige să acționeze după dorința lor.

În cele din urmă, într-o zi Cargill avu o idee, un început de scop. Natura acestui scop nu-l prea liniștea, dar, îndată ce îi intră în cap, nu mai vru să iasă. Se duse în camera de control și se așeză în fața ecranului video. Nu era prima oară când examina mașina sau o asculta. Dar acum o făcea cu un plan precis în minte.

Ca și motorul flotorului și alte mașinării, și mecanismul radio și TV era complet încapsulat, astfel încât îi era imposibil să analizeze funcționarea intimă a instrumentului. Un timp, Cargill pur și simplu se acordă pe



frecvențele conversațiilor și la programul emis de un post.

Postul care emitea programul era al *umbrelor*, iar programul consta în muzică folclorică și de agrement. După fiecare grupaj de piese, o voce convingătoare îi îndemna pe ascultători să vină în Orașul Umbrelor și să primească antrenamentul de *umbră*. Pentru Cargill, căruia jazz-ul nu-i plăcea deloc, aceste „reclame” erau fascinante. Asta la început. Acum asculta câteva momente muzica destul de monotonă și schimba frecvența.

Din când în când, se acorda numai ca să vadă dacă mai există filme. Mai existau și chiar dădu de câteva. Mai întâi, era un bărbat cu o figură bolovănoasă, care spunea: „Ascultă aicea, trebuie să muncim la afacerea asta fără să ne prostim”. Cargill ascultă destul de mult din film, ca să-și dea seama că e vorba de un șef care se tocmește cât să primească pentru un flotor nou, care s-a dovedit că-i fusese dat de umbre. Cargill notă numele omului și detaliile tranzacției și se acordă pe alt post.

Următorul emițător prezenta interiorul unei nave. Aparent, emițătorul fusese lăsat în funcțiune, fără a fi supravegheat. Deoarece numai șefii aveau dreptul la emițătoare, Cargill presupuse că se uită chiar în camera de comandă a unui șef. Un al treilea emițător prezenta un tânăr vorbind cu o fată. El spunea:

— Haida-de, Jenny, zi-i lu mă-ta să pună flotorul la noapte lângă al nostru. Nu fi una din muierile alea de se lasă greu.

Au mai urmat și alte discuții private. Cargill le identifică natura și trecu peste ele. Era prea devreme pentru singura emisiune TV transmisă de *umbre*. Nu că ar mai fi fost interesat de ea în mod deosebit. Dar aceasta se ocupa mereu de sosirea *planiacilor* și a *intermezilor* la centrul terminal, aflat chiar lângă Orașul Umbrelor. Importanța cea mai mare era acordată *planiacilor*. Era acel tip de emisiune făcută pentru „omul de pe stradă” din vremea lui, în care un interogator-*umbră* punea întrebări noilor veniți care doreau să primească antrenament de Umbre. Atunci când auzi prima oară de emisiune, Cargill speră ca *umbrele* chiar să prezinte o parte din programul lor de antrenament. Până acum, nu făcuseră așa ceva.

Pentru a nu știu câta oară, Cargill se simți frustrat și dezamăgit că acel receptor nu poate fi acordat pe emisiunile transmise din orașele tereștrilor, ale *intermezilor*. Evident, asta însemna ceva. *Umbrele* se asigurau că nimeni altcineva nu are ocazia să controleze poporul lor de *planiaci*.

Brusc, Cargill opri instrumentul și se încruntă. Scopul lui, ca un foc interior, amenința să-l consume. Și totuși, o dată ce se va fi aruncat, va deveni chiar mai însemnat decât era acum.



Din apropierea cabinei de control se auzi vocea neliniștită a Lelei:

— S-a întâmplat ceva, iubitul? Cargill îi spuse încetișor:

— Nu putem continua așa la nesfârșit, cu toată lumea împotriva noastră. Va trebui să avem pe cineva care să ne ajute în caz de urgență, sau dacă ceva nu merge bine.

Lela înclină din cap, aprobator, dar spuse, neliniștită:

— M-am gândit și eu la acest lucru, și nu o dată. Cargill presupuse că de fapt fata făcuse eforturi serioase să nu se gândească la treaba asta. Dar spuse cu glas tare:

— Nu-i de ajuns să ne gândim la asta. Trebuie să facem ceva.

— De pildă, ce? Cargill se încruntă.

— E ceva ce aș vrea să stabilim mai întâi.

— Ce anume?

— E vorba de ceva ce mi-ai spus tu odată, ceva ce nu mai pot să cred acum. E vorba de numărul de *planiaci*. Ai spus că sunt cincisprezece milioane.

Ea înclină din cap, cu ochi strălucitori.

— Așa e. Și nu te mințeam.

— Lela, e imposibil, îi vorbi el serios. Dacă ar fi atât de mulți oameni în aer, am da mereu de ei, la orice oră a fiecărei zile, grămezi de *planiaci*.

Fata rămase tăcută.

— Teritoriul nostru e mare, spuse ea în cele din urmă, încăpățânată. Și am auzit-o pe Carmean și pe ceilalți șefi din zona asta vorbind despre asta și astea sunt numerele date de ei. Și, în plus, tu nu te uiți întotdeauna unde trebuie. Eu văd o mulțime de planiaci, dar am încercat mereu să păstrez distanța față de ei.

Cargill își aminti de carturile ei extinse de douăzeci și patru de ore din cabina de control și se simți brusc impresionat. Amintindu-și cât de tensionată a fost fata asta, se gândi că poate îi subestimase capacitatea de percepție. Tot nu era dispus să-i accepte cifrele, dar își închipuia că pur și simplu nu are toate informațiile necesare. Estimările lui proprii se situau sub cinci milioane de planiaci, probabil nu mai mult de două milioane și jumătate. Cargill se lăsă pe spate în scaun și închise ochii.

— Lela, ce cred oamenii despre Carmean? O plac?

Era o întrebare la care Lela nu era în măsură să răspundă, evident, pentru că nu avea de unde să știe ce cred milioane de oameni. Dar oamenii au adesea impresii foarte juste. Lela spuse cu înverșunare:



— Nimeni n-o iubește pe Carmean. E un sconcs. Cargill suspină, dar continuă să insiste.

— Dar ceilalți șefi? Ce cred oamenii despre ei?

— Pur și simplu te obișnuiești cu ei, spuse Lela, pe un ton surprins. Fac parte din viață.

— Înțeleg, spuse Cargill, cu satisfacție.

Poate că fata nu-și dădea seama, dar răspunsul ei era, mai semnificativ decât orice afirmație directă pe care o putea face. Răspunsul reflecta credințele și atitudinile unei culturi, crezurile acceptate automat, rigiditățile din spatele fiecărui gând și acțiune. Cargill deschise ochii și puse altă întrebare:

— Cum a ajuns Carmean șef?

— Cred că la fel ca toți ceilalți, spuse Lela. *Umbrele* au început să-i dea lucruri ca să ni le dea nouă, celorlalți, iar curând toți au început să facă ce a zis ea.

Cargill înclină din cap a înțelegere și continuă:

— Și cum au ajuns *umbrele* s-o aleagă tocmai pe ea?

— Nu știu, spuse Lela, uimită. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Dar fața i se luminează imediat.

— Cred că s-au uitat la ea și și-au închipuit că are ce-i trebuie.

Răspunsul era atât de superficial, încât Cargill abandonează pista asta. Trase aer adânc în piept și spuse:

— Ai auzit vreodată de cuvântul „revoluție”? Ea ezită, și răspunse încruntată cu o întrebare:

— Vrei să spui, atunci când cineva începe o bătaie?

Cargill zâmbi.

— Cam așa ceva, dar la o scară mult mai mare. În secolul douăzeci, de unde vin eu, am avut probabil cei mai decizi și mai competenți revoluționari din istoria lumii. Înainte ca să poată fi domoliți măcar, puseseră mâna pe o jumătate din lume. A trebuit mult timp ca noi, ceilalți, să ne prindem cum fac ei, ce fac, dar în cele din urmă am înțeles, și am început să ne folosim de metodele lor.

În ochii Lelei se aprinseră luminile înțelegerii.

— Vrei să spui, ru... rușii aceia, nu? Întrebă ea.

— Corect, rușii, fu de acord Cargill.

— Păi pe aceia i-au rezolvat, spuse Lela.

Cargill, care deja auzise cum avusese loc „rezolvarea”, nu urmări subiectul. Marea întindere de pământ fusese divizată în patruzeci de state separate. Căderea sovietismului dusese la reînvierea sentimentelor religioase la un nivel uimitor de primitiv. Fisese un dezastru feudal, produsul temerilor obișnuite ale unei ierarhii bolnave la minte, necreativă și atât de represivă, încât geniul unei jumătăți din populația Pământului se pierduse pentru două sute de ani.

Cargill îi explică:

— Pentru noi, cel mai bun lucru pe care l-am putut face a fost să pornim un baraj de propagandă și apoi să așteptăm să vedem ce se întâmplă. Lupta, spuse Cargill zâmbind amarnic, vine la sfârșit de tot.

Se întoarse spre aparatul TV, în timp ce-și continua ideea:

— Primul pas îl vom face chiar acum.

În ziua a cincea a emisiunilor lui, Cargill începu să aibă o bizară senzație de irealitate. I se părea că predică în pustiu. Pentru prima oară în viața lui înțelegea cum trebuie să se fi simțit oamenii din primele zile ale radioului, care nu aveau în față decât microfonul. Iar lui îi lipsea teribil un sondaj de audiență. Nu avea nici o adresă poștală, la care să primească reacții, nici recenzii care să-l încurajeze în vreun fel. Dar, în ciuda acestor mari îndoieli, își continuă drumul.

Au trecut astfel treizeci de zile. În dimineața celei de-a treizeci și una zile, imediat după ce-și termină discursul propagandistic, Cargill văzu pe ecranul televizorului figura unui bărbat. Era un bărbat cu o față inteligentă, cam de patruzeci și cinci de ani.

— Vreau să vorbesc cu tine, îi spuse acesta.

Să fie o capcană? Degetele lui Cargill se întinseră spre butonul care putea să-l scoată din eter. Ezită, dându-i străinului ocazia să spună:

— Numele meu e Guthrie. Vreau să vorbesc cu tine despre tot rahatul pe care-l răscolești tu.

Arăta ca un șef și vorbea ca un șef. Era un *planiac* tipic, bătrân, iar cuvintele lui îl ungeau la inimă pe Cargill. Dar nu avea timp de pălăvrăgit.

— Nu mă interesează, spuse Cargill. Și întrerupse legătura.

Din momentul acela începu să numească locuri în care să se întâlnească și să rămână împreună susținătorii lui. Era periculos, dar așa puteau să rămână în viață. Ceea ce îi ținea la respect pe ceilalți, era faptul că fiecare flotor avea montat un scuiător de calibru mare.

Zilele treceau. După-amiaza târziu, într-una din zile, Lela veni în cabina de control.

— O să se întunece înainte să ajungem la lac, spuse ea.

Cargill zâmbi.

— La care lac te referi? Și adăugă repede:

— N-are importanță. Sunt mereu uimit de modul în care alegi tu locurile astea.

— Nu e mare lucru, spuse fata. Și chiar credea asta.

— Mă uit la pământul ăsta de când eram copil. Îl cunosc ca pe propria palmă.

— Aș putea să pun pariu că mai bine, glumi Cargill. Coborâră la nivelul copacilor și apoi aterizară într-o poiană, cu ajutorul unui reflector. În vreme ce Cargill începea să deschidă ușa, în întuneric fulgeră un scuipător. Fasciculul energetic trecu pe lângă el și scoase un zgomot ca de tunet, la atingerea pereților metalici ai coridorului. Ușa începu să miroasă a ars, din cauza călduri puternice, iar el simți că se sufocă. Simți cum nava începe să lunece încet. Apoi, încă o dată, o lumină ca o rază de soare – doar că de data asta lovitura fu mult înapoi, spre spatele mașinii. Flotorul se clătină și, în vreme ce Cargill reușea în sfârșit să închidă ușa, se lăsă la pământ. Se opri cu un uruit cum Cargill nu mai auzise în viața lui. Se grăbi spre camera de control, unde o găsi pe Lela manevrând scuipătorul navei. Fata era foarte palidă.

— Ticăloșii ne-au avariat, spuse ea.

Lumina zorilor se filtra prin sticla aceea, expandată. La început fu slabă, puțin mai mult decât o umbră mai luminată, dar apoi se înteti. Din camera de control, Cargill putea să vadă cum se luminează zonele întunecate din jur. La dreapta lui se afla orizontul cenușiu al lacului, iar în depărtare celălalt mal al lacului se ivea printre cețuri.

Din locul în care ședea, manipulând puternicul scuipător al navei, Lela spuse:

— Acum e destul de multă lumină. Mai încearcă să-l ridici.

Era speranța care le motivase curajul de-a lungul întregii nopți, anume că sosirea dimineții o să le aducă puțină viață în motorul puturos. Speranța muri o secundă mai târziu, când Cargill trase de maneta motorului la maxim. Nava nici măcar nu tresări.

— O să încercăm încă o dată, spuse Lela cu o voce obosită, atunci când urcă soarele.

Cargill refuză să-și facă iluzii.

— Tatăl tău are vreo influență asupra șefilor? Întrebă el.

Fata dădu din umeri.



— Carmean pare să-l placă puțin.

Cargill se întrebă în tăcere de ce. În sfârșit, spuse:

— Poate că dacă vorbim cu ei, o să aflăm ce vor de fapt.

Din conversația pe care o auzise cu o lună în urmă între Carmean și *umbra* Grannis, avea o convingere absolută că este vânat de aceștia.

Spuse:

— Cred că cel mai bine ar fi să încerci să-l prinzi la radio pe tatăl tău și să vezi dacă nu poate veni aici. O să încercăm să-i ținem în loc până ce vine el. Poți să pleci apoi cu el, dacă vei fi lăsată.

Lela se albi la față.

— Dar cu tine cum rămâne?

Cargill nu-i răspunse pe loc. Îl încerca o senzație foarte familiară de neclaritate. Era același tip de abureală a minții care îi permisesese să alerge pe un deal din Coreea, sub focul intens al inamicului. Cu senzația asta tulbure asupra viitorului intrase în toate bătăliile în care fusese angajat. Acum, spuse:

— Am să încerc să fug la noapte, pe întuneric.

Tocmai voia să detalieze subiectul, când privirea lui trecu dincolo de marginea poienii, la vreo treizeci de metri distanță. Acolo se afla o *umbră*.

Probabil că fața lui Cargill a arătat pe loc că ceva nu e în regulă, pentru că Lela se roti brusc. Iar corpul ei deveni rigid de spaimă. *Umbra* fusese nemișcată, de parcă ar fi observat scena. Acum începuse să meargă spre navă. Pe figura Lelei se înstăpânise o expresie de uluială. Se îndreptă încet, se puse în spatele lungului scuipător al navei și ținti. Era palidă, liră sânge în obraji, absolut nemișcată. De două ori păru gata să apese pe activatorul remarcabilei arme. De flecare dată se cutremură și închise ochii.

Nu pot, șopti ea într-un târziu. Nu pot.

Umbra se afla acum la mai puțin de cincisprezece metri. Înnebunit, cu o mișcare disperată, Cargill trase fata de pe scaun, se așeză pe el și prinse arma. În fața umbrei izbucni o perdea de flăcări.

Dar *umbra* nu păru să se sinchisească. Se apropia. Cargill mai trase o dată. Fasciculul trecu prin *umbră*. La câțiva metri în spatele *umbrei*, iarba și tufișurile joase începură să ardă cu o flăcără albă. Cargill mai trase de două ori direct în forma aceea fantomatică și de fiecare dată parcă acolo n-ar fi fost nimic, nici o rezistență, nici o substanță. Iar *umbra* se apropia tot mai mult.

Cargill încetă să mai tragă. În minte i se înstăpânise un gând nou și de nestăvilit. Dacă forma umbrei este fără substanță, dacă energia ofensivă,



palpabilă, nu înseamnă nimic pentru ea/el, ce vor face pereții de oțel?

Răspunsul veni în clipa următoare. Lângă ușă apăru o siluetă tulbure, un întuneric care se învâртеja. Lela începu să strige.

Imediat după aceea, *umbra* se afla în cabina lor.

□ 10 □

Cargill avu conștiința acută că iese din camera de control și că se îndreaptă spre peretele îndepărtat. Deplasarea reuși să-i atenueze șocul inițial, iar Cargill se opri și rămase țeapăn. Văzu că forma, *umbra* se oprește și-l studiază. Și, o clipă, avu și el timp să mai arunce o privire la acest straniu fenomen: *umbra*.

În lumina zorilor care se infiltra în cameră, *umbra* era o structură transparentă, cețoasă. Asta îl tulbura cel mai mult. Lucrul asta avea o structură. Ar fi trebuit să curgă, ca orice element gazos, până se va fi disipat într-o masă fără formă. În loc de asta, era în mod clar o siluetă umană.

Își aminti speculațiile lui anterioare cu privire la suflet și se întrebă: să fie sufletul făcut vizibil printr-o metodă oarecare? Deocamdată, nu putea să accepte acest lucru. O manifestare, poate, dar până și ideea asta îi părea trasă de păr și nesatisfăcătoare. Îi venea greu să creadă că asta era ceea ce inspirase cinci sute de secole de istorie umană, aducându-i pe mulți în pragul extazului mistic.

Acest gând evaluator se termină brusc, atunci când acea improbabilă creatură îi vorbi:

— Ne întâlnim din nou, Morton Cargill.

Era o identificare, nu atât a lui Cargill, cât a *umbrei*. Probabil că era aceeași *umbră* pe care o văzuse împreună cu Ann Reece. Probabil că mulți alții de felul acestuia îl examinaseră câtă vreme fusese inconștient, dar numai unul dintre ei îl întâlnise.

Speculațiile lui Cargill încetară. Nu mai avea timp pentru speculații imediate. *Umbra* nu mai scoase un cuvânt și înainta spre el. Substanța cețoasă care îl constituia îl învălui pe Cargill.

De data aceasta, nu mai avu acea senzație de tranziție. Într-o clipă se afla în flotor, împreună cu Lela și cu *umbra*. În următorul moment stătea într-un scaun, încercând să scape de acea, viziune difuză prin clipirea ochilor. După câteva secunde, vederea îi era clară. Se uită în jurul lui.

Văzu că se află într-un scaun, la capătul unei camere de zi mobilate cu bun gust. Pe un perete se găsea un ceas care arăta: „6 mai, 9:24 P. M”.. La

stânga lui se afla o ușă prin care se putea vedea marginea unui pat.

Peretele aflat direct în fața lui era făcut dintr-o sticlă transparentă, iar dincolo de el, la capătul depărtat al unei camere similare cu a lui, vedea o fată așezată într-un scaun care părea să fie copia fidelă a scaunului lui. Timp de o clipă, Cargill avu senzația de stranietate, iar apoi recunoscuse fata. Sări în picioare, uluit.

Era tânăra care pretinsese că este Marie Chanette.

Se afla în camera în care sosise prima oară în secolul douăzeci și patru. Iar dacă ceasul nu mințea, se întorsese chiar în seara sosirii lui inițiale.

De fapt, nu avea nici o îndoială că așa e. Conștiința faptului crescuse o dată cu mulțimea de incidente individuale care reveneau în minte, ca să formeze un tot unitar: se întorsese la momentul sosirii din CAMERA VISELOR, din 1954.

Verifică această idee fără să se grăbească și îi scrisese fetei cu o mână tremurătoare un bilețel pe care îl lipi de peretele de sticlă. Mesajul de pe bilețel era: De cât timp te afli aici?

Fata scrisese următorul răspuns: De vreo trei ore.

Chiar dacă se aștepta la un asemenea răspuns, Cargill deveni brusc încordat. Își spuse că trebuie să-și amintească faptul că fata e capabilă să joace un joc întortocheat și că era în același timp capabilă să mintă. De câteva ori în decursul ultimelor luni se gândise la această descendentă a Mariei Chanette și la dorința ei de a-l vedea omorât, în cadrul procesului ei de vindecare.

Se ridică, cu ochii mijiiți, neîncrezători, cu degetele lipite de materialul transparent care îi separa, și se uită intens la ea. Și ea se deplasase în timp, în 1954, apoi se întorsese aici. Asta o făcea la fel de deosebită pe cât era și el. Iar acest lucru îl îndemna să se întrebe: „Ce o face atât de deosebită? Cum a fost străbătută această rigiditate a timpului?”

Pentru el, era deja o întrebare veche. Dar răspunsul trebuie să fie aici, în fața ochilor lui. Numai de-ar fi fost în stare să citească limba în care era scris acest răspuns: limba spațiu-timpului, a realității, a câmpului energetic care constituie complexul vieții. Poate limba eternității... Cargill gemu în sinea lui și, închizând ochii, încercă să-și amintească momentele precise din viața lui în care se manifestase ceva care în clipa asta să aibă o semnificație. Evident, intervalele de amnezie. Acele momente cu o încărcătură imensă, în care fusese propriu-zis transportat prin timp. Dar acestea păreau de neatins, de neanalizat. Mai fusese apoi perioada în care fusese rănit. Își aminti încordat șocul glonțului care intrase în el, apoi înțepeneala care urmasese



imediat și senzația că era undeva, departe.

„Să fi fost o moarte parțială?” se întrebă Cargill. Doar pentru o clipă, încercă senzația că pentru el totul s-a terminat. Timp de multe secunde, dacă ar fi existat un asemenea câmp de energie, în proaspăta lui accepțiune, relația dintre acest câmp și structura fizică numită Morton Cargill fusese puternic perturbată. Iar apoi înțelese că e de fapt o rană minoră. Aproape imediat începuse durerea și senzația foarte ciudată că se întorsese de undeva de departe.

I se părea că a dat de un indiciu prețios în căutarea în care el – el, dintre toți oamenii din lume – trebuia cel mai mult să izbândească. Dar acum era nevoit să aștepte. Tulburat, înțelese că încă nu sosise timpul. Era teoretic posibil ca o persoană să rezolve într-o oră o enigmă care durează de secole. Elementul decisiv era de fiecare dată ipoteza pe baza căreia aborda subiectul. Era la fel de adevărat ca în orice altă situație: dacă pui întrebările potrivite, vor surveni și răspunsurile potrivite. Dar pentru moment trebuia să-și dedice întreaga atenție problemei mai urgente, și anume cea de a doua evadare de aici.

Se trezi că se întreabă ce s-a întâmplat cu Lela. Oare i se întâmplase ceva? Sau, mai degrabă, i se va întâmpla ceva? Era obligat să nu uite nici o clipă că tot ce trăise se întâmplase timp de câteva luni în viitor. Amețit, se gândi la unele dintre posibilele consecințe paradoxale.

Confuzia care urmasă îl ridicase din scaun și îl trimise într-o explorare febrilă a apartamentului. Era exact cum și-l amintea și ceea ce era deosebit de important pentru el era că patul arăta de parcă s-ar fi dormit în el mai înainte. Își aminti de scaunul pe care îl făcuse bucăți și se repezi din dormitor înapoi în camera de zi. Descoperi scaunul distrus în colțul în care îl aruncase. Această imagine a limitelor paradoxului deveni și mai acută. Deci asta era camera, după ce Ann Reece îl salvase – totuși, nu cu mult timp după aceea.

Cargill începu să se resimtă. Presiunea care acționase asupra lui era diferită de orice trăise în decursul vieții. Era diferită și de primele minute ale sosirii lui inițiale. Aici exista o implicație cutremurătoare. Dacă acestor oameni nu le plăcea ceva întâmplat într-un moment oarecare al istoriei, ei puteau să modifice acel ceva. Printr-o alterare direcționată a timpului, puteau să anuleze tot ce le displăcea, iar data viitoare, având cunoștință asupra evenimentelor, să forțeze evenimentele în direcția dorită.

Acum i se părea clar că, după câte făcuse în încercarea de a organiza o rebeliune a *planiciilor*, Grannis voia ca *umbrele* să continue planul inițial de omorâre a lui. Aceasta era cea mai simplă cale de a anula viitorul.

Cei care-l capturaseră, neștiind nimic despre lunile petrecute de el la



poporul *planiacilor*, aveau să-l omoare de data asta fără să bănuiască măcar că Grannis a fost cel care a complotat împotriva lor. Cargill decise cu seriozitate în sinea lui că va rezolva această problemă. „În momentul în care iau legătura cu mine, am să le spun întreaga poveste”.

Momentul acțiunii – și al contraacțiunii – sosise. Cargill se ridică în picioare. Luptându-se cu neliniștile și vorbind limpede, se lansă în acțiune. Avea timp pentru cam o jumătate de duzină de fraze și apoi vocea îl întrerupse, nu deliberat, nu cu vreo intenție de a întrerupe spuselor lui. Întreruperea arăta că vocea nu are nici cea mai mică idee că el a spus ceva. Oricine ar fi vorbit, nu-i ascultase cuvintele. Vocea spunea;

— Evenimentele sunt instanța supremă care convinge, îți voi descrie acum problema complexă pe care ne-ai pus-o atunci când Marie Chanette a fost ucisă în secolul douăzeci.

Cargill nu se putu abține. Trebuia să i-o reteze. Spuse cu glas tare:

— Stai o clipă. Mi-ai mai explicat asta.

— Violența, spuse vocea, afectează nu doar un individ, ci și generațiile următoare, Cargill începu să urle:

— Ascultă la mine! Există un complot...

— E ca o piatră, spuse vocea, care este aruncată cu putere într-o mare nesfârșită. Undele provocate de ea vor continua să existe la infinit și vor atinge multe țărături și multe străni obiecte plutitoare, Cargill tremura de furie.

— Idioților! Tâmpiților! răcni el. Doar nu m-ați adus aici fără să-mi dați șansa să vă spun ce s-a întâmplat.

Dar furia sa măsura exact credința lui că de fapt fusese adus acolo exact în acest scop.

Vocea continuă inexorabil. Pentru prima oară, Cargill înțelese că îi oferă o informație diferită de cea de acum... câteva luni.

— Ascultă, spunea vocea, cazul Marie Chanette. De voie-de nevoie, ascultă. Cu mușchii încordați și cu mintea sărind nerăbdătoare de la un gând la altul, dar ascultă. Apoi, treptat, în ciuda scopurilor propuse, deveni tot mai calm și începu chiar să fie fascinat.

Într-adevăr, multe se întâmplaseră ca urmare a morții acestei Marie Chanette. Fata murise într-un accident de mașină, în dureri groaznice. Durerea încetase o dată cu moartea ei, dar nu fusese sfârșitul. Nu existase un sfârșit normal.

Marie Chanette lăsase în urmă-i o fiică. Aceasta, la vremea morții mamei ei, avea vârsta de trei ani și două luni, fiind făcută cu un bărbat de



care Marie încă nu divorțase oficial. Lupta pentru copilă fusese acerbă, iar la moartea mamei ei micuța Julia Marie revenise automat în îngrijirea tatălui, care era vânzător de asigurări.

La început, acesta o ținuse la un cămin de copii și plătitise o femeie din vecini să aibă grijă de ea după ce autobuzul o aducea de la creșă. La început, tatăl petrecea din când în când câte o seară cu ea. Dar muncea din greu, iar meseria lui presupunea și multe plecări în toiul nopții. Acest obicei repetat de a nu avea de a face cu propria fiică îl ajutase să uite foarte ușor de ea în serile în care îi era mult mai bine să meargă cu băieții la o băută. Își spusese că fata e mult mai bine crescută decât dacă ar fi trăit mama ei și că el „plătea o grămadă” pentru îngrijirea ei. Atunci când Maria Julie îl întrebase de ce ea nu are o „mami” ca ceilalți copii, el considerase că era în interesul ei (așa se informase pe el însuși) să-i spună o versiune modificată a adevărului.

Dar descoperise că fetița cunoștea deja adevărul. Unii din ceilalți puști auziseră frânturi din povestea Mariei și-i spusese fetiței. Iar aceste povești erau închise tainic în inima ei de copil. Devenise tot mai instabilă emoțional, un copil palid, ușor de supărat, foarte irascibil, neascultător – „ca mă-ta, așa ești, lua-te-ar dracu!”, spunea tatăl ei la beție.

Nu reușise niciodată să se elibereze de tensiunile copilăriei, deși se transformase într-o fată foarte frumoasă și avusese o perioadă fastă între 21 și 25 de ani. În 1973, se căsătorise cu un tânăr numit Thompson, care nu era destul de bun pentru ea. Dar era prea negativistă ca să creadă că poate aspira mai sus. În 1982, dăduse naștere unui băiat, apoi în 1984 unei fetițe. Murise în 1988, aparent în urma unei operații de histerectomie, dar, în ultimă analiză, din cauza nervilor întinși la maxim.

Thompson mai reușise să se târască un timp la slujba lui, dar acum, că personalitatea intensă, dominantă, înfricoșătoare a soției lui nu-l mai împingea înainte, a renunțat curând la responsabilitățile sale. Nu a avut capacitatea de a aprecia beneficiile acumulate în cei cincisprezece ani de serviciu la Atomotor Corporation. Chiar atunci când era pe cale să fie promovat un fel de șef al unei echipe de teren, recomandat de psihiatrul „constituțional” al firmei, renunțase la slujbă, își negociase toate beneficiile de firmă și cumpărase un flotor, vânduse casa și devenise un *planiac*.

Așa se numeau plutitorii în acele zile eroice cu puțin înainte de trecerea la secolul douăzeci și unu. *Planiacii* erau oamenii care nu aveau casă, ci o casă în cer. Ei pluteau toată ziua prin aer, pe oriunde, de la câteva sute de metri, la câteva mii de metri altitudine. Noaptea coborau lângă vreun râu, sau la ocean și se întorceau apoi pe uscat și vindeau peștele prins, pe care unele fabrici de conserve erau bucuroase să-l cumpere. Urmăreau recoltele.



Erau noua rasă de oameni, culegători de fructe, de recolte și ocazional muncitori zilieri.

Rămâneau pe loc o zi, o săptămână, dar rareori o lună întreagă. Nu voiau decât plata pe perioada muncită, adică bani suficienți cât să trăiască de pe o zi pe alta.

În anul 2010 A. D. Se estima că nouăsprezece milioane de cetățeni ai Statelor Unite deveniseră plutitori sau *planiaci*. Majoritatea, rămași acasă, a fost șocată, iar economiștii au prezis un dezastru național dacă această populație care trăia în cer nu va fi adusă repede pe pământ. Atunci când un Congres asupra căruia se făcuse presiuni foarte mari încercase în 2012 să voteze o lege care să restrângă ridicarea la cer doar la concedii, fusese deja prea târziu. Puterea de vot a *planiacilor* înfricoșase majoritatea din Camera Reprezentanților și prin urmare plutitorii – care și ei avuseseră parte de o teamă zdravănă – deveniseră o forță politică de care trebuise să se țină seama.

Dar neînțelegerile dintre plutitori și cei rămași la sol, deja foarte mari, au devenit și mai acute, transformându-se în conflict deschis. Toată lumea luase poziție în acest conflict. Unii, care fuseseră tereștri, cumpăraseră flotoare și se alăturaseră mulțimii de colindători ai cerului. Alții, care recunoscuseră vag pericolul și mânați poate și de un fel de moralitate, coborâseră din cer.

Printre cei din urmă se număraseră și un bătrânel numit William Thompson, împreună cu fiul lui Pinkey, și fiica lui, Christina. Pinkey Thompson nu se căsătorise niciodată, deci rămăsese doar un factor de mediu, un obiect climatic inutil, persoană care a iritase degeaba țesătura timpului. Existase, prin urmare influențase pe aceia cu care intrase în contact. Orice ar fi căpătat el în celulele lui, înainte de a pierde legătura trupească cu mama lui, ea manifestase indirect. Mulți ani aveau să treacă până când psihologii au demonstrat că și starea tensionată a unui bărbat poate afecta un copil. Dar Pinkey nu avusese nici un copil.

Atunci când Christina Thompson, sora lui, coborâse din cerul albastru, bunica ei, Marie Chanette, era moartă de șaiszeci și unu de ani. Deci influențele emoționale ale morții ei erau deja în alt secol. Dar trupul încercat al mamei ei determinase o ieșire precipitată a Christinei în lume, în luna a opta de sarcină. Ar fi fost mai bine în luna a șaptea. În timpul lunii a opta, în făt apar anumite tendințe de creștere, care nu trebuie tulburate.

Procesul de creștere al Christinei fusese tulburat. Fusese o fată tăcută, serioasă, cu izbucniri în lacrimi bruște, neașteptate, iar în tinerețe fusese o adevărată problemă pentru tatăl și fratele ei. Și ea știa, de o manieră

anecdotică, modul în care murise bunica ei.

Ceea ce nu știa ea era că noua psihologie stabilise deja că oamenii pot fi afectați de evenimente din trecutul îndepărtat prin intermediul protoplasmei continue care trece de la mamă la fiică, încă de la prima divizare a celulei. Christina căpătase o slujbă pe care o acceptase fără tragere de inimă, iar la douăzeci și opt de ani se căsătorise cu fiul unui fost *planiac*. Cei trei copii care apăruseră în succesiune rapidă fuseseră demoralizați de planurile mereu exprimate de părinții lor loviți de sărăcie, care doreau să economisească bani ca să cumpere un flotor și să abandoneze pentru totdeauna greutatea vieții terestre. Doi dintre copii visau și ei alături de părinții lor, dar al doilea copil, o fată, a reacționat violent împotriva a ceea ce a ajuns să considere că este un plan irealizabil, dată fiind indecizia părinților. Până și discuțiile despre planuri o făceau să se simtă nesigură și tulburată.

Opiniile ei o dată descoperite, ea devenise foarte nepopulară, până când învățase să prezinte un fals entuziasm la adresa aventurii propuse. La vârsta de optsprezece ani, fugise de acasă, în ajunul primei călătorii cu flotorul obținut cu atâta greutate.

Avusese câteva slujbe, apoi, la vârsta de douăzeci și unu de ani devenise funcționară la o mică firmă de transporturi aeriene. Mică! Firma abia reușea să le aducă patronilor – tată și fiu – un venit din care să-și țină zilele și să-i plătească și ei salariul. Când, la douăzeci și doi de ani, se căsătorise cu Garry Lane, fiul, până și în ochii ei de om disperat se vedea că sunt foarte nepotriviți. Dar se iubeau și, surprinzător, afacerea a început să prospere.

De fapt, nu surprinzător, pentru că fiul avea o personalitate. Când făcea un contract, acesta era profitabil... Afacerea devenise înfloritoare, iar curând trăiau într-o casă mare. Avuseseră doi copii, Betty și Jack. Ceea ce îi întristaseră pe părinți fusese că ambii copii erau foarte turbulenți. Angajaseră surori medicale special pregătite, dar nici acestea nu reușiseră să împlinească speranțele părinților.

La douăzeci și patru de ani, Betty Lane, care aflase, în urma consultării psihologului, că instabilitatea ei nu își are rădăcinile în propria copilărie, fusese îndrumată de psihologul personal să se adreseze Societății Inter-temporale pentru Ajustări Psihologice. Ceea ce a și făcut. Se efectuase o anchetă și se decisese că există o cauză primară, și anume moartea Mariei Chanette.

— Și aceasta, spuse vocea din aer, de undeva din fața lui Cargill, explică de ce te afli aici, în această cameră de terapie. Măine dimineață va fi necesar să te omoram, pentru ca efectele morții violente a Mariei Chanette

să fie anulate. Asta a fost tot.

Urmase o tăcere. Era clar că vorbitorul se retrăsese.

Timp de o oră, Cargill se plimbă prin cameră, adunându-și gândurile și puterile. „Incredibil cum umbrele, în ciuda superiorității lor zdrobitoare, vor fi distruse de mașinațiunile unuia din rândul lor! Bine le face!” gândi Cargill furios. Dacă sunt proști și nu-și lasă victimele să vorbească! Proști, stupizi, idioți!

Cuprins de o revoltă reînnoită împotriva sortii lui nemiloase, începu să-și exploreze din nou apartamentul. Mai întâi camera de zi și apoi... apoi intră în dormitor. Acolo o găsi pe Ann Reece, care tocmai se ridica de la podea. Ea îl văzu și-i făcu un semn cu degetul lipit de buze, scoțând și un „ssst” edificator.

Cargill clipi din ochii umeziți deja ușurat. Ii venea să se repeadă la ea și s-o îmbrățișeze. Cu greu se putu abține să nu se repeadă la instrumentul acela lung, cu aspect de tub, care o adusese pe Ann acolo, să-l înhațe și să strige: „Hai s-o ștergem odată de aici!”

— De data asta, nu mai risipim nici o clipă. E deja destul de grav că a trebuit să vin de două ori.

De data asta... de două ori! Asta era tot ce voia să știe. În tăcere, din nou sigur pe el, Cargill întinse mâna spre tub... și se întâmplă din nou într-o clipită.

□ 11 □

Se găsea în picioare, pe un drum plin de praf, pe întuneric. La câțiva pași de el, Ann Reece stătea aplecată asupra aparatului în formă de tub și-i regla diversele comenzi. Era evident că își revenise mult mai repede decât el.

Fata ridică privirea și spuse, pe un ton satiric:

— Ei bine, domnule Cargill, am revenit pe pozițiile inițiale. Începem iarăși războiul?

Pentru scurt timp, tonul ei sarcastic atenua implicațiile spuselor sale. Apoi, brusc, el se gândi tremurând că undeva pe aici, cam pe la vremea asta, posibil chiar în ziua asta, el fugea în tufișuri. Iar exact în acel moment, Lela și tatăl ei se așezau la sol cu flotorul, în apropierea unui lac, iar câteva momente mai târziu, ea avea să-l captureze pe Morton Cargill numărul unu. Avu impulsul să fugă din nou și să vadă cum e capturat celălalt Morton Cargill. Scutură din cap și refuză. Un om amenințat, ca el, nu are timp pentru excursii de plăcere.

Ann Reece ridică transportorul și spuse cuiva aflat în spatele lui Cargill.

— E în regulă, Lauer, du asta înapoi la Grannis.

Un tânăr păși pe lângă Cargill. În întuneric, era aproape imposibil să-i discearnă trăsăturile. Tânărul îi spuse fetei îmbufnat:

— Nu văd de ce trebuie să i-l dăm înapoi. Noi nu avem așa ceva.

Ann Reece îi băgă cu sila transportorul în mâini și-l apucă de braț, ducându-l mai departe, pe drum, ca să nu fie auziți. Cargill îi putea auzi doar vag. Cei doi se certară furtunos, dar după foarte scurt timp, Lauer probabil că a luat instrumentul și a dispărut cu el. Ann se întoarse la Cargill.

— Așteptăm aici, spuse ea, iar de data asta ar fi mai bine să nu încerci să fugi. Dacă încearcă să facă o mișcare de fugă, scuipe-l, îi spuse ea cuiva aflat în întuneric, în spatele lui.

Cargill auzise zgomotele făcute de niște bărbați în spate, dar nu se uită la ei și nici nu avea intenția. Cearta dintre Lauer și Ann îl interesase. Ea implica cel puțin că unii dintre acești *intermezi* – cum altfel să le spună? erau nemulțumiți de Grannis. Se întrebă într-o doară dacă nu cumva ar putea fi în măsură să pună bazele unei alte revoluții.

Minutele se târau încet. În tufișurile din apropiere începu să-și facă auzite trilarile o pasăre de noapte, tulburând liniștea deplină de până atunci. În depărtare, un coiot începu și el să urle a jale. Cargill simți brusc cum aerul îl presează, de parcă o pasăre uriașă, cu aripi tăcute, tocmai trecea pe deasupra capului său. Lângă el licări lanterna Annei Reece. Fata o îndreptă în sus și începu s-o fluture energic, în același timp vorbindu-i lui Cargill.

— În câteva minute, spuse ea, o să coboare aici un voloz. Să nu spui nici un cuvânt. Te urci, te duci în spate, departe de piloți. Băieții de la transporturi aeriene, adăugă ea pe un ton mult mai jos, abia așteaptă să pună mâna pe tine. Vor să te întrebe cum era cu luptele aeriene în secolul douăzeci. Dar nu au voie să ia contact cu tine înainte să fii antrenat.

Cargill, care fusese ofițer de infanterie, păstră o tăcere discretă.

— Ssst, spuse Ann Reece, inutil. Vin! Mașinăria care ateriza cu botul în direcția lor, aproape de ei, nu era un flotor. Avea aripi îndreptate spre spate și un corp lung, metalic. Probabil că era făcută din aliaje superrezistente, pentru că strivise în coborâre copacii de pe marginea drumului, izbind un trunchi gros cu o ușurință pusă în evidență și mai mult de bubuitul copacului doborât. Urmă o pală de vânt, apoi avionul încetini și îndreptă spre ei un fascicul puternic de lumină. Se deschise o ușă laterală și Cargill alergă spre ea, conștient că fata îl urmează în imediata apropiere. Intrarea era mai înaltă decât i se păruse de la distanță, așa că trebui să se cațere ca să ajungă

înăuntru. Se strecură pe lângă un bărbat în uniformă, care venea spre ușă și își căută un loc într-un colțișor slab iluminat, prăbușindu-se în cele din urmă într-un scaun, spre spatele navei. O auzi pe Ann Reece spunând:

— Ajută-mă să urc!

Tânărul spuse ceva. Cargill nu fu în măsură să înțeleagă, dar conotația era veche. Ann Reece izbucni:

— Lasă-mi mâna! Pot să urc și singură, mulțumesc. Ofițerul râse și întrebă:

— Deci ăsta era marele om?

Cargill nu mai auzi nimic altceva. Mașina porni, mai încet la început, apoi tot mai repede, cu o violență care nu mai lăsa nici o îndoială asupra deosebirii dintre ea și flotoarele lente care – după cum Cargill reușise să-și dea seama prea bine – pe timp de noapte erau practic neajutorate.

Aparatul urcă făcând un unghi cu orizontala, mai degrabă ca un avion, decât ca un dirijabil. După un minut, rămăsese deja fără grai. Mașina avea o viteză uluitoare. Nu-și amintea să se fi deplasat vreodată cu ceva atât de rapid. Iar senzația asta îi dădea altă senzație, anume că scopul lui este absolut irealizabil. Oamenii care construiau asemenea nave aveau o cultură industrială avansată și nu aveau cum să fie ușor controlați de cineva venit din secolul douăzeci. Se vede treaba că succesul lui parțial cu poporul planiacilor i se cam urcase la cap. Acum voia să se pună cu niște oameni care plănuiau un atac împotriva misterioaselor umbre.

Această bruscă auto-negare continuă până când își aminti brusc că pentru acești oameni el este foarte important. Nu putea să le respingă complet această opinie. Faptul că ei continuau să-l considere așa, îi conferea niște contacte de obicei inaccesibile cuiva venit într-un mediu absolut nou.

Avea să afle ce gândesc ei. Grupurile minoritare aveau apoi să remarce prezența lui. Plus că planurile puteau să se schimbe, în funcție de ce spunea și el.

Pentru el, era esențial să se orienteze cât mai rapid posibil în întreaga situație a acestor intermediari, astfel încât să poată începe să-și facă planuri proprii. Posibilitățile îl umpleau de optimism. Își îndreptă atenția spre zborul ca atare. Se aștepta ca zborul să se termine dintr-o clipă în alta, dar minutele se scurgeau, iar zborul continua cu aceeași viteză imensă.

O văzu pe Ann Reece așezându-se la câteva scaune în fața lui, dar nu simți nici un impuls să i se alăture. Trecu așa o oră în cap, măsurată cu ceasul lui.

Orașul apăru brusc în depărtare. Pe cer pluteau becuri uriașe, care



luminau clădirile de sub ele, creând un peisaj feeric. Ann Reece se așeză în scaunul de lângă el, dar Cargill abia dacă luă în seamă venirea ei.

Era un oraș de zgârie-nori, care sclipea de la distanță în lumini efervescente, schimbătoare. Clădirile păreau să fie făcute din sticlă și sclipeau translucid, în nuanțe opalescente abia sesizabile. Prima senzație de lucru străin dispăru repede. Cargill se uita acum la oraș cu pulsul mărit. Era palpitant.

Lângă el, Ann Reece spuse încet:

— Ești primul străin care ne vede capitala în ultimii douăzeci de ani.

Cargill se uită întrebător la ea.

— Vrei să spui că pe teritoriul *intermezilor* nu au voie să pătrundă străini?

Ann Reece scutură din cap.

— Asta e capitala noastră, spuse ea. Ea păstrează secretele noastre. Nu putem să ne asumăm nici un risc. Timp de douăzeci de ani, toți noii tereștri, toți tereștrii care au căzut la testele *umbrelor*, au fost trimiși în alte orașe. Nici o *umbră*, nici măcar Grannis, nu a primit permisiunea de a intra în oraș în tot acest timp.

— Cum ați putut să opriți *umbrele*? întrebă Cargill. Își aminti cum reușise Grannis să treacă nevătămat prin focul scuipătorului declanșat de el pe flotorul lui și al Lelei.

— Nu sunt atât de invulnerabili pe cât ar vrea să credem noi, răspunse Ann Reece cu o nuanță de ferocitate în glas. Dacă vei concentra suficientă putere de foc asupra lor, nu vor putea decât s-o ia la fugă ca niște oameni obișnuiți. Am descoperit asta.

Și fata făcu un gest, pe care el însă nu-l văzu în întunericul din volor. Apoi ea continuă:

— Oricum, nu le permitem să intre pe teritoriul nostru. Suntem foarte riguroși în privința asta. Nimeni nu poate să intre fără permisiune în zonele aflate sub controlul nostru, iar cei care o obțin trec printr-o examinare completă.

— Ce porțiuni din continent se află sub controlul vostru? întrebă Cargill.

— Cam un sfert.

Cargill înclină din cap, amintindu-și de câte ori Lela întorsese flotorul, spunând: „Acolo e teritoriul *intermezilor*. Acolo nu se intră”. Cargill mai înclină o dată din cap, de data asta mai mult pentru el. Probabil că poporul



plutitorilor descoperise din propria experiență că teritoriul tereștrilor este periculos.

— Iar Orașul Umbrelor unde se află? Întrebă el.

— În Munții Stâncoși. Orașul e o fortăreață inexpugnabilă, construită între stânci, pe un munte aproape inaccesibil, și este protejat de un ecran energetic. Nu se poate ajunge acolo decât pe calea aerului.

Acum se aflau deasupra capitalei intermezilor. Cargill aruncă o privire în direcția unui șir de centre comerciale strălucitoare. Treptat, străzile căpătară un aspect mai rezidențial, iar volorul luă un curs descendent. Văzu că se îndreaptă spre o întindere imensă de gazon, care în mod evident aparținea unui domeniu. La distanță se vedeau niște structuri asemănătoare cu niște garduri de piatră. Iar în depărtare, între copaci, era o casă mare.

Ann Reece îi spuse:

— Aceasta este casa mea.

Cargill se uită surprins la ea, apoi se uită din nou la casă și fluieră ușor a mirare. Până acum, considerase că în toată povestea asta Ann Reece e un agent minor, o rotiță deloc importantă.

Ieși din volor și se mai uită o dată la casă. Era spațioasă și frumoasă. Era făcută din piatră, iar pereții ei aveau partea de sus sub forma unor spirale superbe, avântate spre cer, ca într-un palat de vis, dispărând în întuneric, în umbre înalte. Ferestrele erau înalte și ascuțite în partea de sus, iar ușa era uriașă și cu același aspect cu al ferestrelor. O scară albă, largă, ducea spre casă. „Un adevărat domeniu”, se gândi el, suspinând. Estimase că o asemenea casă ar fi costat în Los Angeles trei sau patru sute de mii de dolari din 1954.

Urcă treptele tot minunându-se. Din mediul în care se afla, îi era clar că se va învârti în cercurile cele mai înalte ale *intermezilor*. Ann Reece sună clopoțelul de la intrare. Urmă o pauză, iar apoi un bătrân îi deschise ușa.

— Bine v-ați întors, domnișoară Reece, spuse bătrânul.

— Mulțumesc, Granger, răspunse Ann, care-i făcu semn lui Cargill să treacă pe lângă ea, după care merseră în tăcere de-a lungul unui coridor puternic iluminat ce se termina cu o cameră.

Cargill remarcă faptul că acea cameră era mare și bine mobilată. Chiar în fața lui, de partea cealaltă, camera avea un șir de uși franțuzești, care duceau spre o terasă. Fără ezitare, se îndreaptă spre acele uși și încercă una dintre ele. Spre surprinderea lui, era deschisă.

Avusese intenția să arunce o privire prin geam, ca să-și facă o idee de cum sunt împrejurimile. Ceea ce văzu îi tăie respirația. Era orașul, văzut de

data asta de la sol. Când el și Ann sosiseră la casă, volurul aterizase aproape de ușă. Nu prea avusese ocazia să se uite la imensele globuri luminoase care pluteau pe cer. Văzute din aer, din volurul care zbura foarte rapid, globurile păreau staționare. Acum vedea că se deplasează constant, ca stelele pe drumul lor. Globurile își aruncau lumina ca niște sori miniaturali asupra metropolei de sub ele și se urmăreau unul pe altul într-o mișcare circulară amplă.

Cargill se întoarse prudent. Pe măsură ce pășea în camera aceea, își dădea seama cât de obosit este. Fusese treaz foarte multă vreme. Începuse o zi normală cu Lela, apoi urmase lunga noapte tensionată în flotorul asediat. Acolo avusese parte de o frică acută și de perioade de disperare, ca și de perioade de furie – toate acestea, foarte obositoare. Și asta fusese doar începutul. Întors în închisoarea din Orașul Umbrelor fusese supus vreme îndelungată la groaza indusă de amenințarea cu moartea pentru o terapie psihologică fantastică. Și urmase și mai multă tensiune. Venise Ann Reece, aducând cu ea salvarea și ușurarea de teroare, dar nu-i adusese și sfârșitul activității fizice. Și așa, timp de încă două ore, fusese secăt de ultimele picături de energie.

Văzu că fata îi studiază figura. Apoi Ann îi spuse, foarte firesc:

— Am să comand ceva de mâncare pentru tine, iar apoi poți să te culci. Cred că ai nevoie de somn.

Lui Cargill nu-i era foame, dar își dădu imediat seama că nu mai mâncase de douăzeci și patru de ore și că ar fi mai bine să bage în el ceva. Ann Reece tocmai dădea să se întoarcă, dar Cargill își aminti ceva.

— De mult voiam să te întreb, spuse el. Ce s-a întâmplat cu tine după ce am fugit prima oară?

— Evident, i-am raportat lui Grannis fuga ta. Peste aproximativ o jumătate de oră, a avut loc o ajustare temporală și a trebuit să fac din nou treaba.

— O... jumătate de oră? Întrebă Cargill.

Se uita la ea mult mai uluit decât și-ar fi dorit să se vadă. Își închipuise foarte vag cum funcționează procesul de manipulare temporală. Brusc, văzu totul ca pe ceva care i se aplică unui individ. Fata asta nu trăise toate acele luni. Pentru ea, ajustarea avusese loc chiar în noaptea aceea. Cei care controlau curgerea timpului chiar aveau o putere imensă asupra lui.

Ann Reece nu păru prea doritoare să-l întrebe ce se întâmplase cu el. Se îndreptă spre o ușă și dispăru.

Cargill a fost servit cu un biftec gros, bine făcut, un cartof copt, iar ca



desert, un măr copt. Mancă foarte concentrat și flămând, amintindu-și de prima masă servită la bordul flotorului lui Bouvy. Gândul la Lela îl făcu să tresară. Astfel că, atunci când își ridică privirea și o văzu pe Ann Reece privindu-l amuzată, simți cum îl cuprinde iritarea. Fata se schimbase în vreme ce era pregătită masa. Fusta scurtă dispăruse, iar acum purta un halat albastru lung, care se potrivea cu culoarea ochilor ei și o făcea și mult mai tânără. Avea o figură „corespunzător” de frumoasă, cu o ușoară expresie gânditoare. Buzele ferme și bine pronunțate îi dădeau un aer de încredere absolută în ea însăși.

— Despre ce-i vorba? întrebă Cargill. Pentru ce vreți să mă antrenați?

Expresia fetei se schimbă. În ochi îi apăru o privire decisă, iar buzele i se subțiară. Dar vocea își păstră o parte din umorul expresiei amuzate de adineaori.

— Tu ești personajul principal, spuse ea. Fără tine, nu poate fi dus războiul.

— Sunt absolut încântat, spuse el sarcastic. Asta înseamnă că mă faceți general?

— Nu tocmai, răspunse ea, schimbând imediat tonul și izbucnind: Ne-am săturat de lumea oribilă pe care au creat-o *umbrele*!

Vocea fetei își pierduse calmul. Acum era un glas încărcat de furie. Ann continuă:

— Inchipuie-ți, să schimbi trecutul, astfel încât oamenii să devină tot mai civilizați, să scape de nevroze și toate prostiile astea! E împotriva rațiunii și împotriva... religiei.

— Religie? întrebă Cargill, amintindu-și de propriile speculații pe această temă. Crezi în suflet?

— Dumnezeu este în oricare dintre noi, răspunse ea. Cargill mai auzise asta.

— Oamenii spun asta mereu, interveni el, dar acționează de parcă n-ar fi sinceri când o spun. Hai să presupunem pentru o clipă că ar fi adevărat.

— Bineînțeles că e adevărat, spuse ea, nerăbdătoare. Cum adică, să presupunem?

— Adică, hai să-i dăm pentru o clipă valoarea de adevăr științific, spuse Cargill.

Fata rămase tăcută. Pe față ei, expresia se transformase, devenise atentă. Cargill cunoștea privirea asta. O mai văzuse și în ochii capelanului companiei lui, ca și pe fețele altor oameni, ori de câte ori subiectul credinței era luat prea la bani mărunți.



— Științific? întrebă ea.

Cuvântul suna pentru ea aproape ca o blasfemie.

Cargill râse. Nu se putu abține. Casa ei era plină de echipament „științific”. Il salvase cu ajutorul unui mecanism obținut cu ajutorul științei, care-l impresionase până și pe el, care venea dintr-o lume orientată spre știință. Dar acum aplicase noțiunea unui domeniu evident interzis.

Încetă să râdă, nu fără efort, și spuse cu sobrietate:

— Încep să cred, sincer, că sunt singura persoană de aici care crede că s-ar putea ca acest suflet chiar să existe. Iar ideea mea este că acest suflet e chiar mai minunat decât bolborosesc toți cei care predică lumii existența lui. La început, m-am gândit că ar putea să fie un câmp energetic în spațiu-timp, dar asta nu ia în seamă imensa vârstă a universului material. Modul în care am fost eu deplasat în ultima vreme face din timp o variabilă ciudat de neimportantă. Ar fi ușor, pe baza vârstei estimate a universului, să ridiculizezi toate religiile, dar nu asta vreau să fac. Eu cred că tot fumul ăsta are pe undeva pe sub el un foc foarte puternic, dar înțelegerea noastră de până acum s-a limitat la o privire superficială aruncată realității ascunse. Tu ce crezi despre treaba asta?

— Nu prea mă interesează să discut subiectul, domnule Cargill, îi spuse ea cu răceală. Speculațiile tale copilărești nu sunt tocmai o insultă, pentru că pari să fii sincer. Dar ele ignoră mii de ani de gândire teologică.

— Vrei să spui, răspunse Cargill, că zece mii de ani de eforturi de a nu înțelege, de credințe impuse exact prin asemenea atitudini, fără să arunce cineva o privire sănătoasă asupra ceea ce s-ar putea întâmpla cu adevărat. Ei bine, am să arunc eu această privire și am să te țin la curent.

Ann Reece îi zâmbi sarcastic.

— N-o să ai prea mult timp pentru speculații private. Vei fi prea ocupat să ne ajuți să schimbăm lumea.

Cargill o studie pe sub pleoapele aproape închise. I se amintise că urma să fie folosit în planurile lor și asta îl înfurie brusc.

— Lumea asta a voastră, întrebă el, include și dreptatea pentru toți oamenii?

Buzele fetei se subțiaseră până la o linie.

— Există o singură cale de schimbare a lumii, spuse ea încet. Trebuie să scăpăm de Umbre și să obligăm *planiacii* să coboare din cer, să renunțe la viața lor de trândavi inutili. Imediat ce se va întâmpla asta, planeta noastră va avea din nou o industrie înfloritoare și de toate cele care fac ca viața să merite să fie trăită. De aici încolo, dreptatea va include întotdeauna munca

grea.

Cargill aruncă intenționat o privire panoramică prin camera mobilată luxos.

— Și munca asta grea e și pentru alde tine? Întrebă el insinuant, aproape șoptit.

În mod sigur, Ann înțelesese implicațiile, pentru că roși.

— Ideea ta că oamenii care au domenii nu muncesc este falsă, spuse ea.

Era adevărat, evident, într-un sens important. Dar era prea pornit împotriva ideii ei de lume fericită ca să fie impresionat.

— Dar ce rol am eu în toate astea? Întrebă el. Ce fel de antrenament urmează să mi se dea?

□ 12 □

Ann Reece se relaxa. Privirea amuzată revenise pe fața ei, iar cuvintele redeveniră ironice:

— Unu ori unu ori unu ori unu ori zero egal un milion. Asta e matematica implicată în antrenamentul tău. Mai vrei să știi ceva?

— La naiba, femeie! izbucni Cargill.

Se ridicase în picioare și era aplecat peste masă, spre ea.

— Dacă vrei vreo cooperare din partea mea, ar fi bine să începeți să-mi prezentați faptele. A cui a fost ideea de a mă folosi în planurile voastre de atacare a Orașului Umbrelor?

— A lui Grannis.

Știrea îl lăsa mască o clipă.

— Cum se face, întrebă el în cele din urmă, că faceți cu toții jocul unei *umbre* trădătoare?

Ann Reece își păstră calmul.

— Nu jucăm jocul lui. El îl joacă pe al nostru. El este de acord cu noi. El crede că noi deținem răspunsul la problemele epocii noastre.

— Proștilor!

Lui Cargill îi sărise rău muștarul.

— Sunteți o adunătură de puști tâmpiți, ajunși în pădure...

Se opri, alarmat. „Trebuie să fiu prudent”, gândi el. Nu era cazul să deconspire ceea ce aflase, anume că Grannis joacă pe mai multe fronturi. Se așează încet în scaunul lui, privind-o fără urmă de zâmbet.

— Îndată ce termini de mâncat, am să-ți arăt dormitorul. Pari foarte obosit.

Sarcasmul din vocea ei nu era deloc disimulat.

Rămas singur, Cargill își explora dormitorul. Pereții erau pictați în nuanțe de verde, în contrast puternic cu patul alb imaculat și cu mobila albă.

Fu surprins, privind pe fereastră, să vadă că dormitorul se află la etaj. Nu urcase nici o scară și își închipui că toată casa e construită pe o pantă de deal. Măsură în minte distanța până la sol, apoi se încruntă supărat. Șapte metri sunt o înălțime considerabilă, de la care nu se aruncă nici chiar un bărbat antrenat. Nu că ar fi contat prea mult. Se îndoia că ar fi ajuns departe dacă încerca să scape pe fereastră. Înțelesese deja că metoda lui de a manipula situația trebuie să se aplice la niveluri mult mai înalte de decizie și acțiune.

Se întoarse în cameră și începu să se dezbrace. Era obosit și adormi aproape instantaneu.

Chiar în timp ce adormea deveni conștient de apariția unei voci care îl îndemna să intre în acțiune. Îi spunea ceva despre Orașul Umbrelor și despre necesitatea de a distruge piramida *umbrelor*.

— Apasă comutatorul, îi ordona vocea. Iar semnalul pentru acțiune este...

Și totul dispăru. Sunetul și ecourile lui se retraseră în abisul timpului și spațiului. Deveni tot mai conștient că în cameră se află cineva: Ann Reece și un bărbat. Bărbatul spuse:

— E suficient?,

— Este complet, răspunse Ann Reece. Și cei doi ieșiră.

Cargill așteptă în continuare, nici el nu știa ce. Orice i s-ar fi întâmplat, nu ar fi fost interiorizat complet. Avea strania senzație că s-a perturbat ceva esențial în miezul ființei lui. „O fi din cauza gândurilor mele legate de realitate, își spuse el. Dacă n-ar fi fost ele...”

Prin fața ochiului său interior începu să alunece o figură geometrică, presărată cu zone negre. Probabil că figura sugera emoții negative, pentru că se simți brusc deprimat. Partea interesantă era că știa ce înseamnă această figură. Era o buclă în continuumul temporal. În timp ce o privea încordat, figura se modifica aproape imperceptibil. Diversele linii păreau să se îndepărteze, ca ațele unei țesături, iar el căpătă senzația foarte neliniștitoare că ceva devine atât de întins, încât e pe cale să se rupă. Acea structură rămase în acea stare de echilibru delicat.

Imaginea din ochiul minții se schimbă și deveni o scenă. Se făcea că se



află pe un deal, privind în jos la un lac care sclipea înspre el cu o lumină fluorescentă radioactivă. Cu excepția lacului plin de licăriri albastre, cât vedeai cu ochii era doar un pustiu dezolant. Fără să știe de unde îi vine cunoașterea, Cargill știa că lacul acela era o formă de viață și apăruse în drumul continuumului temporal cu nenumărate miliarde de ani înainte.

Ceea ce era mai interesant despre această știință proaspăt dobândită, era că avea convingerea clară că lacul era un experiment pe care el personal îl începuse și apoi îl abandonase. Lacul, tratat astfel, începuse să aibă o „viață” a lui și se menținuse de-a lungul întregii existențe a universului material. În acel moment, el se afla în legătură cu alt asemenea rebut al vieții, de pe o planetă a altui soare îndepărtat. Comunicarea era un fel de proces de regenerare, în care fiecare îi furniza celuilalt elemente energetice necesare „supraviețuirii”. Trăsăturile acestei relații semănau izbitor cu cele ale iubirii.

Cargill privi scurt lacul, se acordă pe el prin telepatie și, fără efort, traversă vidul până la locul în care exista cealaltă entitate. Acolo erau munți zimțați, un orizont fără plante, fără copaci, cu un sol gri-brun. Iar sus, pe un vârf de munte, se afla o statuie gigantică. Statuia era de un negru total și nu semăna în nici un fel cu un om. Și totuși, Cargill știa că era o tentativă, o încercare de formă, dorința de a obține un tip de viață de un nivel mai înalt decât al lacului.

Ideea de viață care se deplasează încă nu-i intrase în gânduri. El însuși nu se mișca, pur și simplu. Nu exista spațiu, cu excepția a ceea ce își imagina el, și numai lacul și statuia aveau în ele timpul. Era un proces creator strălucit, așa cum îl concepuse el inițial. Imaginându-și spațiul, având conceptul de spațiu de amplitudine mare și de amplitudine mică – și deci stabilind și fluxurile de energie – impunând o încetinire a energiei până la punctul în care aceasta căpătă aparența substanței, el reuși să păcălească lacul și statuia, să le facă să creadă că sunt ceva și că posedă ceva. După aceea, lacul și statuia se luptară cu disperare să-și mențină iluzia. Acest lucru le luă mare parte din „energie”, astfel încât nu mai avură „timp” să examineze nici un alt tip de realitate.

Scena începu să dispară. Avea tendința să se păstreze concentrat asupra ei, dar înțelese că imaginile erau un contact foarte norocos cu un fel de memorie ancestrală și erau importante numai prin aceea că rigiditatea stării sale prezente fusese depășită. Arăta că pentru o clipă el fusese liber. Ghici, fără să aibă vreun detaliu, că milioane de scene ca aceasta apar... altundeva.

Acum se făcea că este din nou în pat și, că este pe cale să intre într-un



somn confortabil, cald, când brusc avu revelația: nu se terminase încă. Senzația de dezechilibru încă persista. Văzu din nou figura aceea geometrică întortocheată, care acum părea mai puțin periculoasă. Ațele nu păreau atât de întinse, țesătura era fermă. Doar că se deplasa. Pe măsură ce el se uita, se clătina într-o direcție și în cealaltă, unduia de parcă ar fi fost sondată orbește, pe pipăite.

Prima senzație de care fu conștient după aceea a fost de așternuturi curate și răcoroase și de miros antiseptic de spital. Se trezi, parcă dintr-un somn adânc, dar cu conștiința totală a unei stări fizice perfecte, uimitoare. Stătea nemișcat, cu ochii închiși, devenind conștient de senzația aceea nefamiliară – „bucuria că este viu”, se gândi el. Și se simți minunat că poate să fie așa.

Știu, fără să se gândească în mod deosebit la asta, că nu se află în dormitorul din casa Annei Reece. Totul îi părea foarte depărtat, deși nu părea la fel de depărtat ca acum câteva minute, când cu viziunea lacului. Acela chiar fusese îndepărtat. Acest loc era... nu putea să spună.

Pe când se întreba asupra sentimentelor diverse pe care i le aducea acel loc, auzi vocea unei femei.

— Cât mai durează? întreba aceasta.

Nu era vocea Annei Reece; și acest lucru îl determină să nu deschidă ochii.

Pe podeaua acoperită cu covor se auziră pași înfundați, apoi o voce plăcută, baritonală:

— Am să vă chem când se trezește. La urma urmei, am profitat de o ocazie. Totul trebuie făcut spontan, fără vreun gând preliminar.

Femeia îi răspunse necăjită:

— Oare controlul nostru asupra timpului nu face posibilă o mai bună abordare a acestor lucruri?

Glasul bărbătesc rămase respectuos, dar ferm.

— Nu avem nici un control dincolo de cea de-a doua buclă. Hăul dintre anul nostru convențional 7301 A. D. și secolul douăzeci și patru este atât de vast, încât...

Ea i-o tăie:

— Sunt familiarizată cu aceste argumente. Să mă anunți îndată ce-și revine.

Cargill avu impresia că femeia pleacă și de aceea se aventură să întredeschidă prudent o pleoapă. O închise imediat, dar apucase să arunce o

privire rapidă, surprinzând o femeie cu membre scurte oprindu-se în cadrul unei uși și uitându-se înapoi. Impresia inițială a lui Cargill fu că femeia are o mantie aruncată peste unul din umeri. Evident, femeia se opri pentru a rosti o remarcă de importanță capitală, pentru că vorbi din nou:

— Toate astea mă neliniștesc. Mă simt de parcă ceva ar scăpa de sub controlul nostru.

— Doamnă, acest lucru va continua să fie adevărat pentru un timp de aici încolo.

Cargill își deschise ușor ambii ochi, la auzul acestor cuvinte, ochi pe care îi ținu precaut întredeschși. Văzu că femeia poartă un fel de sutien asemănător cu acelea care însoțeau costumul de baie în anii '50 din secolul lui și că chiloții ei bleumarin dau o impresie de mers la plajă, sau că cel puțin climatul este subtropical. De umărul drept îi atârna până la glezne o mantie cu sclipiri metalice aurii. Părul întunecat strălucea cu o nuanță ușoară albăstrie și fața avea pomeți înalți și ochi adânciți. Nu era o față frumoasă, dar îi conferea o distincție aristocratică. Era o mândrie de specie, de rasă, de familie, de poziție socială.

Chiar în timp ce privea femeia, Cargill văzu cu coada unuia dintre ochi că un bărbat cu părul grizonat, cu o figură încă tânără, îl privea cu un aer prudent, care indica stupefacția. Cargill se gândi că cel mai bine ar fi să simuleze că este inconștient până la plecarea femeii, începu să suspine resemnat, dar se stăpâni la timp și închise ochii încet-încet. Femeia probabil că decisese chiar în momentul acela să plece, pentru că la următoarea otheadă rapidă ea tocmai ieșea pe ușă. Și nu se uită în urmă.

Bărbatul închise cu grijă ușa și apoi veni la marginea patului înalt, ca de spital. Adresându-i lui Cargill o privire lungă, cercetătoare, păru satisfăcut de ceea ce vedea, pentru că spuse cu un zâmbet înțeleghător:

— Eu sunt Lan Bruch – își pronunță numele foarte scurt – și vreau să te asigur că nu ești în nici un fel de pericol. Toate întrebările tale vor primi curând răspuns.

Lan Bruch ajusta comutatoarele unei mici cutii de pe masa de lângă pat.

Instantaneu, senzația lui Cargill de nerăbdare lăcomă se transformă într-o letargie confortabilă. Căscă și închise ochii.

La următoarea trezire, senzația de bine i se părea chiar mai intensă decât mai înainte. O dată cu ea îi apărură și o pornire nestăpânită să acționeze. Sări direct peste marginea patului și ateriza în centrul camerei, cu grația și echilibrul unui acrobat. Saltul îl uimi. Avusese gândul trecător că ar fi frumos

să poată face un asemenea salt, iar gândul i se transformase instantaneu în mișcare.

Se uită în jos. Era dezbrăcat complet, iar corpul acela bronzat, cu mușchi netezi pe care îl văzu sigur nu era al lui. Lângă încăpere se afla o baie. Se repezi în ea și își studie figura în oglindă. La început își zise că sigur nu e el. Dar apoi nu mai fu sigur. În mod clar părea mai tânăr și mai senin. Chipul care-l privea din oglindă aducea foarte mult cu acelea din anumite fotografii pe care și le făcuse cu mulți ani în urmă.

Cargill făcu rapid un duș, fără să fie complet nemulțumit de noua stare și fiind doar în treacăt preocupat de ceea ce i se întâmplase. Căută în jur ceva care să semene cu un aparat de bărbierit și nu găsi nimic, dar își dădu pe loc seama că nu are nevoie să se bărbierească, împreună cu senzația stranie că nici măcar nu știe cum să se bărbierească. Gândul acesta îl ului și mai mult. Dar omul acela îi promisese că va găsi răspuns la toate întrebările.

Atunci când Cargill ieși din baie, Bruch intră pe ușa care ducea spre hol. Purta cu el un veșmânt care aducea cu o mantie, pe care i-o înmâna lui Cargill. Acesta o examina curios. Apoi, pentru că haina prezenta o croială foarte simplă, o îmbracă cu ușurință. Un cordon ornamental strâns cu grijă în jurul mijlocului îi păstra țeșătura lipită de corp. Când ieși din baie – unde se întorsese, ca să se îmbrace – Cargill văzu că Lan Bruch se așezase la o masă din apropierea unei ferestre care fusese acoperită cu o draperie până în acel moment. Fusese atât de iscusit acoperită, încât nici măcar nu reușise să-și dea seama că există. Se repezi spre fereastra cu pricina în stilul lui fulgerător, proaspăt dobândit, și imediat se lăsa cuprins de uluială. Fereastra era luminată de soare, dar peste tot în jur se aflau piscuri de munți. Sub o masă noroasă se puteau vedea vag siluetele unor clădiri.

Din spatele lui, Bruch luă cuvântul:

— la loc. Servește micul-dejun și bucură-te de priveliște.

Cargill se întoarse automat. Ca prin farmec, masa se deschise și pe suprafața ei strălucitoare se împrăștiară farfurii aburinde. Două cești se umplură cu un lichid ce părea a fi cafea. Zaharniță, frișca, obiecte de masă familiare, care făceau ca scena să fie normală. Cargill se așeză, mirosi rapid cafeaua și puse în ea completarea lui obișnuită de frișca. De peste masă, Bruch începu explicațiile:

— Dacă ți-ai pus cumva problema, acesta nu este Orașul Umbrelor. Este Merlic, capitala țării numite Merlica. Suntem în anul 7301. Ai fost adus aici pentru că avem nevoie de cooperarea și de ajutorul tău. Imediat ce vei înțelege situația, vei fi trimis înapoi în capitala celor care se numesc *intermezi*, iar evenimentele vor continua ca înainte, cu excepția faptului că

noi sperăm că vei înțelege că este absolut vital ca *intermezii* să învingă *umbrele*.

Cargill dădu să-l întrerupe dar Lan întinse mâna, cerând ascultare:

— Așteaptă! Permite-mi să-ți prezint faptele în stilul meu. Ceea ce au început umbrele în secolele douăzeci și doi sau douăzeci și trei a avut mai multe implicații decât și-au închipuit ei. Ca urmare a eforturilor lor, o civilizație care nu ar fi existat în mod normal a intrat într-o stare de existență parțială și nu a devenit niciodată pe deplin reală. Vezi orașul din vale?

Și Lan arătă cu mâna spre ceața de sub ei.

— Încă nu se află acolo. Dacă vei coborî, te vei trezi de fapt în ceea ce efectiv este capătul lumii. Tu ești mai real decât mine și probabil că vei fi tulburat de acest capăt al lumii. Eu îmi accept existența parțială, dar sunt foarte hotărât să mi-o fac reală. Mă vei întreba cum se poate un asemenea lucru. Pentru început, nu voi intra în toate legile care guvernează timpul. Ele sunt foarte complexe și înțelegerea lor ar necesita o perioadă foarte lungă de condiționare...

Cargill tăcu, deși nu era de acord. Oricare ar fi fost valoarea ei, experiența lui Cargill cu lacul și statuia îi conferiseră o înțelegere a timpului care nu era deloc complexă. Îi dai vieții/energiei ceva de care să se agate și, îndată ce a învățat să se țină și să păstreze această posesiune, se naște timpul. Timpul înseamnă starea de a avea. Atunci când îi dai universului material viața/energia de care să se agațe, timpul a fost efectiv creat în acest proces. Nici nu-i trebuia să-și imagineze cât de rigidă trebuie să fie această agățare. El o trăise.

Lan Bruch continua:

— Avem un model existențial foarte solid până în preajma războiului dintre Umbre și *intermezi*. În acel punct, însă, avem o buclă, o fisură, o falie, cum vrei să-i spui, în continuumul spațiu-timp. Iar dacă ceva are loc după aceea, noi nu mai avem contact cu acel ceva. Domnule căpitan, trebuie să facem din Medica o țară reală și să determinăm astfel o realitate solidă pentru această planetă din secolul douăzeci și patru până în timpul prezent. Iar acest lucru este realizabil doar dacă *intermezii* vor câștiga războiul.

Cargill se uită încă o dată pe fereastră la nori și la vârfurile montane, apoi la orașul vag vizibil. Clătină din cap încurcat, întrebându-se și gândindu-se. „Evident, oamenii ăștia încă nu au de ce să se țină”. Dar, cu voce tare, spuse:

— Și ce trebuie să fac pentru a asigura victoria *intermezilor*?

Și atunci se întâmplă un lucru uimitor. Îl vedea pe Lan Bruch dând din

buze și răspunzându-i. Dar nu auzea nici un sunet. Se aplecă înainte, întinzându-se spre el. Dar scena însăși dispărea. Masa, Bruch în persoană, camera, totul părea să se transforme în ceață, să se cutremure și să se răsucescă. Iar apoi se întunecă. Într-o clipită, totul se duse.

Se întorsese într-un pat. Doar că de data asta era sigur că e în patul din casa Annei Reece. Cargill se trezi tresărind și înțelese simultan trei lucruri: se luminase bine de ziuă; chiar era în dormitorul din capitala *intermezilor*; și o voce care venea din aer, chiar de deasupra capului lui, îi spunea: „Semnalul pentru a acționa va fi fraza: „Vreți să mă mai vizitați din când în când?”

Pentru un timp scurt, rămase buimăcit. Oare totul să fi fost un vis, o consecință colaterală a programului de condiționare al unui dispozitiv de hipnoză folosit de Ann Reece împotriva lui? În timp ce se îmbrăca, trecu în revistă toate cele ce păreau să se fi întâmplat. Incidentul cu Merlica era cel mai tulburător. Își aminti neliniștit prima senzație că nu este cu adevărat figura lui și nici corpul lui. „Nu am fost în viitor” gândi el. „Cineva încearcă să-mi vândă idei false”.

Realitatea Merlicăi și a lacului radioactiv ca și a uriașei statui negre îi părură dintr-o dată mai puțin credibile. Cargill se încruntă supărat. Când un bărbat începe să se gândească la cam cum ar putea să arate sufletul uman, în mod sigur poate să ajungă la lucruri înflorite și răsărite. Și totuși...

Și totuși, se trezi că nu prea e dispus să abandoneze ideea că reușise pentru scurt timp să pătrundă în spatele iluziei obiectelor materiale și să privească scene mai stranii decât orice și-ar fi putut imagina mintea omenească. Își aminti vechea idee omenească, conform căreia Dumnezeu se află în oricine. Se întrebă: „Oare văzând lacul și statuia, am fost și eu o parte din Dumnezeu?” Nu prea i se părea. Avusese înainte scopul precis de a crea acele două forme de viață, dar scopul respectiv îl avusese cu un „timp” mult mai îndepărtat în urmă. Era ca și cum i s-ar fi dat să îndeplinească o misiune, cu puteri discreționare. În jurul misiunii plutea un aer de urgență, de gravitate.

Speculațiile încetară brusc, pentru că cineva bătea la ușă. Cargill deschise ușa. În prag se afla Granger, majordomul. Acesta îi vorbi ceremonios:

— Domnișoara Reece a dorit să vă informez că micul-dejun va fi servit în zece minute.

Cargill se prezintă în camera pentru micul-dejun, furios la amintirea dispozitivului hipnotic folosit împotriva lui de Ann Reece și un bărbat necunoscut. Văzu că fata e îmbrăcată într-o rochie albă subțire ca o peliculă și că deja se așezase la masă. Începu, gata enervat:

— Doar nu crezi că o să mă duci cu hipnotismul tău ieftin.

Ea îi adresa o privire triumfătoare:

— Nu e chiar hipnoză, spuse ea. Tubul electronic folosit acționează pe principiul pe care ți l-am amintit aseară, acela că unu ori unu ș.a.m.d. E egal cu un milion, un miliard, sau pentru ce e reglat. În cazul de față, e vorba de un milion. Atunci când tubul acela a fost pornit, noaptea trecută, el a determinat în creierul tău o structură de sinapse pe care o poate modifica numai un alt tub, reglat altfel.

Fata dădu din umeri.

— Se poate spune că ești antrenat. Nu mai poți să-i comunicii în nici un fel și nimănui cunoștințele pe care le ai despre planul nostru. Iar când vei auzi fraza declanșatoare, picioarele te vor duce direct la piramidă, unde vei arunca acel întrerupător. Și vei face acest lucru exact la douăsprezece, fie la prânz, fie la miezul nopții, ora de la Orașul Umbrelor, care va urma după ce vei fi primit semnalul.

— Ia stai puțin, spuse Cargill.

O ascultase cu o senzație stranie de irealitate. Acum, brusc, încerca să smulgă o victorie cât de mărunță din faptul implacabil.

— Și în ce zi, spuse el mohorât, se va întâmpla asta? Fata rămăsese calmă.

— Nu cred că data a fost stabilită. Cred că structura stabilită în mintea ta lasă loc la multe posibilități. Oricum, n-am primit această informație, motivul fiind că tu ai fi în stare să mă obligi s-o divulg. Vei afla atunci când se va întâmpla.

Ann Reece schimbă subiectul:

— Mai bine termină-ți micul-dejun. Va veni un flotor al forțelor aeriene ca să te ia într-o jumătate de oră.

Cargill uitase de forțele aeriene și fu din nou impresionat. Oamenii ăștia păreau hotărâți, iar lucrurile se mișcau repede.

□ 13 □

„Trebuie să existe ceva, trebuie să poată spune sau face ceva ca să mă asigure că lucrurile se vor fi întâmplat în favoarea mea”, se gândea Cargill, în aceeași dimineață, în timp ce stătea în picioare, înconjurat de piloții de voloare. Era evident că atacul nu va putea avea loc în mai puțin de două luni. De asta era sigur. Trăise puțin peste două luni cu Lela Bouvy și ascultase stația radio și TV din Orașul Umbrelor în toată această perioadă, până în



ultima clipă.

Pentru o scurtă clipă, în compania Annei Reece, uitase acest amănunt. Nu avea să-l mai uite niciodată. Acum trăia o existență de paradox temporar și, din câte își dădea seama, paradoxul era mult mai complicat decât putea el să spere că va înțelege. Dar va trebui să se asigure de această întârziere. Va trebui să forțeze situația după voința lui.

Se uită prudent în jur. Ziua era splendidă. Era minunat să fii viu și să stai pe acel versant de deal înverzit. Albul ca de lână al micilor nori cumulus care zburau leneș sus de tot pe cer nu făcea decât să sublinieze albastrul acestuia. Din când în când briza tulbura frunzele copacilor și mângâia copacii, aducând miros de natură în plină regenerare. La distanță se vedea apa galbenă, leneșă, a unui râu larg. Apartamentele care se înșirau între el și acea întindere uriașă de apă erau acoperite cu perdele de iederă verde de mlaștină și cu un fel de iarbă aspră și țeapănă, ale cărei frunze dințate și înalte păreau ascuțite și neprimitoare chiar și de la distanța aceea.

Cargill se întrebă dacă nu cumva se uită chiar la fluviul Mississippi. Posibilitatea îl însuflețea. Se închipui pe sine în acest secol douăzeci și patru, privind în jos la marele râu, cu apa lui nămolosă și leneșă foarte puțin schimbată după trecerea atâtor secole.

De undeva din spatele grupului de piloți, un bărbat spuse scurt:

— Tot nu sunt de acord ca acest Cargill să fie aici în calitate de consilier. Cred că e un alt truc al umbrelor.

Cargill deveni bățos și văzu că vorbitorul era un tânăr cu privire hotărâtă, cu ochi căprui întunecați și un nas acvilin. Ofițerul, pilot în toată puterea cuvântului, îi amintea de Lauer. Avea același ton întrebător, aceeași revoltă împotriva deciziilor luate de cei de sus.

Un ofițer mai bătrân, care îi fusese prezentat lui Cargill drept comandantul de zbor Greer, spuse pe un ton de ușor reproș:

— Withrow, prezența căpitanului Cargill face posibile planurile noastre. În plus, el se află aici. Suntem decizi. Părerea mea personală este că dacă vom învăța măcar puțin din ceea ce știe el despre tactica și strategia aeriană din al doilea război mondial vom fi foarte câștigați, pentru că astfel vom salva multe vieți.

— Cât despre mine, spuse Cargill, voi încerca să fac în așa fel încât și eu să supraviețuiesc atacului.

Era un subiect pe care intenționa să-l prezinte cum trebuie, și anume că depindea și se baza pe succesul lor.

Withrow nu mai avu timp să comenteze. Printre norii de vată apărură



pete negre. Aproape imediat, cerul se acoperi de voloare. Acestea veneau de peste râu, în formație strânsă, la joasă altitudine. În timp ce privea aceste mașini rapide, Cargill era conștient că toată lumea se uită la el. Așteptau o reacție. Problema era, ce reacție trebuia să aibă?

Se strădui să-și amintească ceva despre miile de avioane pe care le văzuse în acțiune, în multe situații în care stătuse în picioare pe pământul chinuit al Coreei, privind cum avioanele aliate și cele inamice manevrează în luptă.

Voloarele șuierau cam la o sută de metri deasupra solului. Aprecie viteza lor ca apropiată de cea a avioanelor cu reacție. Voloarele trecură pe deasupra lor, lăsând în urmă fâșâitul aerului torturat de trecerea lor. Cargill se întoarse să le urmărească zborul, dar deja intraseră în strălucirea soarelui răsărit pe cerul estic. Era limpede că sosise timpul să spună și el ceva.

Începu cu o întrebare:

— De ce natură este asaltul pe care îl plănuți? Vreți să atacați în formațiune de zbor sau cu nave individuale care atacă în picaj?

Withrow îi răspunse cu răceală:

— Piramida lor de protecție cade, iar noi ne năpustim înăuntru.

— Avem intenția să atacăm, fără să ne pese de pericole, spuse și comandantul Greer.

Cargill rămase tăcut. Cunoștea acest tip de atitudine, care era foarte sănătoasă, cu excepția unui amănunt. Spuse:

— Aș dori să văd toate astea din partea cealaltă, înainte de a vă expune ideile mele.

Și arată cu degetul spre cer.

— De acolo, de sus. Putem să urcăm?

Stătea așezat pe scaunul copilotului, în cabina de control, și privea cum urcă volurul. Mașina săgeta văzduhul precum o stea căzătoare. Cargill era presat în scaunul lui. Tot sângele părea să-i fi părăsit corpul. Apoi simți cum nava trece la orizontală și văzu pământul curgând pe sub el. Cargill se întoarse în cele din urmă spre oamenii care se îngrămădiseră într-un șir de scaune mici în cabina de control. I se adresă comandantului Greer:

— Câte arme aveți la bord?

Ofițerul se aplecă în față și îi arată un dispozitiv de declanșare din fața pilotului.

— De aici, spuse el, se poate vedea tot ce e sub noi. Nu trebuie decât ca aceste reticule să se fixeze pe țintă, apoi se apasă declanșatorul. Tubul de

un miliard intră în acțiune.

Cargill înclină din cap, nefericit. Unu ori unu ori unu ori unu ori zero fac la tubul ăsta un miliard, putere care poate fi variată după dorință. La colegiu, învățase niște trucuri aritmetice. Acolo matematica spunea că unu ori unu fac unu și jumătate, sau că unu plus unu fac trei. Dar aici era vorba de un milion, miliard, „catralion” de ori mai mult. Iată sursa energetică a acestui secol: un tub variabil. Din ceea ce văzuse și auzise, înțelesese că e vorba de un flux energetic de natură non-electrică.

Se opri din considerațiile energetice. Viraseră și se întorceau în mare viteză spre oraș. Traversară râul ca un glonț. Orașul se vedea neclar sub ei și îndată se și catapultau pe deasupra unei păduri imense, Un al doilea oraș trecu într-o clipită pe sub ei, apoi îl mai văzură o dată, după ce volorul lor și celelalte din formație făcură un viraj perfect în U, iar apoi orașul se pierdu din nou în negura depărtărilor. Viteza acestor voloare era colosală. Cargill nu putu să nu admire modul în care înghițeau distanțele.

Înainte de a mai spune ceva, capitala se și arătase în fața lor, iar voloarele începuseră să coboare. Pământul se repezea spre ei. Văzu în față poligonul de tragere. Pilotul debloca dispozitivul de tragere și atinse cu blândețe trăgaciul. De sub burta aparatului izbucni un fascicul plan de o putere colosală. Avu o scurtă viziune a unui infern de flăcări și apoi totul rămase în urma lor.

Din spatele cabinei de control se auzi vocea ironică a lui Withrow:

— Ei, domnule căpitan Cargill, ce sfaturi ne puteți oferi?

Omul era de-a dreptul arogant. Tonul arăta că cel puțin el considera forțele aeriene ale *intermezilor* ca fiind perfecte. Era clar că nu va acorda nici o valoare unor sugestii minore, venită din partea unui om apărut acolo dintr-o epocă întunecată a secolului douăzeci. Cargill trase aer în piept și acceptă provocarea.

— Standardele de luptă ale acestei forțe aeriene sunt prea coborâte. Orice rezistență mai serioasă va zădărnici atacul, după părerea mea. Și în mod sigur va exista o rezistență. Anumite comentarii pe care le-am auzit trăgând cu urechea spun că *umbrele* vor fi covârșite în primele minute ale atacului. Ó asemenea idee este de domeniul fantasticului.

Diplomat, nu se uită direct la niciunul dintre piloți, ci continuă să vorbească pe lângă ei.

Le prezintă din experiența lui de luptă cazuri în care divizii întregi fuseseră retrase din luptă pentru că oamenii fuseseră pregătiți de ofițeri care nu știuseră cum să le insufle soldaților spiritul ofensiv.



— Asemenea divizii, explică el, pot fi masacrate de forțe de rezistență care în mod normal nu ar fi în măsură nici măcar să încetinească o divizie.

Și continuă, pe un ton implacabil:

— Șocul pe care îl suportă sistemul nervos al unui om aflat sub tirul inamic pentru prima oară trebuie trăit ca să fie înțeles. La sol, metoda folosită era să fie depus pe o plajă inamică, sau să fie introdus în vreun fel într-o bătălie, pentru ca apoi să se bazeze doar pe pregătirea lui ca să continue. Aceia care supraviețuiesc unei serii de asemenea angajamente devin veterani bine antrenați. Asta cu condiția ca ei să fi fost bine pregătiți de ofițerii lor. În forțele aeriene, bombardierele își lansau bombe și apoi se îndreptau spre casă. Astfel, echipajele se aflau sub foc intens doar câteva minute la o misiune și cei care supraviețuiau deveneau cumplit de îndemânatici și de vicleni.

Îndrăzni să facă o pauză în acel moment și să se uite rapid la figurile ofițerilor. De mult nu mai văzuse atâtea figuri palide. Continuă imediat.

— În ceea ce privește sugestiile specifice pentru voloare, iată cum văd eu lucrurile. Trebuie să aveți arme și în spate, ca să puteți să trageți în țintă și din apropiere și de la îndepărtare. În plus, cred că voloarele care execută efectiv atacul trebuie să aibă o protecție formată din voloare de luptă. Orice atac ar trebui să fie făcut în formație desprinsă, din toate părțile, la intervale neregulate și fără un model previzibil. Acest lucru ar trebui exersat. Apoi schimbă subiectul:

— În privința piloților, permiteți-mi să le țin câteva cursuri în următoarele săptămâni. Trebuie să-i obișnuiesc cu ideea că s-ar putea să stea sub foc inamic ore întregi.

Cargill dădu din umeri.

— Acum aș vrea să mă gândesc la lucruri mai avansate. Să coborâm.

Aterizarea fu lină ca oglinda. Traseră la o clădire imensă, cu profil aerodinamic. Cargill vorbea absent cu Greer, dar îl privea atent pe Withrow mergând spre un grup de ofițeri aflați sub un pavilion. Când se mai uită o dată, grupul părea să fie cufundat într-o conversație palpitantă. Imediat după aceea, unul dintre ei se apropie. Cargill îl recunoscuse pe ofițerul care îl transportase de la casa Annei Reece până la aeroport. Se numea Nallen.

Omul vorbea foarte firesc:

— Dacă domnul căpitan este gata, pot să-l conduc acasă.

Comandantul Greer îi luă mâna.

— La revedere, domnule căpitan. Recomandările dumneavoastră m-au șocat, dar deja înțeleg ceea ce vreți să spuneți.



Cargill acceptă propusa strângere de mână, dar gândul îi era la Nallen și la Withrow. Aceștia făceau în mod evident parte dintr-un grup separat. Iar el era decis să afle ce scopuri are acest grup.

Câteva minute mai târziu, se afla într-un volor care se îndrepta spre oraș. Nu trebui să aștepte prea mult. Withrow ieși din cabina de comandă, urmat de alți doi ofițeri. Se așează într-un scaun aflat în fața lui Cargill. Afișa același surâs ușor ironic de mai înainte.

— Domnule căpitan, spuse el, trebuie să-mi cer scuze. Am adoptat un ton arogant pentru a-mi ascunde adevăratele intenții. Reprezint un grup care se opune războiului cu umbrele. Părerea noastră este că nu sunteți categoric în favoarea unui atac. În consecință, dorim să vă cerem sfaturi și să vă oferim și noi sfaturi. Trebuie să încercați să o convingeți pe domnișoara Reece să se ralieze punctului dumneavoastră de vedere. Grannis ne spune că cea mai bună metodă ar fi să încercați să faceți dragoste cu ea.

— Grannis! veni ecoul din partea lui Cargill.

Se lăsă pe spate, lovit, lăsându-se purtat de toate valurile șocului simțit. „Dar, se gândi el în cele din urmă cu o seriozitate de bufniță, asta chiar nu are nici o noimă”. Grannis era umbra aflată în spatele tuturor acestor planuri criminale. Atunci, cum să-i sfătuiască el...

Se trezi că rămâne înțepenit. Era posibil ca în toată povestea asta să nu aibă nici o speranță. Problema cea mai mortală dintre toate consta în faptul că dacă lui Grannis nu-i plăcea vreuna din variante, o putea anula simplu, prin controlul timpului... „La dracu' cu asta!” își zise Cargill supărat. O să lupte cu acest... obiect cu toate instrumentele pe care le are la îndemână. Iar Withrow și oamenii lui puteau fi un asemenea instrument. Întrebă scurt:

— Ce fel de organizație aveți?

Ascultă gânditor cum Withrow îi prezintă o descriere a unui grup foarte eteroclit de oameni, în majoritatea lor oameni de afaceri sau ofițeri de vârstă medie, care se întâlneau pe la casele lor și discutau mai mult sau mai puțin deschis despre opoziția lor față de războiului care bătea la ușă. Pe Cargill îl surprinse o revelație: grupul acesta fusese protejat până acum de însuși caracterul său deschis. Evident, opoziția era cunoscută, dar probabil că puterea nu o lua prea mult în serios, probabil exact pentru că discuțiile erau deschise. Era la fel de probabil ca oamenii din guvern să fie cam proști și să nu recunoască o rebeliune nici când o văd în fața ochilor.

Atunci când Withrow termină expunerea, Cargill îl întrebă:

— Câți oameni aveți? Nu doresc decât o aproximație.

— În jur de șaizeci de mii.



Un număr neașteptat de mare pentru Cargill, care fluieră a mirare. Spuse încetisor:

— Va trebui schimbată structura organizației. Prea mulți se cunosc unii pe alții și în plus nu este deloc sigur cum vor reacționa în timp de criză.

Și le descrie sistemul de celule folosit de comuniști în secolul douăzeci, în care doar șase indivizi se cunoșteau unul pe celălalt, cu excepția liderului, care avea legături cu liderii altor grupuri.

Cargill continuă explicația:

— Nu-mi place să vă dezvălui lucrul ăsta, dar pe vremea mea au cucerit jumătate din lume și trebuie să recunosc că am căpătat un anumit respect pentru metodele folosite de ei, deși n-am nici un respect pentru etica lor criminală, aflată în spatele folosirii inițiale a sistemului. Ceea ce-i oferă merite sistemului, e faptul că se folosește pentru a opri un război, nu pentru a-l declanșa.

Apoi continuă, mai înviorat:

— Fiecare celulă și fiecare grup de celule ar trebui să primească misiuni specifice. Estimați câte proiecte sunt necesare și începeți să le planificați exact pentru fiecare grup de celule, pentru fiecare celulă și pentru fiecare individ din grup, ca să știți toți ce au de făcut atunci când primesc semnalul. După cum am spus, în secolul douăzeci am avut ocazia să fiu martor la multe răsturnări violente de guvern. De aceea, faceți o listă cu toți oamenii care, cu mare probabilitate, vor provoca necazuri, sau care ar putea să fie puncte de coalizare a adversarilor. La momentul stabilit dinainte, îi veți pune pe toți în stare de arest, veți lua controlul nodurilor de comunicație și începeți să emiteți ordine. Atrageți, dacă puteți, de partea voastră liderii militari importanți. Atunci când rezultatul este nesigur, un lider cu o forță importantă la dispoziție poate să încline balanța.

Urmaseră câteva întrebări din partea lui Withrow dar, în mare, ele implicau repetarea celor deja spuse de Cargill. În timpul ultimelor minute de zbor, Cargill păstră tăcerea. Se gândi la visul lui cu Merlic, orașul din munți din anul 7301 al erei noastre. „În mod sigur, voi acționa împotriva cererii lor”, se hotărî el. Dacă *intermezii* trebuie să câștige acest război pentru ca Merlica să devină o realitate, atunci, prin oprirea războiului, am să le distrug toate șansele”.

Totul părea fantastic și îndepărtat, invalidându-i întrucâtva considerațiile pe marginea forței vitale. Și totuși, avea convingerea încăpățânată că evaluarea lui a ceea ce se „întâmplase” în Merlic era corectă. Dacă întâlnirea dintre el și Bruch avusese loc în vreo modalitate ciudată,



atunci planul pe care i-l prezentase Bruch era un truc pe care cineva voia să-l aplice pe el. Cine ar fi putut fi acel cineva, nu avea idee. Și, într-adevăr, chiar i se părea improbabil când aborda problema în acest mod.

Cine sau ce din tot universul să fie în măsură să-i joace lui asemenea feste? Pe de altă parte, dacă totul era o fantezie, atunci acest plan de a opri așteptatul război dintre *intermezi* și *umbre* – înainte ca el să fie convins să dezactiveze piramida protectoare – era cel mai sănătos și mai firesc lucru care trebuia făcut. Viitorul va trebui să-și poarte singur de grijă, așa cum o făcuse atâta timp până acum.

În ciuda îndoielilor asupra realității a ceea ce se întâmplase deja, Cargill nu prea dorea să renunțe la gândurile pe care le avusese legate de posibila natură a spiritului uman. Mai mult decât atât, avea niște amintiri din „visul” lui, pe care voia să le analizeze imediat ce va avea câteva ore de răgaz. Lucrurile imaginate de el despre spațiu-timp în cadrul acelui vis aveau o noimă. Ciudată, dar noimă. Simpla posibilitate ca universul material să fi existat câteva milioane de ani invalida toate ideile despre originea forței vitale. Prin implicații, toate aceste idei se bazau pe cele câteva mii de ani de istorie. Vârsta imensă a continuumului nu poate fi ignorată. Era evident că forța vitală trebuie să fi evoluat de la începuturile ei îndepărtate, în linie directă.

Dacă exista o asemenea chestie vie, pe care oamenii au numit-o suflet, ea era la fel de vie cu cealaltă chestie vie, numită Dumnezeu. Și diferită, așa cum lumina strălucitoare e deosebită de întuneric, din imaginile invocate de mințile omenești în epocile întunecate, ignorante ale evoluției omenirii.

În starea lui de „vis”, își aminti Cargill tulburat, percepușe lucruri care, acum, când se gândea la ele, duceau direct la posibilitatea ca el să fie în stare să repete experiența pe care o avusese deja. Pe baza acestei amintiri, existau lucruri pe care le putea face ca să știe mai multe. Îndată ce va avea timp, va trebui să mai facă un efort intens.

Nu putea să scape de senzația că viitoarea lui acțiune în această direcție era la fel de vitală ca acțiunile de pe celelalte planuri.

Aflat lângă el, Withrow îi spuse că au ajuns la destinație.

În vreme ce mașina executa manevrele de aterizare, Cargill își aminti de Ann Reece.

— Am să-i fac curte micuței doamne, spuse el, râzând. Nu cred că voi obține ceva, dar o va distra de la alte lucruri.

Dar până să o vadă trecu o săptămână. Iar atunci, ciudat și alarmant, ea alege să rămână acasă într-o seară în care el avea întâlnire cu Withrow pe

terasa dinspre grădină.

□ 14 □

Noapte. Sosise timpul să se întâlnească cu Withrow. Problema era, se gândi iritat Cargill, că Arm Reece nu avea nici cea mai mică intenție să plece din salon. Așezat pe scaun, se uita cum fata măsoara camera în sus și în jos. Brusc, se opri din mers și se uită la el cu o privire supărată.

— În ciuda tuturor eforturilor mele din ultimele zile, începu ea, ai reușit, continuând pe un ton acuzator. Ai amânat atacul cu cel puțin o lună, posibil mai mult. Am încercat să-i conving că e o șmecherie de-a ta, dar comandantul Greer a jurat că criticile tale au relevat o slăbiciune gravă a atacului nostru. Iar liderii au acceptat asta.

Se apropie de el, fără urmă de acea bună-creștere foarte naturală, ironică la adresa lui, pe care se obișnuise să o aștepte din partea ei.

— Domnule căpitan Cargill, spuse ea cu asprime, jucați acest joc mult prea bine ca să-i convină grupului nostru. Ara decis să acceptăm întârzierea de data aceasta, dar...

Se opri. Buzele ei pline se îngustaseră într-un zâmbet amenințător.

Cargill o studia fascinat. În ciuda dorinței lui de a o scoate din joc, însăși profunzimea convingerii ei îi trezise interesul. Spuse fără grabă:

— Ceea ce mă intrigă, este că o femeie tânără și frumoasă ca tine trebuie să fie o conspiratoare, într-un joc de-a războiul, care ar trebui să fie doar al bărbaților.

Cuvintele le rostise cu seriozitate. Abia după ce le spuse își dădu seama că ele ar putea fi deschiderea pentru partida de sex recomandată de Grannis. Deci se iveră încă o posibilitate. Se ridică în picioare.

— De unde vin eu, spuse el, o fată știe foarte clar că atunci când o fluieră un bărbat în uniformă, n-o face ca să vorbească despre înalte idealuri pentru care luptă.

Această remarcă trebuie să fi picat foarte neașteptat, aterizând peste gândurile ei aflate în cu totul altă direcție. Ea îi adresă o privire surprinsă și apoi pe fruntea ei se lăși o cută. Îi spuse scurt:

— Ține-te departe de mine.

Cargill se apropie încet de ea. Lui personal i se părea că Grannis a „citit-o” foarte prost pe această tânără rece ca gheața, dar acum vedea cu atât mai mult în tulburarea ei rezolvarea celei de-a doua probleme a lui.

— Cred că ai crescut în condiții foarte ciudate. Este neobișnuit să vezi



cum o femeie curajoasă se teme atât de mult de ea însăși.

Ann Reece încetă să se mai retragă. Vocea ei îi arătă pe loc că a atins cu cuvintele lui locuri foarte sensibile. Îi spuse tăios:

— Grupul nostru are un scop unic: să distrugă umbrele. Când acest lucru se va îndeplini, voi avea destul timp să mă gândesc la căsătorie și la nașterea unor copii.

Cargill se opri la un metru în fața ei.

— Eu pot să-ți spun chiar acum că ai luat-o exact pe panta opusă tendinței pe timp de război. Rata natalității crește, nu scade. Toate spitalele sunt pline de femei care poartă hotărârea disperată a vreunui bărbat ce vrea să supraviețuiască războiului măcar prin progenituri.

— Noi ne vom căsători cu supraviețuitorii, spuse calm Ann Reece. O fată, mai ales una care nu trăiește prea bine, ar face o prostie mare să poarte copilul unui bărbat mort.

Cargill îi replică sec:

— Când am să le țin cursurile piloților de voloare, am să fiu fericit să le comunic că fetele consideră că soțul ideal este un civil.

— N-am spus asta. Am spus...

Cargill i-o tăie. Cu fata asta nu ajungea nicăieri și prin urmare cu cât o băga în focul luptei mai repede, cu atât mai bine.

— Și atunci cum rămâne cu bărbatul pe care l-ai programat atât de simplu să dezactiveze piramida de protecție din inima Orașului Umbrelor? Vrei să-mi spui că nu va obține nici măcar un sărut de rămas-bun din partea unei fete frumoase?

Înainta spre ea și încercă să o ia în brațe. Ea îi scăpă și se retrase spre ușă. Cargill o urmă râzând, atent ca nu cumva să se miște prea repede și s-o prindă. O clipă, Ann Reece ezită și apoi, cu fața stacojie de furie, o luă la fugă pe coridor și apoi pe scara cea lată. Cargill auzi ușa trântită de la dormitorul ei.

Mina amuzată îi dispăru repede. Calm, calculat, Cargill se grăbi să treacă dincolo de ușile franțuzești și să iasă în întuneric. Un minut mai târziu, discuta cu Withrow și afla ceea ce se așteptase pe jumătate, anume că va fi nevoie de cel puțin o lună ca să structureze organizația lui pe bază de celule. Prima săptămână arătase deja viteza cu care urmau să se deruleze evenimentele care puteau fi așteptate. Comentariul final al lui Cargill fu:

— Cel mai important este ca, în cazul în care iese prost, să sufere doar indivizii, însă organizația să rămână intactă.



Se despărțiră cu această idee.

Mai târziu, în drum spre dormitorul lui, cedă impulsului și bătu la ușa Annei Reece.

— Pot să intru? întrebă el.

Nu se auzi nimic, apoi răspunsul indignat:

— Să nu îndrăznești să atingi ușa!

Cargill răsuci zgomotos de mâner. Ușa era încuiată. El continuă, zâmbind în sinea lui, fără a simți nici urmă de rușine sau vinovăție. Credea cu tărie, ca nouăzeci la sută din toți soldații pe care îi întâlnise vreodată, că în timp „de război orice femeie este o posibilă cucerire. Și cum ar fi putut să-i încerce atitudinea altfel decât urmărind-o?

Iar o dată începută urmărirea Annei Reece, această urmărire trebuia să continue. Cu toate acestea, atunci când ajunsese în camera lui, gândurile o luară în altă direcție. Se așeză în pat, amintindu-și de vremea când fusese rănit în Coreea și avusese acea experiență cu senzația de îndepărtare. „Trebuie să ajung la aceeași senzație”, își spuse el.

Și senzația veni peste el imediat. Moment cu moment, trecu din nou prin experiență, mai întâi trecând prin ea cronologic, apoi în sens invers. De fiecare dată încercă să găsească momentul în care trecuse de la viață la starea de moarte iminentă atinsă atunci. Remarcă în el o tot mai pronunțată senzație de emoție, de așteptare, o convingere tot mai mare că ceva era pe cale să se întâmple.

Brusc, tot trupul îi fu străbătut de o senzație electrizantă. Văzu în depărtare o minge aurie rotindu-se în spațiu. Era atât de frumoasă! Încercă să închidă ochii sau să se uite în altă parte. Nu reuși. Era frumusețea însăși.

În vreme ce o privea, remarcă că sfera emite scânteii în timp ce se rotește. Acum observă că sfera aurie este formată din nenumărate forme similare, care făceau parte din ea.

„la te uită”, se gândi el minunându-se, „conține întregul univers fizic. Este universul”.

Un vârtej negru se interpuse între el și obiectul auriu, ascunzându-l, murdărindu-l. Iar el știa atunci cine era dușmanul – întunecimea, neantul.

Fu cuprins brusc de o teroare irațională, o panică mortală. Urmă o senzație inexplicabilă, dar imperativă, legată de bătălia care avea loc acolo – de fapt, aici!

Faza de viață a acestei zbateri era aproape pierdută. Toți cei legați de acest gigantic conflict vor fi doborâți în dezastrul care va urma, De la această forță vitală se așteptase multe, dar ea se dovedise a fi oprimentă, lipsită de

gândire, lipsită de creativitate. Atât de primitiv este spiritul scufundat în ea, încât nici măcar moartea nu i-a adus cunoștința propriei identități. De multă vreme deja, același spirit era prins în stereotipe capcane ale vieții.

Nici măcar nu mai suspecta înfrângerea. Așa cum stăteau lucrurile, orice dezastru major ar fi survenit putea să aducă distrugerea definitivă...

Cargill își revenea încet-încet, devenea conștient că se întoarce din acea experiență fantastică. Se uită în jur, prin dormitorul din reședința Annei Reece, și se întrebă cât de. Nebunești pot să devină gândurile unui om. „Va trebui să încetez cu treaba asta, gândi el, încă tremurând. Dacă mai am câteva coșmaruri ca ăsta, o să încep să cred că soarta întregului univers depinde de această luptă dintre *intermezi* și *umbre*”.

Trebuia să recunoască: ajunsese la niște rezultate, la niște concluzii, Orice ar fi înseninat aceste vise stranii, ele erau niște fenomene. Și, ceea ce era mai important, putea să producă asemenea manifestări ciudate după propria voință. Două succese din două tentative nu erau o dovadă absolută, dar gândise lucruri, sau mai degrabă cunoscuse niște lucruri în timpul acestor experiențe care sugerau niște căi de percepție neexplorate până acum.

Erau gânduri despre spațiul care izvorâse din materie. Gânduri despre creație și distrugere. Metode ordonate pentru îndepărtarea iluziei care se numea universul material. Gânduri despre tipul de fluxuri energetice care se legau de iluzie și de frumusețe...

Frumusețe? Cargill își aminti de sfera aceea de aur și se crispă. La vremea aceea i se păruse suprema începere a vieții, dar nu era. Acum se simțea complet convins de acest lucru, pentru că frumusețea se concentrează. Frumusețea era lumina care păstra optimismul acestei vieți. Frumusețea atrăgea toată atenția, era scopul final al oricărei cutezanțe. Atracția îndepărtatei frumuseți îl făcea pe om să continue să se zbată întreaga lui viață. Iar dacă, vreodată, atunci când prindea ceva și acel ceva nu avea strălucirea văzută de el înainte, se întrista, se îmbolnăvea. Iar atunci se întâmpla una din două: fie tristețea se transforma în apatie și moarte, fie tristețea se transformă în apatia extatică a unei alte licăriri îndepărtate a frumuseții – viața după moarte.

Frumusețea ar fi doar un aspect al Gândului Primordial. Gândul Primordial nu era decât un aspect... al cui, a ce?

Cargill dormi fără să se odihnească. Se trezea cu amintirea unei sfere aurii atât de frumoasă încât de două ori se surprinse suspinând extaziat. Deliberat, își spuse că ar trebui să înceteze să fie un prost. La urma urmei, avea nevoie de tot somnul pe care-l putea obține. I se păru că imediat după ce în sfârșit reuși să închidă ochii, îi bătu la ușă Granger, care îi transmise un



mesaj:

— Domnule, a sunat comandantul Greer. Peste o oră va veni să vă ia o navă.

La micul-dejun, nici urmă de Ann, ceea ce îi reaminti că se decisese să-i facă curte. Problema era că ea îl evita în mod vădit. În timpul zilelor care au urmat, nu reuși să o vadă decât foarte fugar. Imediat ce intra într-o cameră, ea pleca. De câteva ori, fata părăsi casa chiar atunci când el se întorcea după o zi obositoare de muncă. În fiecare seară, fără excepție, îi încerca ușa. Era întotdeauna încuiată, deși nu întotdeauna putea fi sigur că ea este înăuntru.

Trecu așa o lună. Iar organizația secretă încă nu avea o mărime satisfăcătoare. Problema, după spusele lui Withrow, era că oamenii cunoscuți ca opozanți ai războiului se adaptau prea încet la ideea că un guvern ar putea să fie învins dinăuntru. Se părea că, în această epocă îndepărtată, o asemenea idee era mult prea nouă.

Timp de șase săptămâni, Cargill fu ocupat cu forțele aeriene. Zbura până la baze îndepărtate, unde ținea cursuri. Astfel a fost în măsură să vadă și cât de întins este teritoriul *intermezilor*. Acești *intermezi* își numeau teritoriul America. Această pretenție, dat fiind numărul lor redus, era revelatoare în privința lipsei lor de viziune globală.

Această nouă civilizație avea granița de vest la dealurile de la poalele Munților Stâncoși, cea de nord la ceea ce Cargill credea că ar fi granița sudică a statului Montana, granița de est fiind o curbă care pornea din vârful cel mai sudic al lacului Michigan și mergea aproximativ în direcția sud-est. În sfârșit, granița de sud consta în nordul Texasului. Deși era un teritoriu imens pentru doar trei milioane de oameni, se putea spune cu certitudine că și-l controlau ferm.

Cargill era convins că acești oameni erau în măsură să-și extindă dominația asupra întregului continent. Acești *intermezi* foloseau, fiecare în parte, o suprafață imensă de pământ. Își aminti de milioanele de oameni fără pământ ai secolului douăzeci și îi trecu imediat prin cap că greșelile trecutului erau pe cale să fie repetate. „Dacă am să ies viu din toată povestea asta, își spuse el, am să încerc să pun capăt acestei situații”.

Oriunde se uita în jur, vedea lucruri pe care le putea aprecia mai bine, deoarece fusese martor, în epoca lui, al consecințelor acelor situații. De multe ori, își notă mental că va trebui să facă ceva în privința asta. Dar mai târziu.

Cu fiecare zi care trecea, se convingea tot mai temeinic că el, cu cunoașterea lui automată, va putea fi de un enorm ajutor oamenilor din

această epocă avansată. Iar asta îi întărise siguranța. Simțea în el o nerăbdare, o dorință de a acționa, care totuși avea în spate o enormă precauțiune instinctivă. Folosea cuvintele ca pe niște unelte, fiind mereu conștient de posibilul pericol care îl putea atinge în orice moment.

Această precauție se dovedi salvatoare într-o seară, când intră în casa Annei Reece. Tocmai traversa holul acoperit cu un covor gros, îndreptându-se spre camera de zi, când auzi o voce pasională de bărbat:

— Am intenția să vă omor pe amândoi atunci când o să vină.

Cargill se opri din mers. Ann îi răspundea necunoscutului:

— Ești nebun. O să fii spânzurat pentru asta.

— Taci! i-o reteză vocea cea pasională. Te cunosc. Tu ai pornit toate astea. Tu ești cea care s-a asociat cu umbra aceea, cu Grannis. Am auzit totul, cum a venit la tine acum un an și cum de atunci nu faci decât să fii unealta lui.

— Nu eu am pornit totul, răspunse fata pe un ton ferm. Voloarele erau deja construite, planurile erau făcute. Abia după aceea a luat Grannis legătura cu mine. Am raportat guvernului și de atunci sunt persoana de contact.

— Exact ce-am spus și eu! izbucni bărbatul, vizibil satisfăcut că are dreptate. Tu ești contactul. Când tu și individul cel nou veți fi morți, toată povestea asta putredă o să se termine.

Cargill nu mai auzise nimic, pentru că o luase la goană spre ușa din față. Presupusese că omul care voia să-i asasineze intrase prin grădină și că probabil se afla acum în camera de zi și se uita la celelalte intrări. Cargill se strecură pe ușa din față, ocoli casa, intră pe poartă și – acum pe furiș, deși tot destul de rapid – traversă terasa. Una dintre ferestrele franțuzești era deschisă. Se făcu una cu zidul lângă fereastră, parțial ascuns de obloanele de lemn. Acolo se opri, pentru a evalua situația dinăuntru.

Intrusul vorbea pe un ton pițigăiat:

— Ai mei au fost *planiaci*. Au încercat să facă antrenamentul de *umbre* și au ratat. Dar au venit aici și m-am născut într-o casă bună. Am fost crescut civilizat, am fost bine instruit. M-am însurat cu o fată minunată și am doi copii frumoși. *Umbrele* sunt cele care au făcut posibil lucrul ăsta, continuă el, pe o tonalitate și mai ascutită. Tu și ticăloșii tăi de asasini, care plănuiești atacul, urâți *umbrele*, pentru că ați eșuat cu toții. Iar acum încercați să ne forțați pe noi, ceilalți, să vă acceptăm convingerile găunoase. Vrei să distrugi ceea ce nu ești suficient de deștept să învingi.

Cargill îl văzu pe individ, un bărbat care inspira putere. Stătea cu



spatele la terasă și avea între degete un scuiător miniatural, îndreptat aproximativ în direcția fetei.

Ann Reece spuse disprețuitor:

— Ar trebui să-ți fie rușine, om în toată firea, te porți ca un copil laș! Te-ai gândit la ce-o să se întâmple cu soția și copiii tăi dacă faci acum vreo prostie?

Ann Reece avea o voce calmă și puternică. Arăta de parcă i-ar fi revenit tot curajul. Fata continuă:

— Am să-ți mai ofer o șansă. Pleacă acum și n-am să raporteze incidentul. Repede, hotărăște-te.

— O să-ți arăt eu ce am decis, spuse omul cu violență în glas, fluturând amenințător scuiătorul. Așteaptă tu o secundă...

Probabil că auzi un sunet sau remarcă schimbarea la față a Annei Reece, pentru că începu să se întoarcă. Placajul lui Cargill îl prinse în această poziție dezechilibrată. Bărbatul, masivul bărbat a căzut greoi la podea. Rapid, cu brutalitate, Cargill se aruncă peste el, conștient că Ann Reece pusese mâna pe scuiător.

— Dă-te la o parte! strigă ea la Cargill. Îl omor! Și necunoscutul începu să strige:

— Ajutor! Mangot! Gregory!

În cameră se auzi un sunet, apoi o voce spuse calm din cadrul ușii:

— E în regulă. Ann, lasă arma jos. Cargill, ridică-te. Cargill ezită și apoi, încă agitat din cauza pericolului trecut, se ridică în picioare. Era nedumerit. Situația îi părea cumva nefirească. Se întoarse încet și văzu doi oameni în uniforme de piloți de volor. Bărbatul care vorbise îi întoarse privirea cu fermitate.

— Domnule căpitan, a fost doar o încercare, spuse el. Avem rapoarte cum că ar exista o mișcare subterană și am decis să vedem care ar fi reacția dumneavoastră.

Chiar în timp ce vorbea, mintea lui Cargill se grăbise să treacă în revistă evenimentele, dar nu găsisese nimic neobișnuit. Ann își jucase propriul ei rol – de ce nu? Era potrivită pentru așa ceva și era personajul ei, iar el făcuse exact ceea ce ar fi trebuit să facă. Spuse încet:

— Sper că ați aflat ceea ce voiați să aflați. Pilotul îi răspunse, cu o franchețe aparentă.

— Exact ceea ce voiam să aflăm.

Pilotul se înclină în fața Annei Reece, care era neobișnuit de palidă.



— Permiteți-mi să vă felicit, domnișoară Reece, pentru curajul dumneavoastră. Nu dați vina pe noi. Cel care a sugerat acest test a fost Grannis.

Bărbatul cel masiv, care tocmai se ridica de la podea, spuse scurt.

— V-ați comportat foarte bine. Acum, să plecăm. După plecare lor, Cargill se apropie de tânăra femeie și îi spuse:

— A fost foarte urât din partea lor. Ia loc aici. Oamenii ăștia nu-și dau seama ce șoc poate fi un asemenea lucru pentru sistemul nervos.

Între timp, se gândea: „Din nou Grannis! Ce urmărește de fapt umbra asta?”

Ann Reece îi permise să o conducă până la un fotoliu. Se uită la el în sus, încă foarte albă la față, apoi spuse cu voce pierdută:

— Mulțumesc că mi-ai salvat viața, domnule căpitan.

— Păi nu ți-am salvato, spuse Cargill. La urma urmei, nu a fost nici un moment amenințată.

Ea îi răspunse bățos:

— Tu nu știai asta când l-ai atacat. Nu știu cum te-aș putea răsplăti vreodată.

— Las-o baltă. Credeam că-mi salvez și propria viață.

Dar raționamentul lui trecu pe lângă urechile ei.

— M-au testat pe mine, spuse ea. Pe mine! Era furibundă.

Cargill începu să spună ceva, dar se opri la timp, înțelese pentru prima oară că fata aceasta trecea printr-o experiență emoțională profundă, Se uită la ea câteva clipe cu mare atenție, apoi îi luă mâna.

— Cred că cel mai bine ar fi să mergi în camera ta și să te întinzi în pat.

Ea îl lăasă să o conducă. În ușa dormitorului ei, se opri, în obraji îi apărură o ușoară îmbujorare. Îi vorbi fără să se uite la el.

— Domnule căpitan, spuse ea, în seara asta am înțeles de ce spui că eu nu am habar ce este un război, îmi pare rău că te-am adus într-un asemenea pericol. Mă vei ierta vreodată?

Cargill se gândi la iminenta rebeliune și spuse calm:

— Am intrat în joc, am acceptat provocarea, am să mă lupt cu toți ca să supraviețuiesc. Acum, trebuie să stai întinsă, adăugă el.

Îi deschise Annei ușa, Ea intră și apoi în obraji roșeața i se accentua, îl privi scurt în ochi și îi spuse dintr-o suflare:

— Domnule căpitan, ai spus odată ceva despre o răsplată pentru un

soldat... Seara asta, când o să încerci ușa, vei vedea că... se deschide.

Și se strecură în cameră. Ușa se închise încetișor, lăsând în urmă parfum ei discret. Cargill porni încet spre propria lui cameră. Era mai emoționat decât ar fi fost dispus să recunoască.

Singura lui problemă fu că, o oră mai târziu, când încercă ușa ei, aceasta era tot încuiată.

Cargill rămase foarte mirat în fața ușii, puțin iritat, dar nu foarte dispus să renunțe. Cele mai multe dintre fetele pe care le curtase în cariera lui nu cădeau cu ușurință în brațele unui bărbat. Trebuia să stabilești o afinitate, iar în cazul Annei se părea că gestul lui eroic nu era de ajuns. Încă mai stătea acolo, nedecis, când auzi un sunet înăuntru. În clipa următoare, ușa se deschise, iar fata, de o paloare stranie, apăru în deschizătura ușii nu mai lată de zece centimetri. Cargill văzu că poartă un neglijeu albastru și mai nimic pe sub acesta. Ea îi șopti:

— Pur și simplu, nu pot să mă obișnuiesc cu ceea ce am spus. Te rog să mă ierți.

Cargill suspină ca mulți alți bărbați înaintea lui, în asemenea situații. Dar acum, că se înfiripase o discuție, nu era dispus să abandoneze șansa.

— Pot să intru? Vreau doar să discutăm. Jur că n-ai de ce să-ți fie frică de mine.

Ea ezită, iar el profită de ocazie ca să împingă ușor ușa. Atunci ea renunță și se retrase în dormitor, unde aprinse o veioză de pe noptieră, iar apoi se întinse în pat. Trase pe ea un fel de fustă dintr-un material moale, rozaliu. Aceasta nu îi acoperea în nici un fel pielea bronzată a bustului, perfect vizibilă prin cămașa de noapte. Cargill luă una dintre perne și o propti de tăblia patului, apoi se așează pe pat, sprijinit cu capul de pernă.

— Câți ani ai, Ann? Întrebă el cu blândețe.

— Douăzeci și patru. Fata se uită întrebător la el.

— Dacă nu ți-ai fi retras promisiunea în seara asta, întrebă Cargill, de bună credință, aș fi fost primul tău iubit?

Ea ezită, apoi dădu din umeri, O parte din maniera ei blazată de a trata lumea reveni. Râse scurt:

— Nu, am mai încercat o dată, când aveam șaptesprezece ani. Ceva probabil că nu a mers bine, pentru că nu-mi amintesc decât de durere, durere și iar durere. Trebuie să recunosc că m-am speriat rău.

Și râse din nou, de data asta stânjenită.

— Am auzit relatări pozitive despre sex de atunci încolo.



— De unde vin eu, spuse Cargill, șaptezeci la sută dintre femei sunt frigide pentru că soții lor nu au învățat niciodată principiile de bază ale iubirii fizice. Ele nu sunt chiar frigide, mă înțelegi. Un soldat îți poate spune multe despre așa-zisele soții frigide ale altora.

Apoi trecu la cazul actual:

— Amintirea aceea de la șaptesprezece ani te-a făcut să te retragi acum?

Ea rămase tăcută un timp.

— M-am gândit la asta, recunosc ea într-un târziu. Apoi începu brusc să râdă isteric.

— Dragul meu, spuse ea, atunci când reuși să se controleze. Sunt sigură că asta e cea mai nostimă discuție pe care am avut-o de multă vreme. Vino aici, înainte să mă pierd iar în capcana cuvintelor. Sunt foarte bună să mă bag singură în capcane emoționale.

Din acel moment, Ann Reece deveni iubita lui.

□ 15 □

La început, Ann nu-și dădu seama cât de complet a lui devenise. Nu avea idee câtă emoție însoțește un angajament fizic. Dacă ar fi fost experimentată, totul ar fi fost altfel. Ar fi putut să se divizeze, la figurat, în două persoane, pe de o parte femeia-patriot, iar de cealaltă parte, amanta prizonierului.

În ciuda șocului brutal al testului, patriotismul fetei rămăsese intact timp de cinci zile. În acel moment avu prima ei cădere. După aceea, reuși să plângă firesc în prezența lui Cargill. În a opta zi, veni ea singură cu sugestia să găsească o metodă oarecare de evadare. Planurile ei erau vagi, ciudat de nepractice pentru cineva care fusese o persoană atât de tare. Iar obiecțiile lui Cargill le întâmpina cu o nuanță de dispreț. În interval de câteva zile, reuși să-și piardă cumpătul față de el de aproape zece ori.

Ann însemna pentru el o presiune suplimentară, adăugată la propriile lui neliniști. În a douăsprezecea zi, Cargill a vizitat aeroportul și l-a luat furios pe Withrow deoparte.

— Am senzația, spuse el, că grupul tău a intrat într-un impas. Există pe undeva un fel de reținere, o slăbiciune. Nu vreți să rupeți toate legăturile cu trecutul.

Withrow arăta foarte nefericit.

— Da, cred că aveți dreptate, recunosc el. Nu aud decât scuze din



toate direcțiile.

Cargill înțelegea perfect. Gândindu-se la acești lideri care nu văzuseră în viața lor ce înseamnă acțiune, își aminti de ajunul bătăliilor. Într-o dimineață, în zori, pe furtună, își aminti el, chiar se gândise și sperase că atacul va fi amânat. Și, curios, se gândise în același timp: „Slavă Domnului, în sfârșit se forțează nota”.

Și aici trebuia forțată nota. Există un singur om cu o motivație, cu voința și cu experiența de a o forța. Îi vorbi, pe un ton moderat:

— Withrow, atacul trebuie să fie efectuat nu mai târziu de mâine dimineață. Dacă nu va avea loc, îl voi informa pe comandantul Greer cine sunt liderii conspirației.

Withrow se făcu alb la față.

— Nu veți îndrăzni să faceți asta. Cargill îi replică liniștit:

— Poate că ar trebui să-i lași pe ceilalți să decidă dacă îndrăznesc sau nu.

Și îi aruncă pilotului o privire dură. În cele din urmă, Withrow suspină și întinse mâna.

— Ai numit ziua, spuse el. Mulțumesc. Dădură mâna în tăcere și se despărțiră.

Cargill avut prima premoniție a dezastrului îndată ce intră în casă, la scurt timp după lăsarea întinericului. Ann, cu fața cenușie, îl întâmpină în ușă.

— Au postat gărzi în jurul casei, șopti ea. Te vor trimite la Orașul Umbrelor în noaptea asta.

Cargill rămase trăsnit, abia dându-și seama că ea îi prinsese brațul cu mâini tremurânde.

— Îmi pare rău, șopti ea.

El o bătu ușor peste mână, absent. Se gândea la altceva.

„Oare e ceva programat? Știu ceva? Bănuiesc ceva?” Dar cu voce tare spuse:

— De ce au ales noaptea asta?

— Grannis... începu ea.

Asta îl șocă și mai rău. Uluit și furios, o îndepărtă și apoi o strânse cu cruzime de umeri.

— Credeam că tu ești omul lui de contact!

— Am fost, spuse ea, dărâmată. Nu știu ce s-a întâmplat. Te rog, mă



doare!

Îi dădu drumul murmurând niște scuze. Senzația lui de catastrofă iminentă devenise și mai acută. Incredibilul, fantasticul, misteriosul Grannis făcuse încă un pas în inexplicabilele lui planuri. Dar de data asta mutarea era directă și fatală pentru el. Orice altceva ar fi avut în minte Grannis, era clar că în intențiile lui intra riscul îngrozitor asumat de căpitanul Morton Cargill prin intrarea în Orașul Umbrelor.

În cele din urmă, o bătu ușor pe spate cu palma și îi strânse mâinile. O simțea cum tremură. Făcu un pas înapoi și spuse:

— S-a stabilit vreo dată? Ea clătină din cap.

— Am fost scoasă din joc. Nu-mi mai spun nimic. El îi zise cu blândețe:

— Du-te și vezi de cină, Ann. Eu am să investighez situația.

Se îndreptă spre terasă, traversă grădina în întuneric, urcă pe gard... și fu oprit de o sentinelă.

— Înapoi!

Comandă scurtă, susținută autoritar de scuiptorul din mână.

Cargill se supuse pe loc și se îndreptă imediat spre poarta care ducea spre partea din față a casei. Era descuiată. Dar îndată ce păși afară, un soldat răsări din spatele unui copac și îl somă furios să se întoarcă.

Cu totul, pe parcursul a câteva minute, numără nouă sentinele, toate înarmate, toate știind cine este el. La întoarcerea în casă, constată că era așteptat de comandantul Greer, împreună cu Ann.

— Îmi pare rău, domnule căpitan, spuse el, dar pur și simplu nu ne putem asuma nici un risc. Grannis ne-a avertizat că este iminentă o rebeliune și de aceea am ordonat ca toți ofițerii să se prezinte la unitățile lor. În eventualitatea că vor apărea tulburări, veți pleca spre Orașul Umbrelor îndată după cină.

Greer rămase cu ei la cină. După ce terminară de mâncat, Cargill și Ann îl urmară pe ofițer spre holul exterior. Ann îi șopti:

— Găsește un pretext să mă săruți de rămas-bun. Am să mă prefac că mă opun.

Afară, pe pajiște, îi aștepta un aparat cu aspect de flotor, dar cu motoare de volor. Cargill se întoarse spre Ann și, punându-și la bătaie toate resursele lui sardonice, îi spuse:

— Domnișoară Reece, mi-ai spus odată în glumă că o să mă săruți de rămas-bun atunci când o să mi-o doresc. Acum pretind acel sărut.

Nu mai așteptă ca ea să se arate de acord și păși ferm spre ea, îi puse



un deget sub bărbie, îi ridică capul și îl înclină pe al lui. Sărutul pe fu lung și apăsător, iar singura problemă se dovedea a fi că ea nu se opunea prea convingător. Din fericire, gardienii considerară toată acțiunea un atac al lui și îl traseră de lângă ea.

— Adio, iubito, spuse Cargill vesel. Am să mă întorc.

Fu surprins să-și dea seama că chiar vrea să se întoarcă. Era teribil de legat de această fată. „Pe toate mi s-a părut că le iubesc, își spuse el, într-o confuzie ca de om beat. Și pe Lela mi s-a părut...” își aminti câteva din minunatele fete care îi marcaseră viața până în 1954. Dar Ann era cu totul deosebită.

„Să fiu al dracului!, își spuse el. M-am îndrăgostit de fata asta”.

Ușa de metal se închise în urma lui cu un clinchet. Nava se ridică violent de la sol. Se lăsă în scaun, iar realitatea neagră a situației se prăbuși cu toată greutatea asupra lui.

Strânse mâinile la piept și se gândi: „Încă n-am decis ce urmează să fac”.

Se uită plin de speranțe în jur, la echipaj. Nu recunoscuse pe niciunul dintre cei cinci membri, dar în mod sigur îi ascultaseră toți prelegerile. Deși se îndoia că-i poate converti la ideile lui, se gândi că nu are ce pierde dacă încearcă.

Așteptă până când copilotul se uită înapoi din cabină și îi făcu semn. Omul vorbi cu comandantul, primi, se pare, permisiunea și veni spre el cu pași mari.

— Domnule căpitan? Întrebă el politicos. Dintr-un motiv oarecare, lui Cargill apelativul i se păru cumplit de amuzant. Începu să râdă.

— Căpitan! repetă el cu glas tare, iar cuvântul îl făcu să râdă și mai tare.

Cu lacrimile curgându-i pe obraji de atâta râs, Cargill se uită la interlocutor.

— Domnule locotenent..., începu el, dar se opri. Domnule locotenent!

Nu se știe de ce, cuvântul „locotenent” era chiar mai amuzant decât „căpitan”. După un timp, reuși să-și controleze noua serie de hohote, și mai puternice decât primele. Reuși să spună:

— Domnule locotenent, ți-ai făcut testamentul?

— Nu, domnule.

Omul stătea țeapăn în fața lui.

Cargill râse și de faptul că omul nu are testament, lăsându-se în voia



noii sale isterii. Mai văzuse oameni în starea asta. Cea mai bună cale de a aborda această problemă era aceea de a o lăsa în voia ei.

— Domnule locotenent, cel mai bine ar fi să-ți faci testamentul. Poate nu știi, dar în război se mai și moare. Sau ești unul dintre indivizii din spatele frontului?

— Nu, domnule. Sunt voluntar.

— Voluntar! tună Cargill, iar de data asta râse cu lacrimi minute întregi. Băiete, ăsta da spirit patriotic, spuse el, în cele din urmă, printre hohote. În armată avem nevoie de oameni care să se înscrie voluntari, gata să moară pentru iubita lor Alma Mater, scuză-mă, poate că încurc lucrurile, sau poate spațiile, ce zici?

Era o glumă deosebită, izvorâtă din visurile lui înnebunitoare. Până să-l lase râsul, aproape că-și rupsesse o coastă rău solicitată de tresăririle pieptului.

— Domnule, trebuie să facem față realității, spuse copilotul, evident un tânăr foarte serios.

Era deja mult prea mult. Când se opri, în sfârșit, din râs, Cargill. Îi spuse:

— Tinere, continuă să faci față realității și ai grijă să u cumva să-ți dezlipești ochii de pe fapte. Trebuie să-mi raportezi zilnic faptele. E foarte important. Ținem legătura.

— Îmi pare rău că puneți atâta la inimă, spuse tânărul.

— Nu este vorba de costul inițial, tună Cargill. Este vorba de întreținerea fenomenului. Iubirea tinerilor nu poate trăi doar cu pâine și brânză. E nevoie și de un Cadillac – pardon, de un flotor. Pardon!!

Atenția îi fu pe moment captată de expresia „pardon”. De câteva ori o rostogoli de pe limbă, savurând amintirea miilor de ocazii în care o folosise în viața lui. În cele din urmă, îi spuse sobru interlocutorului:

— Ai grijă să mă pardonezi. Da, domnule, trebuie să fiu pardonat, Văzu că și-a pierdut auditoriul. Copilotul o luase spre cabină. Cargill îl urmări cu privirea cu un calm de bufniță, Spuse eu voce tare, fără o adresă anume:

— Se duce să raporteze că am sărit de pe fix.

Un bărbat mai în vârstă, în uniformă de căpitan, veni în spate, la el, și se aplecă asupra lui.

— Domnule căpitan Cargill, spuse el. Avem în fața noastră o călătorie care va dura întreaga noapte.

Cargill înclină gânditor din cap.



— Vreți să-mi sugerați să dorm, domnule? întrebă el grav.

— Cu certitudine, domnule, veni răspunsul ferm.

— Adică să fac nănică? întrebă Cargill, nevinovat. Omul rămase mască. După o pauză, îi spuse încet:

— Poate doriți ceva în genul unui sedativ, domnule căpitan.

Cargill suspină. Râsul părea să se fi terminat. Inima lui nu mai intra în calcul. Și, în plus, se părea că învățase ceva: oamenii ăștia erau serioși. La ora hotărâtă, își vor executa picajul de volor spre Orașul Umbrelor, pregătiți să facă față imensului risc de a fi distruși. Cargill mai oftă o dată.

— Domnule căpitan, promit să mă fac cuminte.

La plecarea ofițerului, Cargill rămase să se uite minute în șir la întunericul care se lăsa tot mai greu. „Se pare că am avut nevoie de criza asta, își spuse el. Prea am avut multe sfori de tras. Am încercat să fiu un maestru păpușar, când de fapt sunt una din marionete”. Se gândi la toate sforile pe care și le pregătise, fiecare atașată de un fier pe care el urma să-l comande de la distanță. Privind în urmă, totul părea atât de inutil. Iar dacă privea înainte...

De partea cui era el de fapt? Ce cauză ar trebui să susțină el? Dacă *intermezii* învingeau – și el nu murea între timp – se putea întoarce la Ann. N-o să se mai teamă niciodată de întoarcerea la camera de psihoterapie a umbrelor. Era o variantă demnă de luat în seamă, deloc de disprețuit. Lan Bruch, din nenăscuta Merlica, orașul din visul lui, l-ar aproba, probabil.

Atunci, dacă în viitorul acela nu fusese Morton Cargill? Cum să fie? În anul 7301 A. D., oasele căpitanului Cargill vor fi de mii de ani oale și ulcele.

„De ce să mă opun inevitabilului?” se întrebă Cargill.

Începu să se gândească la această eventualitate, la măcar un motiv pentru care s-o facă. *Intermezii* porneau acel război. Asta era sută la sută împotriva lor, în mintea lui. Dacă era după *umbre*, războiul nu pornea. Asta era sută la sută în favoarea lor.

„Cam greu să rezisti la aceste două sute la sută în favoarea *umbrelor*”, se gândi Cargill.

Adormi. Se trezi într-o lume scăldată de soare. Un membru al echipajului, cu o tavă în mână, era aplecat asupra lui.

— V-am adus micul-dejun, domnule. Căpitanul a spus că, după ce mâncați, să veniți în față.

Cargill se bucură în primul rând de cafea. Intră în cabina de control cu cana de cafea în mână. Era dispus să fie prietenos pentru un supliment de

cafea.

— Dacă veți privi cu atenție direct în față, prin ceață, veți vedea Orașul Umbrelor, spuse pilotul, care îndată după aceea schimbă subiectul. Ed, cedează-i căpitanului Cargill scaunul tău.

Copilotul se ridică imediat. Cargill se așează în scaunul lui și se uită înainte. La orizont vedea ceață și negură. Vârfurile munților păreau să se clatine în lumina incertă. Era greu să distingă o formă de alta.

Brusc, văzu piramida. Era o piramidă lipsită de simetrie și foarte mică, o jucărie, pe cât părea de departe vârful unui munte maiestuos. Estimă distanța la circa o sută cincizeci de kilometri.

Flotorul continua să se deplaseze înainte cu viteza obișnuită a unui flotor. Destul de firesc, dacă era să te gândești. Cargill înțelese că nu voiau ca *umbrela* să bănuiască ceva în legătură cu această navă.

Trecu o jumătate de oră, timp în care fantasticul oraș se mărise. Imensa piramidă ocupa tot mai mult din peisaj. De la cincisprezece kilometri, se prezenta ca o structură cu o bază imensă și cu vârful la înălțimi amețitoare. De la zece kilometri, piramida arăta ca un uriaș versant de sticlă, prin care Cargill putea vedea clădirile concentrate în zona centrală. Văzută din apropiere, piramida semăna cu orice, numai cu un puternic câmp de protecție nu. Era cu atât mai greu de conceput că el va fi în măsură să dezactiveze energia acestui ecran, astfel încât *intermezii* să poată coborî cu minunatele lor voloare spre metalul și betonul lipsite de protecție ale Orașului Umbrelor – rămas fără Umbrelă, își permise el un joc de cuvinte.

— Vom ateriza acolo jos, la terminal, spuse pilotul, arătând spre o clădire care se înălța la marginea unei păduri.

Nu s-a mai rostit nici un alt cuvânt. Flotorul coborî încet pe aleea verde, lungă de treizeci de metri, de lângă o clădire lungă și joasă. Cargill ieși fără să i se spună. Ușa se închise în spatele lui. Se uită cum mașina se ridică în aer și se îndreaptă spre est. Cargill se întoarse și o porni automat spre terminal. Dar se opri. „Sunt liber, gândi el. Nici măcar n-au așteptat să vadă dacă intru. Ce-ar fi s-o iau la vale și să mă pierd în sălbăticie?”

Împrejurimile erau cumplit de dezolante: vârfuri, creste, văi, prăpăstii și peste tot o pădure neîmblânzită. Probabil că i-ar fi trebuit câteva zile ca să ajungă la dealurile de la poalele munților. Dar era o variantă de evadare. Cargill dădu să se întoarcă. Nu se întâmplă nimic. Rămase pe loc, buimăcit. Își aminti apoi de tubul care îl „antrenase”. Încet-încet, începu să se deplaseze înainte, încercând să se răsucească pe călcâie. Mușchii refuzară să răspundă. Păli, dar nu se lăsă și gândi: „Am să stau aici, pur și simplu. Am să

acționez atât de ciudat, încât umbrele vor deveni bănuitoare”.

Dar picioarele începură să i se miște ușor, firesc, fără vreo senzație de tensiune. Încercă să le oprească, dar se pare că între timp uitase cum se face asta. Involuntar, dar fără să-și dea seama de pe urma vreunui simț că se mișcă automat, traversa pajiștea spre clădirea terminalului. Fu în măsură să se oprească la ușă, dar doar destul timp ca să arunce o privire scurtă prin sticla groasă într-un alcov de marmură. Acolo se afla o tânără care îi zâmbi și apăsă pe un buton. Ușa se deschise.

O clipă mai târziu, Cargill era înăuntru.

□ 16 □

Cargill se mai opri o dată, chiar după ușă. În ciuda emoțiilor, era curios. Privi cu interes și cu oarecare palpitații la femeia de la recepție. „Oare și ea e o umbră?”! se întrebă el. Avea o privire inteligentă, la care el se cam așteptase. Dar mai era în privirea ei și altceva, mai intens, greu de definit.

Tânăra recepționeră îi zâmbi și îi spuse cu o voce prietenoasă și bogată în armonice:

— Suntem foarte bucuroși să vedem că ați venit aici din propria voință. Vă primim din toată inima. Vă dorim să izbândiți. Dorim să deveniți unul dintre noi.

Cargill o studie cu prudență. Știa să recunoască un apel emoțional atunci când îl auzea și fu foarte impresionat de psihologia din spatele cuvintelor ei. Dar nu era dispus să accepte aplicarea acestei psihologii pe pielea lui. Avea mult prea multe ziduri ridicate împotriva șansei de a fi sedus de capcane de natură emoțională.

Tânăra femeie îi vorbi din nou:

— Mergeți prin ușa aceasta, spuse ea, apăsând pe un buton.

Cargill deja privise prin ușa aceea, minunat de transparentă, ce dădea într-un coridor placat cu marmură, care prezenta o pantă spre dreapta. Îi zâmbi recepționerei și-i spuse un „mulțumesc!”, apoi trecu prin ușa deschisă pentru el. În dreapta, la secțiunea de înregistrări, îl întâmpinară două femei mai în vârstă – expert, Cargill îi dădu fiecareia cam patruzeci de ani.

Una dintre ele veni spre el din spatele biroului.

— Vino cu mine, îl îndemnă ea.

Îl conduse de-a lungul unui coridor presărat cu mici intrânduri liniștite. Acestea îi amintiră lui Cargill de modul în care își organizau secțiile de credite magazinele universale de pe vremea lui. În fiecare birou se afla câte o masă

cu două scaune. Ghidul lui Cargill se opri la una dintre acele intrări.

— Moira, iată-ți premiul pe ziua de azi, spuse ea, atingând ușor brațul lui Cargill. Baftă, tinere domn.

— Mulțumesc.

Vorbise automat. Apoi intră în birou. Tânăra se uită la el și îl cântări o clipă gânditoare. Apoi îi spuse:

— Îmi placi.

— Mulțumesc, spuse Cargill, oarecum plictisit.

Îl se părea că începe să se prindă de cum e pe acolo. Și era cu adevărat impresionat. Într-un interval de un minut și ceva, încercaseră să-l facă să se simtă binevenit. Văzu că Moira îl studiază cu un aer înțeleghător.

— Ești cinic? întrebă ea.

Iată o întrebare neașteptată. Cargill protestă.

— Cred că aveți un sistem excelent.

— Nu m-a costat nimic să-ți spun că ești binevenit, spuse fata, de aceea ți-am și spus-o. Vrei să închizi ușa. Te rog?

Cargill o închise și remarcă:

— Este o tehnică foarte bună pentru ca noii sosiți și se simtă ca acasă. Ea clatină din cap,

— Sunt foarte bucuroasă să te contrazic. Pur și simplu, noi așa trăim. Face parte din viața noastră. O parte din viața noastră este atât de intens intelectuală, de precisă și de științifică, încât am adoptat cu multă vreme în urmă o abordare caldă, personală, emoțională la toate nivelurile vieții noastre comunitare. Vei vedea asta când vei ajunge în oraș, Dar deocamdată te rog să iei loc.

Cargill se supuse, iar ea scoase o fișă și un stilou.

— Deci, ești Morton Cargill, corect?

Cargill simți că îngheață. Avusese pe vârful buzelor un nume fals, Acum se lăsa mai greu în scaun, tăcut și alarmat. Îl se păru că nu mai are încotro și ca trebuie să recunoască adevărul. Efectul paralizant al identificării lui se amplifică. Avea senzația că este în sfârșit prins. Tot ce făcuse de la sosirea lui în secolul douăzeci și patru fusese făcut sub presiune. Și totuși, îi rămăsese mereu certitudinea că își poate controla destinul. Acea certitudine era acum distrusă, în ciuda tuturor acțiunilor și contraacțiunilor lui, se afla acolo, adică exact unde doriseră complotiștii să fie.

Se trezi la realitate, Acum i se părea că opoziția lui trebuie acum să se rezume la un singur individ. Dacă ar putea să-l omoare cumva pe acest

Grannis, faptul acesta – și numai acesta – ar fi fost în măsură să încline balanța în favoarea lui. Spuse eu voce tare:

— Sunt așteptat?

Ea înclină din cap a confirmare și nu spuse nimic. El o privi cum îi scrie numele și neliniștea lui spori. Se gândise la mai multe implicații ale recunoașterii lui. Își închipui cum este dus înapoi la camera de terapie inițială, cum e omorât de față cu Betty Lane, care făcuse plângerea inițială împotriva lui. Amintirea aceasta îl făcu să se simtă și mai apăsător. Trebuia să capete mai multe informații.

— Nu înțeleg cum ați reușit să-mi aflați numele. Știți dinainte numele tuturor celor care vin aici?

— O, nu. Dar dumneavoastră sunteți deosebit, spuse ea, ridicând privirea. Ați venit pentru antrenament, corect?

Era doar parțial o întrebare. Problema era că ea voia neapărat ca antrenamentul lui să fie acceptat ca un dat. Cargill hotărî ca pentru moment să renunțe la eforturile de a afla cum de-i cunoșteau oamenii aceia numele. Tânăra femeie îi zâmbi din nou. Brusc, i se păru nemaipomenit de tânără și o întrebă, îmboldit de o curiozitate sinceră:

— Ești o *umbră*!

Fata înclină iar din cap:

— Da, sunt.

— Atunci, de ce nu-ți menții în permanență forma de umbră?

— La ce bun? răspunse fata surprinsă. Este o stare de existență foarte specializată.

De parcă ar fi bănuiră fascinația lui instantanee pe această temă, ea spuse grăbită:

— Ai vreo idee ce răspunderi vei avea o dată devenit *umbră*?

Cargill remarcă faptul că îi spusese „o dată devenit”, nu „dacă vei deveni”. Asta îi dădu o senzație de amețelă și îl îmboldi să o întrebe direct:

— De unde îmi știai numele?

— Din paradoxul temporal.

— Vei să spui că ceva s-a întâmplat deja și că tu știi ce, iar eu nu?

Ea confirmă cu o mișcare a capului.

— Despre ce e vorba? întrebă Cargill, absorbit automat de subiect.

Ea dădu din umeri.

— E foarte simplu. Din motive personale, ai făcut multe lucruri timp de



câteva luni. Nu știm de ce, dar asta ne-a atras atenția.

Cargill deveni precaut.

— Cum adică, nimeni nu mi-a cercetat motivația? Femeia zâmbi.

— Evident că nu. Dar acum... e meseria mea să explic în ce constă munca noastră.

Cargill își opri fluxul de întrebări care-l ardeau. Se forță să se așeze pe scaun, privind intens la femeia care îi vorbea.

— Noi, *umbrele*, începem ea, încercăm să anulăm efectele dezastrului psihologic care a demoralizat specia umană începând cu secolul douăzeci. Presiunea civilizației a fost, se pare, mult prea mare pentru milioane de oameni. Peste tot, oamenii au căutat o evadare și au descoperit mijloacele pentru aceasta la sfârșitul anilor '80, prin nou inventatele flotoare. Atunci când a devenit evident că este iminentă o fugă în masă de civilizație, psihologii au căutat cu frenezie cauzele. Evident, în conformitate cu pregătirea lor, s-au uitat în trecutul imediat al fiecărui individ și abia treptat și-au dat seama de adevăr.

Tânăra continuă:

— A reieșit că este vorba de o combinație dintre o slăbiciune congenitală și o retragere justificată în fața unor presiuni intolerabile. Dar omul poate clădi orice civilizație își dorește. De aceea, problema a devenit eliberarea lui, prin anularea experiențelor și dezastrelor care au trecut în liniile spectrale protoplasmice, uneori de la o generație la alta, alteori timp de mai multe generații. Jung, unul dintre pionierii psihanalizei, a bănuț foarte de timpuriu această moștenire. El a numit-o „umbră ancestrală”. După mulți ani de experimente, a fost inventată o tehnică de atingere a trecutului și de rectificare, într-o anume măsură, a efectelor dezastrului original. Rezultatele devin tot mai evidente pentru noi cu fiecare an care trece. *Planiacii* acceptă antrenamentul nostru într-un număr tot mai mare. Din nefericire, deoarece ei pornesc de la un nivel scăzut de cultură, cei mai mulți nu-și îndeplinesc scopul. Rezultatul testului, îți mărturisesc, nu se află sub controlul nostru. Este pur mecanic. Individul sau reacționează la antrenament și devine o umbră, fie nu reacționează și nu va avea parte decât de beneficiile educaționale ale antrenamentului, care îi permit să devină un *intermed*. Dar forma de *umbră* depinde de echilibrul interior al fiecărui individ. Știm cum funcționează acest echilibru, dar nu avem nici o metodă artificială de a-l produce. Înțelegi acest lucru?

Cargill spuse, sincer interesat:

— Cel fel de oameni sunt, în general, cei care reușesc?



— Tipul tău, spuse Moira, ridicându-se de pe scaun, îi arată la dreapta lui o ușă închisă, pe care până atunci el nu o remarcase.

— Intră pe acolo. Noroc.

Cargill se ridică nesigur de pe scaun, dar deschise ușa. Afară se afla o pajiște cu iarbă și tufișuri înflorite care-i ascundeau restul peisajului. Pășii peste prag, intră între tufișuri și văzu, tresărind, că se află în interiorul Orașului Umbrelor.

Se opri inspirând zgomotos aer. Se afla pe un platou și se uita în jos la orașul propriu-zis. Dar cum oare ajunsese atât de rapid aici? De la terminal până aici trebuie să fi fost aproape doi kilometri.

În ciuda cunoștințelor lui anterioare privitoare la metoda lor de transport, se simți obligat să se întoarcă și să facă cercetări. În spatele său descoperi o stâncă nu prea înaltă. Avea o înălțime cam de cincisprezece metri și era acoperită cu lăstăriș. Flori de toate nuanțele posibile răsăreau printre frunzele de un verde strălucitor, iar aerul răcoros și uscat era greu de parfumul lor amestecat.

O clipă, Cargill rămase acolo, în picioare, respirând profund, bucurându-se de relaxare, apoi văzu ușa. Era chiar în peretele stâncii. Se apropie de ea. I se păru destul de obișnuită. Se supuse impulsului de a apăsa clanța și apoi intră. Se afla înapoi, în clădirea terminalului.

Femeia se afla încă la biroul ei.

— Ești curios? întrebă ea.

— Cum funcționează? întrebă Cargill cu patimă. Ea îi arată partea de sus a cadrului ușii.

— Acolo se află un tub. El se focalizează pe tine atunci când treci pragul.

— Transportul este instantaneu? Ea scutură din cap.

— Nu tocmai.

Cargill ezită. Îl lovide alt gând. Nimeni nu opusese nici o rezistență la revenirea lui acolo. „Antrenamentul” pe care i-l făcuse Ann Reece mai înainte îl împiedica să se răsucească înapoi, dar acum se întorsese doi kilometri...

„De-aș putea să-i spun femeii ăsteia de Grannis”, se gândi el înfierbântat.

Își pregăti buzele, înghiți, apoi încercă din nou. Nu putu rosti nici un cuvânt. Ghici care e explicația. De data asta, întoarcerea fusese naturală, nu venise în urma rezistenței la „antrenament”. Totuși, în momentul în care încercase conștient să profite de situație, presiunea revenise. Se descoperi

luptând cu acea inhibiție. Era o luptă tăcută, dar nu mai puțin disperată. Putea să gândească vorbele, putea chiar să își închipuie ce formă trebuie să ia gura lui pentru a le rosti. Dar cuvintele nu ieșeau. Înghiți un nod și renunță.

— Cred că e cazul să merg mai departe, spuse el liniștit.

Trecu iar prin ușă și se trezi din nou în parc. Un minut mai târziu, mergea pe o potecă. Auzi sunetele plăcute ale râsului de copil. O femeie spunea ceva cu o voce domoală. Îndată, mama și fiica – presupunerea lui Cargill – ieșiră de pe poteca alăturată. Cargill se uită după ele până ce dispărură din vedere, în spatele unui șir de tufișuri. Încercă să-și imagineze orașul cu scutul dispărut, invadat de hoardele venite pe voloare. Scena era sângeroasă și ceea ce văzu îl îngheță.

„*Intermezii* ăștia sunt niște criminali, gândi el cu asprime, câtă vreme insistă în planul lor. Am să le distrug planul ăsta, chiar de-ar fi ultimul lucru pe care-l fac”.

De acolo de unde se afla, pe versantul dealului, putea vedea un parc cu zeci de flotoare așteptând în șiruri ordonate. Nimeni nu părea să fie în jur. Cargill o luă în jos și ajunse rapid la intrarea în parc. O mică tablă purta inscripția:

NOII SOSIȚI Folosiți aceste flotoare MERGEȚI La Clădirea Pătrată ÎN CENTRUL ORAȘULUI.

Cargill intră într-una dintre mașini și o conduse în sus, apoi în direcția indicată. Nu avu nici o problemă în găsirea clădirii pătrate. Aceasta era înconjurată de o serie de structuri rotunde, dar pe acoperișul ei se afla o inscripție uriașă, care spunea: CENTRUL DE ANTRENAMENT. O inscripție mai mică spunea: Aterizați pe acoperiș.

O dată ieșit din flotor, Cargill urmă o linie formată din săgeți spre un portal, coborî o scară de marmură și apoi merse de-a lungul unui coridor de marmură. Ambii pereți ai coridorului erau presărați cu uși de plexiglas transparent. La un birou mare, în spatele unui ghișeu, în stânga lui, se afla o femeie. Păși spre ea, se identifică puțin emoționat și așteptă cât timp ea consultă un dosar.

— Veți efectua prima ședință de antrenament în compartimentul unsprezece, îi spuse ea cu simpatie. Se află pe coridor, la dreapta dumneavoastră. Noroc, încheie ea, zâmbindu-i.

Tocurile loveau podeaua de marmură cu un pocnet, dându-i senzația liniștitoare că se află într-un loc prietenos. Această venire în Orașul Umbrelor îi împovărase mintea cu teama că va întâlni doar lucruri străine și necunoscute, dar ființele umane pe care le întâlnise până acum fuseseră cele



mai prietenoase și mai relaxate din câte văzuse în viața lui. Acest lucru îl neliniștea, pentru că nu se potrivea deloc cu acea nemiloasă terapie pe care i-o pregătiseră. Și totuși, fetița pe care o văzuse în parc era atât de copil, atât de normală. Putea simți presiunea crizei care își aduna premisele asupra lui. Doamne, ce e de făcut?

Acest gând fu curmat brusc. Sosise la compartimentul unsprezece. Ezită, deschise ușa și intră.

□ 17 □

Deși similar constructiv cu compartimentul în care fusese interviuat la intrarea de la terminal, acesta era mai mare. Văzu un birou, un scaun (nu două) și încă o ușă – se întrebă dacă și ea duce spre un punct îndepărtat. Mai era și o oglindă și un perete la stânga lui. Dorind să cunoască împrejurimile, încercă ușa. Era încuiată. În timp ce se întorcea, o voce îi vorbi din aer, din față.

— Luați loc, vă rog.

Deși tonul era prietenos, Cargill simți că i se urcă sângele la cap. Neștiind la ce să se aștepte, Cargill se așeză.

Vocea îi vorbi din nou:

— Priviți aici!

Camera fu inundată de un întuneric-beznă, iar în aer, la doar vreo jumătate de metru în fața ochilor lui Cargill, apăru un flux de energie radiantă, Era o dantelă delicată de strălucire și arăta ca un filament în mediul lui vidat.

Vocea spuse:

— Sunteți martorul fluxului electronic printr-un tub cu vid. Acum priviți.

Direcția fluxului începu să se schimbe. Urmărea o traiectorie mai sinuoasă și părea să se întoarcă în jurul unui fel de axă. Trecură câteva momente și își dădu seama că traiectoria urmată este o spirală „cinstită”, Vocea își urmă expunerea:

— În matematica este veche ideea că două forțe aplicate în unghi drept una față de cealaltă produc o curbă a mișcării diagonală. Deci unu ori unu poate să fie egal cu unu și jumătate sau o fracție oarecare, altceva decât ar fi în bătrâna matematică clasică. Priviți cum aducem spiralele mai aproape una de alta.

Lui Cargill, spiralele i se părură cât se poate de apropiate. Dar acum, pe măsură ce se uita la filament, linia de lumină spirală păru să fie compusă din



două, foarte strânse.

— Unu ori unu, ori unu, ori unu, ori zero, spuse vocea, este egal cu un milion...

Urmă încă o schimbare în flux. Filamentele se apropiară și mai mult, ...egal cu un miliard, continuă vocea.

Urmă o pauză. Filamentul începu să strălucească. Apoi vocea spuse:

— Acum, suprapunem lumină infraroșie obișnuită, alimentată de la o baterie minusculă. Și avem un scuipător.

Silueta unui scuipător apăru în aer, iar Cargill văzu cum tubul este fixat în el și cum îl alimentează bateria.

— Acum suprapunem un câmp magnetic, continuă vocea. Acum vom putea să îndoim oțelul.

Cargill văzu cum se face. Vocea continuă:

— Acum suprapunem lumina solară obișnuită și avem un motor solar, sursa de energie a flotorului. O mulțime de utilizări ale acestei energii sunt evidente.

I se prezentară trei dintre aceste posibilități de utilizare: modul de funcționare a volorului, o metodă de a învârti o roată și apoi modul în care rândurile sunt impuse unui creier.

— Acum, spuse vocea, vreți să încercați să faceți aceste lucruri prin intermediul propriei dumneavoastră minți? Ne vom concentra asupra tubului standard de un milion, cu ajutorul centrilor somastenici din lobul parietal al emisferei stângi a creierului dumneavoastră – pentru că sunteți dreptaci – și vom stabili o înaltă condiționare a fluxului, modelată exact după acel tub. Astfel vom crea un tub nervos în creier. Deoarece în corpul dumneavoastră normal este imposibilă o suprapunere a altor ritmuri de fluxuri în acest tub organic, vom folosi noul control pentru a altera ușor modelul atomic al corpului. Și astfel, folosindu-ne de puterea de emisie a ecranului-piramidă, creăm o formă de *umbră*. Tinere domn, uitați-vă în oglindă.

Lumina se aprinse. Deși auzise limpedele cuvintele, Cargill nu știa la ce să se aștepte. Se îndreptă către oglindă.

Reflexia sa era imaginea unei *umbre*. „Dumnezeule!” gândi el. Se uită în jos. Tot o umbră era.

Începu să înțeleagă totul. Vederea i se ascuți. Se întoarse spre oglindă. Acum i se părea că este mai puțin substanțial, de parcă cea mai mare parte a luminii aflate în spatele lui ar fi fost vizibilă. În următoarea clipă, privea prin oglindă. Acum stătea pe o înălțime și avea priveliștea panoramică a unui zeu



olimpian. O pată mică, aflată pe cer, la distanță, dincolo de piramida acum complet invizibilă, îi atrase atenția. Vederea (viziunea?) lui făcu imediat un salt până acolo. Era o pasăre, un șoim, care zbura bătând din aripi.

Uimit de remarcabila lui vedere telescopică, se întoarse în cameră și se uită la podea. Aceasta se dizolvă pe jumătate în fața ochilor și apoi deveni transparentă ca sticla. Se uită prin podeaua de sub el, ajungând cu privirea pe solul de sub clădire. Era un maro strălucitor întunecat, apoi piatră cenușie, apoi sol brun-roșcat, apoi un strat de gresie întunecată, apoi... nimic clar. „Un fel de lut”, își zise el într-un târziu. Sub acesta nu mai putea vedea nimic. Își întoarse privirea în cameră, conștient de faptul că există profunzimi pe care nu le poate penetra.

Vocea spuse:

— Acum vă vom aduce la normal. Vă rog să remarcați că ceea ce contează este direcționarea atenției dumneavoastră. Secretul general este vibrația și vizualizarea.

Oglinda devenise din nou vizibilă. Imaginea lui Morton Cargill se reflecta iarăși spre el. Vocea reveni:

— Doriți să faceți comentarii sau să puneți întrebări? Cargill ezită, apoi întrebă:

— Există vreo teorie care să explice forma de *umbră*? Ce explicații există pentru modul în care substanța solidă se poate reduce la o aparentă non-substanțialitate?

Interlocutorul rămase tăcut o clipă, apoi râse încet și spuse:

— Evident, aș putea să spun că substanța nu există. Acest lucru se cunoaște de multă vreme.

Cargill înclină din cap, devenind brusc sardonice. Oamenii de știință din secolul douăzeci doar se făcuseră că înțeleg acest concept. Și totuși, în viața de zi cu zi, ei se purtau de parcă materia, substanța, ar fi fost reală. Se întrebă dacă acum ar putea să se apropie mai mult de lumea pe care o explorase în... ceea ce el continua să considere a fi un vis.

Vocea îi vorbea din nou.

— Realitatea de aici, totuși, este că probabil noi facem corpul mai substanțial, nu mai puțin. Aceasta pentru că folosim energie dintr-o sursă exterioară și o potrivim atât de bine cu fluxurile interne, încât efectul este o energie vitală suplimentară. Am testat toate potențialitățile până acum, inclusiv moartea, care evident poate fi indusă de prea multă energie, ca și printr-o reducere a ceea ce există în corp. Rezultatele acestor teste sunt fascinante. Pe măsură ce ridicăm nivelul energetic, persoana devine



progresiv mai sănătoasă. Apoi există o reversie curioasă, apoi din nou o tendință de urcare, apoi iar o coborâre, și iar o urcare, dar la fiecare nivel au loc fenomene diferite. Schimbările ciclice apar acolo unde începe insubstanțialitatea, părând să urmărească peste tot acest model de plus-minus. Am avut, la nivelurile înalte negative, unele reacții periculoase. Dacă poți să vizualizezi un om cu o inteligență superioară care este pe de-a întregul rău, vei avea imaginea a ceea ce ți-am spus. Prima oară când am obținut un asemenea efect, am fost norocoși. După aceea, am anticipat și ne-am luat măsuri de protecție, dar în ciuda acestora, de câteva ori a trebuit să ne descurcăm pe loc. Explicația răspunde întrebărilor dumneavoastră?

Cargill rămăsese tăcut, rumegând cele auzite. Nimic din cele spuse acolo nu era în conflict fundamental cu straniile idei pe care el le avusese în primul vis. Conform cu ceea ce știuse în acel vis, energia exterioară era nenecesară. Dar dacă acest lucru ar fi fost adevărat, atunci acele *umbre* probabil că nu descoperiseră metodele de a obține această stare fără efort. Clătină din cap și spuse într-un târziu:

— Pentru moment, nu am întrebări.

— Foarte bine. Cu excepția unei condiționări minore, acum puteți să deveniți după voie *umbră*, pur și simplu gândindu-vă la acest lucru. Cea de-a doua ușa este acum descuiată. Ea duce la un șir de apartamente. Acelea care prezintă o lumină verde sunt neocupate și puteți să alegeți unul dintre ele, care va fi al dumneavoastră pentru un timp. Am să vă chem curând.

Apartamentul în care intră era surprinzător de mare, cu cinci camere și două băi. Cargill îl explora în grabă. Se opri doar la vederea unui telefon. Acesta se afla într-un mic intrând, care mai conținea și un receptor TV și un fel de ecran aflat pe perete. În colțul din dreapta jos al acestui ecran – și asta era ceea ce îl interesa – se afla un șir de mici butoane. Pe deasupra lor era scris cuvântul INDEX.

Cu degete tremurătoare, explora mai întâi procesul mecanic, apoi manipula cele trei butoane care aveau aranjate pe ele literele alfabetului. Primul îl puse pe G, următorul pe R, iar al treilea pe A. Apoi apăsă comutatorul.

Pe ecran începu să curgă o lungă listă de nume: Granger, Grandholm, Grannell, Grant. Nici un Grannis în listă.

„Dar e stupid”, se gândi Cargill. „E cazul să pun mâna pe el înainte să mi se trimită nefericita aia de parolă declanșatoare”. În acel moment, putea să întoarcă spre Grannis echivalentul unui scuiător mobil, înainte ca omul să-i bănuiască intențiile sau să ia forma sigură de *umbră*. Evident, în forma umană va fi vulnerabil. „Trebuie să-l găsesc”, își spuse Cargill. „De-aș putea



să pun întrebări pe tema asta!”

În camera de zi se afla un ceas, care arăta zece fără zece minute. Asta îl electriza. Dacă aleseseră tocmai miezul zilei ca să deconecteze piramida?

Plecă în grabă din apartament, printr-o ușă care dădea într-o stradă întortocheată, de fapt un centru comercial. Magazinele erau pline de cumpărători și fu nevoit să cam dea din coate ca să ajungă într-una din clădirile spațioase. Se opri să privească printr-un geam, dar asta nu făcu decât să-i accentueze senzația de normalitate a întregii situații.

Se grăbi. Deși conștient că este un om cu o misiune ucigașă, nu avea nici o idee încotro ar fi trebuit să meargă pentru a o îndeplini. Nu știa decât că va trebui să o facă rapid. O vreme, se plimbă înfierbântat de-a lungul unor străzi umbroase și liniștite. Aici, în zona rezidențială, casele erau clădite departe de stradă, în spatele unor grădini de flori și tufișuri. În mai toate curțile se jucau copii. În unele locuri văzu bărbați și femei meșterind la tufișuri. Nu văzu nici măcar o umbră. Era un rol și o condiție pe care și-o asumau doar pentru călătoriile temporale și în caz că erau amenințați de pericole.

Agitat, Cargill se întrebă cât de rapid își puteau ei pune haina protectoare de întuneric.

Se uită insistent pe plăcuțele de identificare după numele de Grannis. Dimineața devenea prânz și el era tot mai convins că e practic imposibil ca cercetarea lui să fie încununată de succes. Un om care nu era listat nici măcar în index nu putea fi localizat printr-o cercetare grăbită a plăcilor de pe străzile unui oraș cu mai mult de o sută de mii de locuitori.

Își recunoscuse brusc înfrângerea și se grăbi să se întoarcă în apartament. „Am să rămân aici, înăuntru, se gândi el. N-am să răspund la ușă, nici la telefon. Așa nu vor putea să-mi transmită parola”.

Avea senzația vagă că făcuse o greșală atunci când părăsise apartamentul. Pe măsură ce se apropia de clădirea pătrată, văzu că ceasul lui, pe care îl reglase după cele de pe peretele apartamentului, arată douăsprezece fără douăzeci. Începu să transpire. Fu surprins la vederea a câteva sute de oameni, adunați în fața intrării uneia dintre marile clădiri rotunde. Cargill îl întrebă pe unul dintre aceștia:

— Ce se întâmplă aici?

Străinul se uită la el cu un zâmbet amabil. -

— Așteptăm anunțul, spuse el. Am primit o știre din viitor despre rezultatele unor alegeri ținute astăzi și așteptăm verificarea lor.

Cargill se grăbi. Deci aici se țin alegeri, ia te uită. Se simți foarte cinic și

critic, până ce fu lovit de un gând: „Din care viitor? Lan Bruch a spus că nu e nici un viitor”. Faptul că pronunțarea rezultatului unor alegeri se putea face așa, arunca o mare *umbră* de îndoială asupra persoanelor din 7301 A. D. Și chiar asupra realității incidentului însuși, Totuși, încă nu era pregătit să recunoască faptul că acel incident nu avusese de fapt loc. Poate că dacă punea întrebările potrivite, va reuși să afle ceea ce s-a întâmplat.

În sfârșit, ajunsese la apartamentul lui. Intrând pe ușă și o voce venită din intrândul cu telefonul îi spuse mecanic:

— Trebuie să vă prezentați imediat la Biroul Unu, Clădirea C. Grannis dorește să vă prezentați la Biroul Unu, Clădirea C. Trebuie să vă prezentați...

După primul șoc, Cargill își reveni repede din buimăceală.

— Am să exerseze starea de umbră, își spuse el, supărat. Am să suprapun tubul scuiătorului și apoi...

I se păru că nu are cum să scape de necesitatea de a-l omorî pe Grannis, în ciuda faptului că cineva venise din viitor în legătură cu niște alegeri. Tot ce se întâmplase până acum se întâmplase atunci când el forțase acțiunea. Asta chiar cunoașterea paradoxului nu îl exonera de responsabilitate până nu făcea personal ceea ce trebuia făcut. Deocamdată, numai el știa despre catastrofa iminentă, atât personală, cât și... națională. Probabil că acum, de-a lungul granițelor, *intermezii* și *planiacii* își vor fi jucând rolurile lor disperate de pioni.

Cargill intră în cămăruța de comunicații, închise dispozitivul de la telefon care repeta la nesfârșit invitația și părăsi apartamentul. Afară, întrebă un trecător care este Clădirea C. Câteva minute mai târziu, ajungea la destinație.

Bărbatul din Biroul Unu al Clădirii C era un individ mare, cu aspect plăcut și cu păr grizonat. Părea să aibă cam șaizeci de ani. Nu-l invită pe Cargill să ia loc, ci se ridică el în picioare.

— Îmbătrânesc, îi spuse el lui Cargill. În ciuda tuturor puterilor mele, în ciuda faptului că am trăit obiectiv peste o mie de ani, vârsta își spune în cele din urmă cuvântul. Credeam că mie nu mi se poate întâmpla așa ceva.

Omul chicoti.

— Sunt Grannis de douăzeci și opt de ani, așa că pot să-ți spun că sunt bucuros că a fost ales cineva care să mă înlocuiască. Este neobișnuit ca un nou venit să fie ales, dar alegerea a fost făcută de oamenii din viitor, care au dat numele și au insistat eă alegerea trebuie să fie făcută pe loc. Și astfel, spuse el, arătând spre camera aceea mare, toate astea sunt ale tale.

Continuă cu un ton de lucru:



— N-o să-ți ia mult să-ți înveți îndatoririle. Protector al statului – asta e ușor. Ca s-o faci cum trebuie, trebuie să trăiești periodic printre *intermezi*. Ei sunt aceia care trebuie supravegheați. Eu am făcut asta căsătorindu-mă cu o fată de-a lor – asta pe lângă nevastă-mea *umbră* – dar a murit acum patru ani pentru ultima oară.

Nu se obosi să explice cum poate să moară cineva pentru a nu știu câta oară, ci continuă:

— Îți sugerez să fii atent la mișcările „terestrilor”. Pun la cale ceva, și încă curând, După care își termină discursul:

— Evident, va mai trebui să semnezi și autorizațiile de terapie. Nu ai drept de veto în privința asta, dar – și îi făcu cu ochiul – o să te descurci.

Îi întinse mâna și adăugă:

— Acum, înainte să plec, mai ai vreo întrebare?

□ 18 □

— Grannis!

Doar atât fu în stare Cargill să spună. Minteia lui fusese până atunci o foaie albă, care doar receptase informația. Acum simțea că mintea lui începe să se miște cu o vigoare nouă.

Bătrânul era amuzat.

— În calitate de nou-venit, spuse el, probabil că nu știi mare lucru despre istoria noastră. Primul nostru lider, care a fost și descoperitorul principiului *umbrei*, se numea Grannis. Noi am adoptat numele ca sinonim pentru lider.

— Grannis! repetă prostește Cargill.

Acum avea o viziune orbitoare asupra adevărului, o imagine mentală despre un bărbat care s-a folosit de energia timpului, mai întâi pentru a-și salva propria viață, apoi pentru a se stabili în secolul douăzeci și patru ca Grannis al *umbrelor*. Spuse emoționat:

— Vreți să-mi spuneți mai multe despre îndatoririle mele?

În timp ce asculta, mintea lui zbura departe, astfel încât doar o parte din semnificația cuvintelor ajunse până la el. Totul era palpitant, simțea că s-a încălzit. Gândurile lui erau vagi și optimiste, roz-bonbon, iar la început nici măcar nu era doritor să stabilească vreo conexiune logică cu realitatea. Acum el era Grannis: el era cel care planificase atacul *planiciilor* împotriva *intermezilor* și al *intermezilor* împotriva *umbrelor*. Și va face asta nu datorită vreunui complot trădător, ci pentru că așa se întâmplaseră lucrurile înainte.



Neliniștit, își opri rotațiile sălbatice ale gândurilor, își aminti cu spaimă de modul în care fusese scos din camera de terapie de aici, din Orașul Umbrelor, și de acolo în capitala tereștrilor. De ce fuseseră necesare toate astea? Cum se potriveau în logica lucrurilor?

De ce să trăiască iar și iar o anumită perioadă a vieții lui? Tot ce avea de făcut era să se prezinte la centrul terminal, să intre în Orașul Umbrelor și să fie disponibil pentru singurele alegeri în care electoratul decidea asupra capacităților conducătorului abia după sfârșitul mandatului.

Mai exista, evident, faptul că Grannis încercase pur și simplu să controleze, în condiții foarte dificile, comploturi care deja fuseseră pornite. În calitate de Grannis, el putea să fie forțat să acționeze asupra cunoașterii de către Morton Cargill asupra celor întâmplare, în calitate de Cargill, acționase conform cu cunoștințele lui Grannis despre cele întâmplare. Făcu o pauză, uimit. „Ia stai”, își spuse el, nu are nici o noimă. Nu putem să acționăm amândoi în conformitate cu ce a făcut celălalt. Asta ar însemna acțiune în cerc închis...”

Bătrânul îl întrerupse exact când începea să-și adune gândurile în progresie geometrică.

— Mai ai alte întrebări? întrebă el.

Cargill fu nevoit să se întoarcă din sferele speculațiilor lui înalte, măcar pentru o întrebare.

— Cum v-au anunțat cei din viitor că eu trebuie să fiu cel ales?

Interlocutorul lui zâmbi vesel.

— Reprezentantul lor, Lan Bruch, ne-a adus o înregistrare completă a votărilor și a introdus numele tău. După votul de azi, un computer a comparat transcrisul de date de pe mașinile noastre de votat, iar când s-au potrivit, nume la nume, n-am mai avut nici o îndoială că relatarea din viitor este corectă. Evident, introducerea numelui tău a produs o situație unică în istoria noastră. Suntem cu toții interesați să vedem rezultatele.

Cargill începu să gândească febril: „Lan Bruch, din neformată, incompleta Merlica, luptă cu ferocitate să devină real. Dar ce rol joacă *umbrele* în treaba asta?” Nu pentru prima oară, îi trecu prin minte că acești supraoameni, numiți *umbre*, în ciuda bunelor lor intenții, nu aveau mai mult de o înțelegere parțială a energiilor pe care le îmblânziseră. Poate că sublinierea exagerată a laturii pozitive a lor se dovedise nu prea înțeleaptă, încercau să trăiască fără granițe, dar probabil că asta înseamnă de fapt un echilibru foarte fin între pozitiv și negativ, între cauză și efect, răspundere și non-răspundere.



În cel puțin un aspect nu avea nici o îndoială. În această poveste, cineva se folosise de ei. Se concentra asupra acestui aspect. Fusese atât de prins, încât nici nu-și dăduse seama că fantezia devenise realitate.

— Lan Bruch? întrebă el cu voce tare. Lan Bruch? Bătrânul spuse ceva, dar Cargill nu-l auzi. Se gândea că dacă Lan Bruch chiar venise din viitor, atunci acea parte a visului lui era reală. Era prima verificare și prin urmare importanța ei nu putea fi în nici un caz supraestimată. Într-un singur salt, ceea ce se întâmplase devenise un incident, un eveniment din spațiu-timp, mă rog, de undeva. Trebui să-și amintească faptul că acel continuum spațio-temporal legat de Merlica nu existase încă. Merlica va deveni posibilă numai după ce *intermezii* vor fi reușit în atacul lor.

Brusca revelație îl îngheță. Totul se mișca în această direcție, totul se îndrepta spre realizarea acestui scop. Și totuși, era mai adevărat ca oricând că distrugerea Orașului Umbrelor era un act intrinsec greșit. Dar premisele ei se adunaseră. În momentul critic al istoriei epocii *umbrelor* și a *intermezilor*, Morton Cargill, sclav hipnotizat al tereștrilor, ocupa în Orașul Umbrelor o poziție care îi permitea să comită nestânjenit un act de trădare. Nu mai era nevoie decât de primirea semnalului.

Predecesorul lui vorbea în continuare:

— Văd că e douăsprezece și jumătate. Am să te las să te familiarizezi cu biroul. În camera următoare ai asistenții. Nu ezita să te folosești de ei.

Îi mai întinse o dată mâna. De data asta, Cargill i-o strânse și-i spuse:

— S-ar putea să mai am nevoie de sfaturi. Vreți să mă mai vizitați din când în când?

Deoarece bătrânul se întorcea, Cargill nu văzu ce efect au asupra lui cuvintele proprii. „Vreți să mă mai vizitați din când în când?” – semnalul, exact fraza care trebuia să-l determine să oprească funcționarea piramidei. El fusese cel care își transmisese mesajul.

După plecarea celui alt, Cargill se lăsă moale într-un fotoliu. La început rămase mut de o uimire invidioasă: inteligentă idee, să-l facă pe el însuși să-și dea semnalul. Nu avea cum să dea greș în stilul ăsta. Mintea asta omenească e foarte întortocheată. Cât de inteligent băgată fraza asta într-o discuție banală! Cargill se ridică brusc. „Mai am doar ceva mai mult de unsprezece ore, se gândi el. Atacul este în mod evident programat pentru miezul nopții”.

Se ridică, amintindu-și ceea ce îi spusese vocea atunci când fusese transportat pentru prima oară din acel bar de cocteiluri din Los Angeles, din 1954: anume că un corp reacționează cu adevărat pozitiv la experiența unor

evenimente reale. Stimulul pentru dezactivarea piramidei îi fusese inoculat. Știa termenul-limită și știa și în ce consta evenimentul real.

Asta îi aminti un lucru: cum reacționaseră oare terapeutii-Umbre la dispariția lui Morton Cargill din camera de terapie, cu două luni în urmă? Probabil că existase o înregistrare a incidentului. Iar aceasta trebuia să se găsească prin fișierele lui Grannis.

Descoperi dosarul dorit aproape pe loc. Privi, cu fața albită, însemnările de sub numele lui:

Morton Cargill, 1954. Terapie recomandată: „Să fie omorât în prezența lui Betty Lane.” Dispoziție: „Terapia a fost executată la ora 09:40 A. M.”. Comentarii: „Subiectul a părut neobișnuit de calm în momentul morții”.

Asta era tot. Aparent, procesul era atât de bine automatizat, încât detaliile banale erau lăsate deoparte. Nu erau înregistrate permanent decât faptele seci.

Morton Cargill, în ciuda manevrelor lui încâlcite, reușise să ajungă în vreun fel în camera de terapie și, fără ca *umbrele* să aibă habar de hălăduielile lui, fusese acolo și i se administrase tratamentul prescris. Nu exista nici o mențiune privitoare la soarta cadavrului.

Cargill ieși încet din deprimarea lui profundă. „Nu pot să cred, își spuse el. Evident, în calitate de Grannis aș fi putut falsifica acel raport”.

Îl citi din nou. Văzu că mai este semnat cu două nume, în afară de al lui și ștampilat cu un sigiliu oficial, dar se menținu încăpățânat pe poziția lui. În plus, din câte știa el, scena morții lui putea fi și la o mie de ani în viitor. Aceste Umbre, cu teribila lor înțelegere a proceselor vitale, creaseră toate premisele pentru un asemenea paradox.

Posibilitatea îl înveseli cu adevărat. Se uită în jur prin biroul spațios. Ocoli biroul și se uită pe fereastra care dădea spre minunatul oraș din munți. O clipă fu iar buimăcit. El era Grannis al Orașului Umbrelor. Putea să se deplaseze la dorință prin toate epocile trecute ale omenirii. „Și tot ce am de făcut este să aranjez ca totul să se întâmple exact așa cum știu eu că s-a întâmplat”, își spuse el liniștit.

Se pregăti în grabă pentru paradoxul temporal. Mai întâi, se transformă în *umbră* și înapoi în om de câteva ori. În cele din urmă, rămas ca *umbră*, se puse pe gândit. „Vreau să mă întorc la...” și își numi mental destinația. Așteptă, dar nu se întâmplă nimic. Bulversat, refuză să își accepte înfrângerea.

„Probabil că folosesc o tehnică greșită”, își spuse el. Problema era că nu știa care tehnică e bună. Își aminti ce îi spusese instructorul-*umbră* despre



vibrație și vizualizare.

Se schimbă din *umbră* în om și se gândi: „Ce vibrație fundamentală aş putea folosi drept măsură?” Singura de care își putu aminti fu nota muzicală do din gama centrală. Zumzăi încet nota do, în timp ce își închipuia că reprezintă pe o hârtie câte vibrații ale notei do se găsesc într-o zi.

Se schimbă la loc sub formă de *umbră* și își vizualiza din nou ținta. Apoi zumzăi din nou nota do centrală și se gândi la numărul de vibrații.

Simți o gâdilatură indescritibilă.

Deci, cu doua ore înainte ca flotorul cu motoare de volar, cu Morton Cargill la bord, să părăsească orașul-capitală al *intermezilor* cu destinația Orașul Umbrelor, un alt Morton Cargill îl contacta pe Withrow. Drept rezultat, la o jumătate de oră după ce primul Cargill plecase și înainte să se 11 luat orice contramăsură, izbucni revoluția din statul *intermezilor*.

Surpriza completă duse la o victorie practic fără vărsare de sânge, cu aproape zece ore înainte de om programata a atacului, Cuvintele-declanșator, care îi fuseseră trimise pentru a dezactiva piramida protectoare, nu vor avea niciodată vreun efect.

Apoi umbra Grannis-Cargill se întoarse în timp pe flotorul pe care Lela Bouvy și un alt Morton Cargill erau asediați. O dată ajuns în flotor îl transferă pe „mai timpuriul” Cargill în camera de terapie cu un perete de sticlă din Orașul Umbrelor, de unde îndată Ann Reece avea să-l salveze pentru a doua oară. În calitate de Grannis, se întoarse imediat pe flotor. Ignorând strigătele Lelei, se îndreptă spre camera motoarelor. După primirea antrenamentului, îi fu suficient să arunce o privire la tubul propulsor, ca să remarce că lentila de focalizare a luminii fusese scoasă puțin de pe axă. Întinse spre ea degetele lui de umbră și o alinie la loc. Flotorul începu să se ridice imediat ce fluxul energetic fu reluat.

Îndată ce se asigură că Lela era în siguranță, se întoarse în timp și o vizită pe Carmean în noaptea în care Lela și Morton Cargill evadaseră în flotorul lui Carmean. Făcând diverse aluzii la întâlnirile lor precedente, află de la Carmean când avuseseră acestea loc. Începu să țină un jurnal al tuturor mișcărilor lui, apoi se gândi amuzat: „Evident, acest jurnal se află undeva în viitor. L-am pus într-un loc în care trebuie să fie ușor de găsit”.

Întors în Orașul Umbrelor, localiza jurnalul în sertarul cel mai de sus al biroului lui Grannis. Lista era acolo, cu toate numele, locurile și acțiunile efectuate.

Odată terminată această misiune, se întoarse în Biroul Unu, Clădirea C, Orașul Umbrelor. Era la un minut după precedenta lui plecare. Ora era 1:01 P.



M. Din cauza paradoxului temporal, doar câteva ore trecuseră în Orașul Umbrelor de la sosirea lui inițială la centrul terminal.

La ora unu și cinci minute a început să sune telefonul. Era instructorul care îi furnizase antrenamentul de umbră.

— Dacă veți binevoi să veniți în compartimentul numărul unsprezece, îl instrui el pe Cargill, vom discuta elemente de antrenament avansat. Nu este prea mult, dar face parte din antrenamentul-standard.

Cargill merse până la compartiment, gândindu-se: „De-aș putea să pun o întrebare despre scena morții mele astfel încât să nu mă trădez!” Încercase să-și imagineze cum putea el să fie prezent aici, când terapia fusese deja executată, dar respinsese ideea. Ar fi putut fi ceva în genul amplificării unui paradox până la punctul în care nu mai funcționa.

Îndată ce intră în compartimentul unsprezece, lumina se stinse și vocea fără trup îi vorbi din nou de undeva, din fața lui, din aer.

— Cu multă vreme în urmă, atunci când au fost descoperite pentru prima oară procesele implicate, am decis că fiecare *umbră* trebuie să treacă prin experiența morții și, evident prin cea a reînvierii. Motivul acestei decizii a fost acela al universalei temeri în fața morții. Când o persoană trece efectiv prin procesul morții și este adusă înapoi la viață, teroarea asociată cu moartea dispare pentru totdeauna, cu excepția unor cazuri cu totul rare. În particular, anumite tipuri de tensiuni sunt pentru totdeauna abandonate. Pentru aceste ultim motiv, nu ezităm să recomandăm moartea ca terapie pentru oamenii pe care îi aducem din trecut în cadrul muncii noastre psihologice inter-temporale...

„Ce înseamnă asta? gândi Cargill în acel moment. Ce-ați spus?” Dar nu-și spuse cu glas tare gândurile. Instructorul continuă:

— Pacientul supus terapiei este întotdeauna reînviat după ce partea cu plângerea este convinsă, la nivel de acțiune, că într-adevăr moartea a avut loc. Dar partea care acuză nu este niciodată informată despre reînviere. Mulți dintre aceștia din urmă sunt șocați moral de cele întâmplate, dar folosim un tub de un milion pentru a-i convinge că s-a făcut dreptate. Iar cu această combinație, și numai cu ea, se ajunge la efectul pe care îl dorim.

Cargill spuse încet:

— Poate o persoană să treacă de mai multe ori prin această experiență a morții fără să fie afectată?

— Foarte puține *umbre*, veni răspunsul, ar ajunge să trăiască o mie de ani dacă nu ar fi posibil acest lucru. Nu vă puteți imagina numărul imens de accidente care au loc, în ciuda tuturor precauțiilor.



Și instructorul termină cu o ușoară notă ironică în glas:

— Totuși, nu recomandăm experiența morții de mai mult de o duzină de ori. Celulele încep să memoreze procesul.

Cargill ezită.

— Mai e un lucru care mă frământă. Pot să intru în propriul meu viitor?

— Nu. Doar un model care deja a existat poate fi repetat de către corp. Pentru a ajunge în propriul viitor de aici, este nevoie ca cineva din „viitor să te „tragă”. Atunci se va fi stabilit un model deja existent și se va putea opera din acel viitor anume în viitor.

Cargill nu obiectă împotriva limitărilor. Motivul pentru care întrebuse fusese experiența lui cu Lan Bruch. Era sigur acum că într-un fel Lan Bruch îl adusese în viitorul care conținea Merlica. Restul „întâmplărilor” păreau să fie mai mult de natura unei memorii ancestrale de mult îngropate, pe care reușise s-o stârneasă cumva.

Nu voia să se întâmple așa ceva aici, nu voia ca o, intruziune întâmplătoare a unor fenomene extrasenzoriale să interfereze cumva cu antrenamentul lui de umbră. Totuși, se punea întrebarea cum poate să evite această interferență. Dacă exista vreun fel de separare la moarte, atunci el, cu experiențele lui anterioare, va fi conștient de ea și prin urmare și-o va aminti ulterior.

Cargill spuse încet:

— Când ar trebui să am această experiență a morții?

— Asta depinde doar de dumneavoastră. Puteți să alegeți acum, sau să așteptați o moarte accidentală. Ideea este că dumneavoastră trebuie să alegeți momentul.

Cargill ezita. Ideea de a muri chiar acum îl înfricoșa. Și, în plus, deja avea câteva lucruri la desăvârșirea cărora trebuia să se gândească mai întâi. De asemenea, era posibil să poată disocia „moartea” sa de terapia lui Betty Lane și în schimb să o considere ca parte din necesarul lui antrenament și să se spele pe mâini cu ocazia asta.

— Am să aștept, spuse el în cele din urmă.

— Foarte bine, spuse vocea, când sunteți pregătit, chemați-mă.

Urmă un clinchet și ușa se deschise.

Cargill nu stătu să piardă timpul. Se gândise la câteva lucruri suplimentare pe care le avea de făcut înainte să fie sigur că venise în această epocă pentru a rămâne.

De pildă, era cea primă ocazie de a vedea o *umbră*, atunci când Ann

Reece îl adusese pe căpitanul Morton Cargill, proaspăt sosit din secolul douăzeci, într-o cameră de marmură, în care el îl văzuse pe Grannis-*umbra*. Îi fusese foarte neclar motivul acelei întâlniri, dar acum era limpede. „Evident, era foarte important ca Morton Cargill să vadă o *umbră*. În plus, era cea mai simplă cale de a se obține înapoi instrumentul de transport pe care am fost nevoit să i-l împrumute Annei, pentru ca ea să efectueze salvarea”.

Apoi urmasse problema ideii greșite pe care și-o făcuseră *intermezii* și *planiacii* despre ce pot și ce nu pot să facă umbrele. Evident, unele dintre aceste convingeri izvorau din ignoranța proprie lor, dar Grannis probabil că le confirmase ideile, în intenția de a-i păcăli. În sfârșit, era faptul că mai existaseră destui evadați înainte. Părea incredibil, dar existaseră *planiaci* și *intermezi* care scăpaseră singuri. Probabil că fuseseră ajutați de Grannis. De ce? Pentru ca în rândul *planiacilor* să existe convingerea că există asemenea oameni, astfel încât la apariția lui Morton Cargill, identitatea lui de fugar să fie ferm stabilită.

Cargill suspină. Misiunea de a te intercala într-un viitor atât de complicat implica multe detalii.

Dar el se ocupa de aceste detalii, unul după altul...

Mai târziu, îndreptându-se spre camera de terapie din Orașul Umbrelor, era foarte doritor să se supună tratamentului care i se păruse înainte atât de incredibil. Aparent, trecerea prin experiența morții urma să fie o experiență minoră, care trebuia bifată. Șocul urma să fie suportat de Betty Lane. El nu se aștepta ia nici un șoc personal. Cu toate acestea, exista în mintea lui Cargill o întrebare, care îl muncise în jumătatea lui din apartamentul dublu, cât timp îl așteptase pe călău să vină să-l ia. Întrebarea se referea la Lan Bruch, din îndepărtata Merlica.

Omul fusese pe cale să-i spună ceea ce trebuia să facă el, Cargill, pentru ca *intermezii* să învingă. Era straniu că întreaga scenă din Merlica dispăruse exact în momentul în care i se spuneau aceste cuvinte.

Problema lui era acum dacă nu cumva auzise acele cuvinte. Oare era posibil ca el să știe ce metode puteau folosi *intermezii* pentru a învinge? Oare tot ce făcuse el pentru a se asigura că tereștrii nu înving va fi zădărnicit exact în acest stadiu final de cine-știe-ce eveniment neașteptat?

Cargill încercă să se liniștească, spunându-și că nici o schimbare nu mai e probabil să apară. Dar, în timp ce vocea „terapeutului” se proiecta în aer în fața capului său, Cargill se gândi: „Dacă aș putea să-mi amintesc cum arătau acele structuri geometrice, poate că voi putea să mă apropiu destul de mult de Merlica și să-mi amintesc exact spusele lui Lan Bruch”.

În mod straniu, Cargill părea să se fi detașat de eul lui real, fiind capabil să privească de sus întreaga scenă. Și totuși, de o manieră paradoxală, făcea încă parte din scena de jos. I-ar fi plăcut să retragă toate acele miliarde de fluxuri energetice care îl legau de lucrul lipsit de animație de jos. Dar știa că trupul lui încă nu este complet mort, deși mișcările principale încetaseră. Inima, plămânii și organele încetaseră să funcționeze.

Efectul acesta de legare de către corp era foarte jenant, pentru că exista un loc în care el trebuia să meargă neapărat. Înțelese că experiența lui este diferită de cele avute înainte de alții. Înainte, nu și-ar fi pus sub semnul întrebării nevoia de a merge, nu și-ar fi pus problema unde e obligat să meargă, pur și simplu s-ar fi dus acolo. Acum se gândi: „De ce trebuie să merg eu undeva?”

Această întrebare era, într-adevăr, o idee nouă. În ea intra o doză bună de încredere: nu ca emoție, ci ca noțiune. Curios, observă corpul care fusese Morton Cargill. Fără pic de emoție, se uită la ce se făcea cu el. Își dirija fluxul prin perete, spre tubul energetic care provocase moartea corpului și care acum forța alte schimbări. Unele dintre aceste modificări interferau cu fluxul de multă vreme stabilit, care făcea legătura dintre el și complexul spațio-temporal de jos, care, își dădu el seama brusc, era doar o parte din universul lui propriu. Interferența era interesantă prin aceea că părea să fie destinată unor zone cu turbulențe, care din locul în care se afla el păreau negre.

Pe măsură ce tubul își făcea treaba, fluxul întrerupt din zona aflată sub atac începu să capete o nuanță albicioasă. Interesat, Cargill se uită în jur după zone negre și, descoperind unele în afara corpului, undeva spre stânga lui, le transformă și pe acelea în mase albe. Încă era angajat în albirea unor pete aflate în depărtare, când își aminti de desenul geometric care îl condusesese la lac și la statuie și apoi la Merlica. Își aminti că la Merlica ajunsese printr-o șansă aparent pură. „Țesătura” desenului se deplasase, de parcă ar fi fost controlată de altcineva decât de el. O invocă în vecinătate, lateral. Și urmă o mișcare! Țesătura se scutură și se răsuci, nevrând parcă să rămână liniștită.

Cumva, știa exact ce are de făcut. Mai întâi, ridică o zonă mică a desenului, înnegrind tot restul, exagerând toate mișcările automate ale micuței zone și încercând periodic să o țină nemișcată. La a treia tentativă, reuși s-o țină în repaus complet fără efort. Imediat după aceea, aduse la vedere întregul desen și începu să exagereze mișcările automate din zona mai largă. Și astfel reuși să obțină perioade scurte de nemișcare totală.

Avu nevoie de patru încercări. După care reuși.

„Bun, am reușit, dar ce am reușit?” se întrebă el.

Era încă în stare de plutire pe deasupra corpului lui Morton Cargill și a descendentei Mariei Chanette, care era palidă. Se uită în jur și văzu că de la distanță vin câteva zeci de fluxuri energetice, care se conectează pe corpul lui. Știa, fără să se gândească deloc, că sursa lor se află la mare depărtare în spațiu-timp.

Cargill întinse o „mână” fermă, formată din propriile fluxuri și deconecta „liniile” intruse, una după alta. Prima avea în spatele ei un gând surprins. Era gândul lui Lan Bruch, care spunea: „Ne-a învins, el ne-a învins”. A doua linie conținea alt gând, care spunea: „Mă îndoiesc că orașele spațiale ar trebui să intervină”.

Mesajele care veneau de-a lungul celorlalte linii erau mult mai dificil de tradus în cuvinte, dar semnificația acelor gânduri era că o asemenea lipsă de conexiune nu se întâmplase niciodată înainte. Pe unele dintre linii recepționa râsete. Râsete fără urmă de umor în ele, râsete de înțelegere sardonică. Semnificația râsului și a înțelegerii ajunse și ea la Cargill. Aceste râsete însemnau că el învățase regulile jocului și că devenise cel puțin un sub-jucător.

Undeva, o voce puternică strigă: „Haideți să schimbăm regulile acestui univers”.

Răspunsul veni ca un ecou pe aceeași linie. „Deja își creează propriile reguli”.

„Asta, veni replica, este cea mai rapidă cale de a deveni o piesă spartă”.

Cargill gândi amărât: „Deci Lan Bruch crede că eu l-am învins. Bun”. Atunci nu va mai avea nevoie să știe ceea ce îi spusese omul. Acel control fusese rupt la un nivel energetic.

Cargill gândi cu febrilitate: „În universul meu nu mai există nimeni altcineva. Toate gândurile acestea sunt ale me! Eu joc acest joc, eu sunt piesele și jucătorii, eu sunt...”

Nu putea să lase această idee să se dezvolte până la ultimele consecințe.

Făcu efortul de a nu ști ceea ce știuse. Făcu o înțelegere cu el însuși că nu-și va aminti. Își impuse acele reguli ale jocului care făceau necesar ca el să ascundă de el însuși amintirile. Luă în calcul câteva metode prin care se putea pedepsi pe sine însuși pentru tot viitorul, dacă vreodată își va releva... ce?



Nu-și putea aminti.

Deschise ochii și se uită în sus la cele două Umbre care efectuaseră terapia. Unul dintre cei doi plecă aproape imediat. Celălalt se uită la Cargill cu ochi pe care nu-i putea citi, seci, dar îi făcu un semn de neconfundat: „Ridică-te!”

Se supuse și înțelese imediat schimbările din el însuși. Se simțea înmprospătat, plin de energie, minunat de atent și de viu. Tubul de un milion fusese folosit probabil pe el pentru a-l educa, pentru a-i explica de ce a trecut prin această experiență. Pentru că știa, cu o înțelegere mult mai ascuțită, că el fusese relaxat, în vreme ce Betty Lane trăise echivalentul unui catharsis.

Vechi, vechi este acest model. Pedeapsa este cunoscută la animale și atunci când este aplicată, nevroza lovește adânc în mintea animalului, pe cât atinge mintea omului. Un elefant mascul, care își îngrijește femelele, este atacat de un mascul mai mare și e obligat să fugă în junglă. Nedreptatea îl răvășește, iar după un timp pădurea e bântuită de un elefant sălbatic periculos. Înainte de a fi conceput raiul, a fost un iad. Pe vremuri, oamenii erau spânzurați pentru furtul unui bănuț, asta până când moneda de douăzeci și cinci de cenți a încetat să mai fie considerată o sumă importantă. Evident, s-a schimbat corespunzător și moralitatea. Delictele dintr-o generație devin practică obișnuită în alta și astfel mii de ușurări apar automat descendenților încordați ai unor oameni care nu au avut satisfacția catharsisului. Dar există și adevăruri eterne. Crima trebuie să fie plătită în orice generație. Obscenitățile extrem de vulgare își lasă și ele amprenta în protoplasma. Revoluțiile și războaiele duse fără respect pentru omenire – ah, cât de scump vor fi plătite! Dezastrul șochează universul și impulsul apare când și când. Undele de șoc ale imperiilor prăbușite continuă să răscolească istoria epoci întregi.

Victima dobândește purificarea catharsisului atunci când hoțul este prins și băgat la închisoare. Deținutul, după ce vina este ispășită prin închisoare, capătă și el o ușurare... Există în tot acest raționament un singur lucru rău. Cargill se ridică, relaxat și liber, și înțelese că mai există un lucru pe care trebuia să-l facă.

Acest „deținut” nu a comis încă crima care va face posibil transportul lui Morton Cargill în secolul douăzeci și patru.

Era 1953. O umbră se deplasa de-a lungul unei străzi din Los Angeles. Îi luă un timp să localizeze precis acel bar de cocteiluri. Nu-și putea aminti cu claritate unde fusese în noaptea aceea, la începutul lanțului de evenimente. Brusc, totuși, văzu reclama care i se săpase în memorie: ELBOW ROOM. O privire aruncată prin perete îl descoperi pe Morton Cargill înăuntru. Nu o văzu



pe Marie Chanette.

Acest amănunt îl buimăci pe Grannis-Cargill-*umbra*. Se întoarse în întunericul unui portal de peste drum de bar și pentru prima oară stătu să se gândească serios la ceea ce are de făcut. Înțelese că în străfundurile minții lui uitase intenționat de acest incident. Cumva, știuse că mai devreme sau mai târziu avea să vină în secolul douăzeci, ca să se asigure că totul se întâmplă așa cum s-a întâmplat. Trebuia să fie absolut sigur că Marie Chanette chiar va muri.

Cargill gândi tremurând: „Oare chiar sunt pe cale s-o las să moară, știind că pot în orice clipă opri producerea accidentului?”

Punându-și atât de acut întrebarea, intră într-o criză profundă și disperată. Trebuia s-o facă, argumentă el, certându-se cu el însuși. Dacă acum dădea greș, atunci totul putea să fie bulversat. Fusesse avertizat asupra încercării de a modifica evenimentele. Modificarea presupunea un cerc închis de întâmplări. Schimbările singulare pot fi făcute de-a lungul unei perioade mari de timp, dar testele făcute de echipele umbrelor stabiliseră că obiectele pot fi mutate fără vreo dislocare aparentă. Ființele umane, ca și alte forme de viață, puteau fi transferate dintr-un loc în altul, sau dintr-o perioadă dată în viitor sau în trecut. Dar cineva nu poate și nu trebuie să interfere cu un ciclu de viață despre care se știe că a fost încheiat. După ce un om a fost mort timp de sute de ani, sau de mii de ani, sau destul de. Mult ca să se descompună, nu trebuie să aibă loc nici o interferență cu el.

Despre Marie Chanette se știa că murise. Înregistrarea morții ei fusese deja cauza ce dusesse la diagnoza care făcuse ca Morton Cargill să aibă o serie de experiențe. Mai important, ea era primul eveniment în ceea ce el îndrăznea să numească un cerc complet de evenimente care se potriveau din punct de vedere logic.

Grannis-Cargill stătea în lumina slabă și înțelegea, nefericit, că nu se gândea prea logic la întreaga problemă. La urma urmei, ce se putea întâmpla? Atâtea schimbări avuseseră deja loc. Părea caraghios să te gândești că încă una ar mai fi contat. Experimentele umbrelor erau simple prin faptul că erau atent făcute.

Își putea imagina că, înainte de orice investigație științifică în domeniu, se întâmplaseră lucruri care acum ar fi făcut experții să încrunte din sprânceană. Mă rog, poate că nu era atât de adevărat. Întregul fenomen al umbrelor trebuie să fi fost deja explicat de oamenii de știință. Nici un altul nu ar fi avut ocazia.

Încă era indecis atunci când locotenentul Cargill, beat, care încă mai avea până să se întoarcă de peste mări și țări cu gradul de căpitan, ieși



clătinându-se pe picioare și intrând în întuneric.

Dar unde era fata?

Umbra Grannis-Cargill avu o străfulgerare de înțelegere. Imediat se proiectă pe sine la locul accidentului. Văzu imediat mașina distrusă de impactul cu copacul. Înăuntru se afla Marie Chanette. O examina. Judecând după starea ei, era moartă de aproape o oră.

— Deci nu eu am făcut-o, spuse Grannis-Cargill tare în noapte. N-am întâlnit-o în viața mea pe femeia asta. Accidentul l-a provocat singură.

Dar acum era sincer uluit. Era o revelație cu totul neașteptată. Și complica foarte mult ceea ce trebuia să facă el acum: trebuia să se asigure că toate lucrurile se petrecuseră exact așa cum știa el că se petrecuseră.

Cargill cel „timpuriu” trebuia convins că el este în parte răspunzător de moartea Mariei Chanette. De ce fusese aleasă Marie dintre toate, unde se potrivea ea în joc, părea să fie tot mai de neînțeles în mintea lui, cu fiecare minut care trecea.

Împotriva inimii, dar ușurat de descoperirea propriei nevinovății, se grăbi înapoi, acolo unde aștepta locotenentul Cargill clătinându-se. Cargill cel beat habar nu avea de faptul că cineva plutește deasupra lui, îndreptând asupra-i puterea unui tub de un milion. Fără să fie conștient de asta, în minte i se imprima ideea că tocmai o întâlnește pe Marie Chanette.

Halucinația o dată bine stabilită, Grannis-Cargill era pe cale să-l transporte pe Cargill cel timpuriu la locul accidentului, când se gândi: „Tot ce am de făcut este să mă întorc aici peste o jumătate de oră și să salvez viața Mariei Chanette”.

Dar brusc spuse cu voce tare:

— Nu!

Nu era o respingere propriu-zisă, înțelese el profund nefericit. Încercă să se certe cu sine însuși. „Îndată ce am început să fac un asemenea lucru, va trebui să-mi petrec întreg restul vieții împiedicând accidente”.

Raționa mai departe: „În plus, și-a făcut-o singură. Nu răspund de asta în nici un fel”.

Își dădu seama că de fapt nu prea se convinge nici pe el. Adevărurile generale nu se aplică, pur și simplu. Marie Chanette era singura femeie din vastul univers, era o ființă umană năucită aruncată în mișcarea timpului.

În momentul dinaintea morții, probabil că strigase, conștientă, îngrozită de soarta ei.

Umbra Grannis-Cargill făcu alegerea: Marie Chanette va trăi. Rămase



acolo câteva minute, privind cum mașina ei se apropie de locul accidentului.

Remarcă direcția din care venea și se întoarce în timp și spațiu – reușind astfel prin salturi să ajungă la punctul în care ea ieși dintr-un local de noapte, însoțită de un soldat. Cei doi se certau amarnic, ca niște bețivi. Cargill decise că nu e cazul să mai aștepte. Înainte ca fata să intre în mașină, o transportă în dormitorul ei.

Apoi se întoarce în ceea ce în mod normal ar fi fost timpul și locul accidentului. „Am să aștept aici până în momentul în care va trece”, decise el.

Sosi și momentul în care, în realitatea anterioară, ar fi murit Marie Chanette.

În spațiu-timp, unul din firele de energie se „rupse”, într-o anumită zonă, iluzia numită spațiu se prăbuși, încetă instantaneu să mai existe, să aibă fluxuri energetice, și astfel încetă să mai facă parte din universul care face. Facsimile ale spațiului „mort” apărură automat în zona dezorganizată, moment după moment fiind desfăcute prin violența fluxurilor energetice care se scurgeau în ele. De câteva ori, acele facsimile ale spațiului, care semănau aproape identic cu ceea ce fusese distrus, rămaseră în mijlocul haosului un timp măsurabil, de ordinul miliardimii de secundă.

Continuumul spațiu-timp, în toată grandoarea lui, mai avea de trăit o existență de o singură secundă.

Cargill era deja mort. Exact în fracțiunea primei „ruperi”, corpul lui se aflate în spațiul expulzat și încetase să mai fie, cu excepția unui facsimil a ceva care continua să gândească precum Cargill, care avea amintirile lui Cargill și care era Cargill în sensul în care întregul corp este celula, iar întregul este parte.

Ființa care timp de treizeci și ceva de ani fusese Morton Cargill se uita acum la univers cu miile sale de simțuri. Ceea ce se întâmplase de data asta era clar cu totul diferit. Cumva, cunoștința îi fusese stârnită, acum știa cine este, Ca într-o oglindă, el reflecta întregul univers material, reflecta întregul univers, reflecta Cauza Primară, reflecta existența. Privi înapoi peste cele șaptezeci de trilioane de ani ale acestei imagini-oglină și văzu unde acceptase să participe la Jocul Universului Material.

Și de ce acceptase!

Staticul atemporal care fusese Morton Cargill decise să reînnoiască înțelegerea. Problema era, s-o facă prin schimbarea regulilor Jocului, sau prin respectarea lor?

Făcu un lucru magic. Făcu o copie la scară redusă a întregului univers



material și schimbă regulile una după alta, apoi două câte două și apoi în combinații complicate. Apoi desfăcu acest univers și făcu un duplicat al întregului univers material. O puse pe Marie Chanette în diferite poziții și o făcu să moară în momente consecutive, observând de fiecare dată efectul asupra imaginii în oglindă care se reflecta în staticul care era el însuși.

Văzu că iluzia vieții se poate menține doar având. Și că a avea înseamnă implicit a pierde. Toate acele experimente ale vieții, ca lacul și statuia, erau structuri lipsite de semnificație, pentru că nu se cunoștea acest adevăr vital. Nu atunci, Marie Chanette trebuie să moară.

Dar trebuia făcută o tentativă pentru ca ea să aibă o realitate de contact.

Staticul, în înțelepciunea lui de oglindă, reflectând ca și cum ar fi comis un gând, magie, iluzie și frumusețe, crea o cantitate mică de spațiu.

Firul energetic rupt se lipi din nou. Începură o serie de fluxuri. Amețită, Marie Chanette scutură capul și urcă în mașină. Ceea ce o uluise era că avusese impresia că fusese în propriul dormitor. Era atât de absorbită de acest gând, încât uită de soldat și porni mașina, în vreme ce el încerca împleticindu-se să ajungă de cealaltă parte, ca să intre.

Umbra Grannis-Cargill așteptă cu o privire aspră ciocnirea. Când totul se termină, îl transportă pe Cargill „timpuriul” în mașina avariata și îl puse în scaunul de lângă cel al Mariei Chanette. Făcu fotografiile care „mai târziu” – în 1954 – aveau să-l șocheze pe Morton Cargill, căpitanul.

Așteptă apoi acolo, până ce teribilele tensiuni din el se liniștiră, așteptă până când putu gândi: „Am străpuns barierele vieții și morții. Întregul univers sideral îmi este deschis, acum, că știu adevărul”.

Satisfăcut, se întoarse în Orașul Umbrelor. Cercul era complet.

